

شبکه های پیشرفته

دکتر رامین کریمی

فهرست مطالب

5	پیشگفتار؛ تقسیم بندی شبکه ها
29	فصل یک؛ مقدمه ای بر شبکه یک
29	فصل دوم؛ IP ADDRESSING & SUBNETTING
60	فصل سوم؛ مهندسی ترافیک
78	فصل چهارم؛ شبیه ساز NS2

آنالیز مقاله:

قبل از هر چیز باید توجه داشت که مقاله انتخابی دارای ویژگی های زیر باشد:

1- مقاله Survey نباشد 2- مقایسه ای و مروری نباشد

3- مقاله ای باشد که پیاده سازی داشته باشد (آخر مقاله یک سری نمودار داشته باشد و یک سری متغیر مقایسه شده باشد)

باتوجه به نکات باید آنالیز نهایی مقاله باید 4 الی 5 اسلاید داشته باشد:

1) **فرضیات:** که در مقدمه یا Introduction نوشته شده، اگر مقاله ای فرضیات نداشته باشد و عنوان آن Routing

protocol In VANET باشد باید مقاله های Survey و موردی در مورد Keyword های آن مطالعه گردد

مقاله Survey ای خوب است که تقسیم بندی گرافیکی داشته باشد

مثلا یک مقاله Survey در مورد Communication In VANET میخواهیم که دو نوع دارد

• V2V: ارتباط ماشین با ماشین

• V2I: ارتباط ماشین با ایستگاه کنار جاده و سپس ارتباط ایستگاه با ماشین دیگر

سپس در فرضیات مثلا می نویسیم که در این مقاله از مدل V2V استفاده کرده است فرضیات مهم ترین اسلاید است زیرا با حذف یک فرض یا عوض کردن آن میتوان یک مشکل جدید ساخت و یک مقاله جدید نوشت.

2) **Problem:** هسته اصلی هر مقاله است. معمولا با شکل نشان می دهند در مقالات مثلا در مقاله ای به نام

Routing Protocol In VANET Prediction Direction می گوید که یک نود چگونه همسایه هایش را بشناسد؟

از مکانیزم Hello Packet استفاده میشود که هر نود آن را روی بُرد راداری خود می فرستد براساس ACK های که

دریافت میکند اطلاعات همسایه هایش را بدست می آورد در خیلی از مقالات Time Duration مربوط به Hello

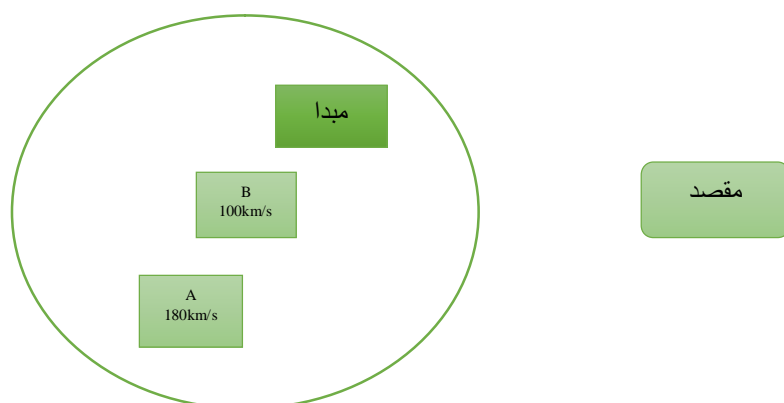
Packet را صفر میگیرند چون ناچیز است (زمان Hello Packet یک ثانیه است) ممکن است در یک ثانیه 55 متر جابجا

شود پس نباید زمان آن را صفر گرفت در شکل زیر مبدا Hello Packet را می فرستد و ماشین A، B هر دو Detect

میشوند ماشین مبدا بسته را به نودی که به مقصد نزدیک تر است میفرستد پس بسته به A داده میشود و یک ثانیه بعد

باتوجه به سرعت بالای A در بُرد راداری مبدا نیست ولی مبدا چون محاسبات یک ثانیه قبل را در نظر میگیرد فکر میکند

نود A در محدوده بُرد راداری اش قرار دارد. پس مبدا بسته را به A می فرستد و چون A نیست بسته Drop میگردد. پس لازم است لحظه بعد پیشگویی شود و براساس ثانیه دوم بسته را بفرستد و برای B بفرستد .

(3) راه حل : راه حل این است که وقتی مبدا باید موقعیت خودش و A را طبق محاسبات ریاضی بررسی کند که آیا A از 1000 متری میگذرد یا خیر که اگر از 1000 متر عبور میکند مبدا بسته را به B بدهد (در پایان نامه اگر این بخش مشکل داشته باشد FAIL میشود)

راه حل به صورت های زیر نمایش داده میشود

✓ فلوچارت Research Framework

✓ الگوریتم پیشنهادی

✓ Sudo code

(4) پیاده سازی یا Implementation

از چه شبیه سازی استفاده شده است ؟ چرا؟ مثلاً شبیه سازی matlab, opnet, omnet , NS2 در مقالات ایرانی از ns2 , omnet استفاده میگردد چون opnet خیلی گران است و در ایران استفاده نمیشود .

متغیرها مشخص شود در انتهای مقاله چند نمودار باهم مقایسه شده است که در کنار نمودارها نام متغیرها نوشته میشود

(5) نتایج : این اسلاید اختیاری است

(6) Future work: اگر مقال future work داشت آن را مینویسیم اگر کسی مقاله را ادامه ندهد آیندگان میتوانند طبق مواردی که در future work ذکر میشود موضوع مقاله را ادامه دهند که حتما باید به نویسنده مقاله ایمیل زده شود.

مقدمه

در مقطع کارشناسی با مفهوم Computer Network آشنا شدیم یعنی شبکه ای که اجزای آن کامپیوتر (PC) است ، در مقطع کارشناسی ارشد بحث در رابطه با Network است در واقع اجزای شبکه هر چیزی جز PC میتواند باشند .

تعریف شبکه و شبکه های کامپیوتری متفاوت است ؛ اگر دو Nod با هم ارتباط و تبادل اطلاعات داشته باشند تشکیل Network میدهند بنابر این در این بحث جنس Nod ها برای ما اهمیت دارد .

بنا بر این تقسیم بندی شبکه ها براساس جنس نودها انجام میگردد :

Adhoc Network (1) : اگر دو Node ادوات نظامی باشند به آن شبکه Adhoc Network گوئیم

ذات شبکه بحث نظامی بودنش است اولین شبکه که در دنیا به وجود آمد توسط وزارت دفاع در دانشگاه کالیفرنیا به وجود آمد مهد Network دنیا، دانشگاه کالیفرنیا آمریکا است . تمام Simulator ها ، تکنولوژی ها در دانشگاه کالیفرنیا به وجود آمده است دانشگاه کالیفرنیا شبکه Arpanet "شبکه جاسوسی" را برای وزارت دفاع تولید کرد خاصیت تکنولوژی های نظامی این است که تا 2 الی 3 دهه کار کرده و سپس منقضی می شود و فاز تجاری آن آغاز میشود و از حالت فوق سری خارج شده و تکنولوژی جدید جایگزین می گردد .

به عنوان مثال در Arpanet تغییراتی ایجاد کردند و اینترنت به وجود آمد.

Mobile Adhoc Network (2) :

اگر 2 Node ، موبایل باشند شبکه را : Mobile Adhoc Network(MANET) گوئیم شبکه MANET یک تقریبی از Adhoc است.

تقریب : مثل خورشت قیمه و خورشت قیمه بادمجان در ساختار جدید سخت افزار اضافه میشود اما ساختار اولیه یکی است تمام استراکچر آن تقریب زده میشود .

در MANET شبکه Adhoc وجود دارد ولی برای اتصال هر دو نود نیاز به آنتن است که در اصطلاح به آن Base (BTS Transcauer station) می گویند . هر BTS دارای بوردی به میزان شعاع 2 کیلومتر است :

Transmision Range = 2 Km

نودها به وسیله آنتن ها به هم وصل می شوند آنتن ها ساختار سلولی دارند که به آن شبکه های سلولی نیز می گویند . مرکز هر سلول یک آنتن است این آنتن ها خطرناک هستند و روی بافت های حساس بدن انسان تاثیر مخربی میگذارند پس حداقل باید 1000 متر دورتر از این آنتن ها زندگی کرد زیرا آنتن ها بدن انسان را شارژ میکنند ، اگر در نزدیکی این آنتن ها زندگی میکنید باید حداقل یک بار در هفته به استخر بروید ، سجده کردن و نماز خواندن به دلیل اینکه در طول روز چندین بار سجده انجام میشود بسیار برای دشارژ شدن موثر است.

شبکه MANET اولین بار در سال 70 وارد ایران شد در سال 2004 تا 2006 اوج مشکلات این شبکه بود یکی از مشکلات این بود که هنگامی که یک نود از محدوده فرکانسی یک BTS خارج شده و به محدوده فرکانسی BTS دیگر وارد می شد اول با BTS دوم تماس گرفته و درخواست میکرد یک کانال فرکانسی برای نود خالی کند که عمل Switching اتفاق می افتاد که طی این عمل مشکل hand off رخ می داد و شبکه قطع می شد و مجبور به برقراری مجدد ارتباط بود. (امروزه این مشکل کاملاً حل شده است)

Vehicle Adhoc Network(3): اگر 2 نود خودرو (Vehicle) باشد شبکه را Vehicular Adhoc Network گوئیم. که اصطلاحاً به این نوع شبکه VANET گفته میشود ، استارت و ایده اولیه VANET از سال 2003 شروع شده است و تا سه سال دیگر قطعاً تمام ماشینها از آن استفاده خواهند کرد .

یکی از نظریه های معروف استیو جابز در رابطه با این موضوع است که میگویند " برای هر کار ؛ یک اپلیکیشن " این دیدگاه وارد شبکه های VANET شد ، بنابراین شبکه VANET شبکه ای است که براساس Application طراحی شده است که به آن Application In VANET می گویند .

برای اتصال دو خودرو به یکدیگر نیازمند تجهیزات صفحه نمایش و یک برد کوچک الکترونیکی یا در اصطلاح (OBU) On Board Unit هستیم که داخل موتور خودرو وصل می شود، OBU دارای یک حافظه به همراه یک میکرو پروسور کوچک، رادار، یک آنتن با استاندارد 802.11P و یک بافر می باشد.

شبکه های VANET دارای استاندارد 802.11p هستند این به این معناست که ماکزیمم برد راداری یک ماشین (Max Transmission Range) در این شبکه 1000 متر است.

تذکر:

MANET شبکه های 3 بعدی هستند ولی شبکه VANET 2 بعدی است. برای پیاده سازی شبکه های 3 بعدی میتوان از شبیه ساز NS2 استفاده کرد اما برای پیاده سازی VANET علاوه بر شبیه ساز NS2 نیاز به شبیه سازیهای دیگری هم می باشد مثلاً چون نود در حال حرکت است باید روی یک map حرکت کند که برای پیاده سازی آن از شبیه ساز Sumo استفاده می گردد هم چنین برای پیاده سازی شتاب و سبقت ماشین باید از شبیه ساز move استفاده شود در سه بعدی یک نود هر جا بخواهد میتواند برود اما در شبکه های دو بعدی باید ماشین در مسیر حرکت کند؛

پس برای پیاده سازی پروژه VANET نیاز به 3 تا Simulator زیر می باشد

1. NS2

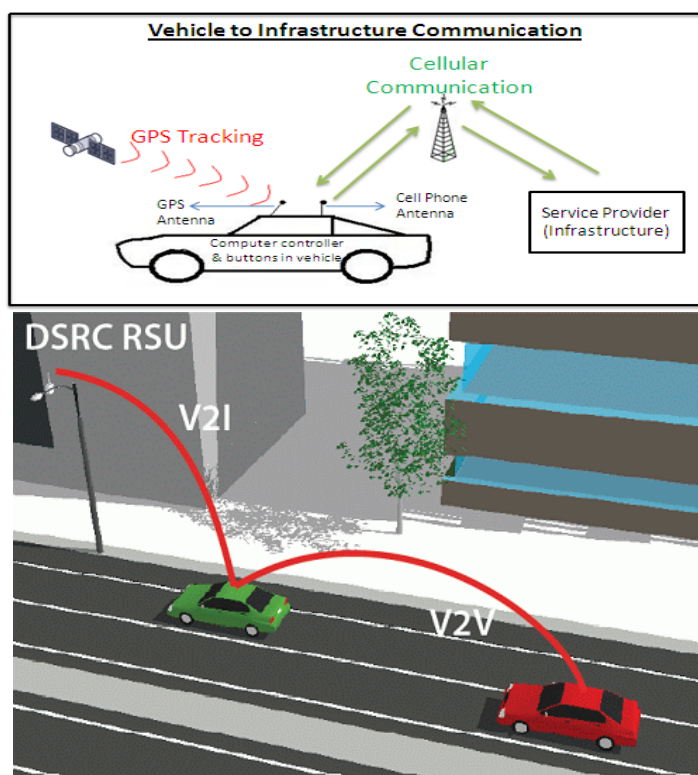
2. Sumo توسط این simulator باید نقشه را تعیین کنیم

3. Move

طریقه ارتباط دو ماشین به دو صورت است :

1 (Vehicle to Vehicle) V-to-V :

بیشتر در Highway استفاده میشود و به این صورت عمل میکند که وقتی دو ماشین در برد راداری هم قرار بگیرند با هم کانکت میشوند و از همدیگر مطلع میشوند (Dedicated short-range communications) و موقعیت خودشان را از GPS دریافت میکنند .

2 (Vehicle to Infrastructure Communication) V-to-I :

اجزاء اصلی این ارتباطات شامل واحد نرم افزاری (AU) ، واحد آن برد (OBU) و واحد تجهیزات کنار جاده (RSU) می باشند. در این روش برای ارتباط بین دو ماشین یکی از خودروها به آنتن کنار جاده ای (Infrastructure) متصل میشود و آنتن کنار جاده ای به ماشین دوم متصل میشود.

این مدل به دلیل گران بودن تجهیزات معمولاً به صورت شهری و تنها در چهار راه های بسیار شلوغ استفاده میشود .

همانطور که گفته شد شبکه VANET شبکه ای است که براساس Application طراحی شده است؛

خودروها به سرعت و در کسری از ثانیه می توانند از یک حادثه در چند صد متری خود مطلع شده و تغییر مسیر دهند، ترافیک را تشخیص داده و از خودرو جلویی یا عقبی سوال و جواب کنند یا از وضعیت ترافیک خیابان یا کوچه های کناری و چهارراه پیش رو اطلاع یابند. شکل می تواند به خوبی این وضعیت را نشان دهد. وقتی یک اتفاق ناگهانی در خیابان یا جاده رخ می دهد، خودروهای جلویی یا عقبی به سرعت می توانند به یکدیگر خبر داده و همچنین با ارتباط گیری با ایستگاه های مرکزی به پلیس یا مدیریت ترافیک شهری خبر دهند. راننده ها با اطلاعاتی که از خودروهای اطراف به دست می آورند، می توانند تصمیم گیری های به مراتب مطمئن تر و بهتری داشته باشند و یک رانندگی ایمن و راحت تر و همراه با لذت را تجربه کنند. کاربردهای شبکه های VANET در شرایط بد آب و هوایی نمود بیشتری می یابد. در هوای ابری یا مه آلود خودروها با ارتباطات خود می توانند یکدیگر را راهنمایی کرده و مانع بروز حادثه شوند. در این شبکه ها از برنامه امنیتی SVA (Slow/Stop Vehicle Advisor) برای هشدار دادن، کم کردن سرعت یا توقف خودرو، EEBL (Emergency Electronic Brake-Light) برای ترمز ناگهانی، RHCN (Road Hazard Control Notification) برای هشدارهای مرکز کنترل ترافیک، PCN (Post Crash Notification) برای ارسال هشدارهای تصادف و CCW (Cooperative Collision Warning) برای اعلام هشدار برخورد استفاده می شود.

سه دسته Application در VANET وجود دارد :

Safety Application - Commercial Application - Entertainment Application

(1) Safety Application :

این اپلیکیشن موجب به حداقل رساندن خسارت و صدمات تصادفات رانندگی میشود و هنگامی به اجرا در می آید که fault رخ دهد. اما تمام اپلیکیشنهای Safety ای که طراحی میگردد برد 300 - 500 متر را در نظر میگیرد. چون در حالت safety پیام حتما باید به نود مورد نظر برسد این بازه را در نظر میگیرند خارج از این بازه تضعیف سیگنال وجود دارد .

بررسی چند نوع اپلیکیشن Safety :

1- EEBL : Emergency Electronic Brake Lights

(هنگامی که سه خودرو پشت سر هم حرکت میکنند و خودرو اول ناگهانی ترمز میکند)

2 - LCW : Lane Change Warning (هشدار تغییر باند حرکت)

فرض کنید ماشینی در حال حرکت است و ماشین عقبی میخواهد از آن سبقت بگیرد ولی ماشین جلویی آن را نمی بیند

و میخواهد لاین حرکت خود را تغییر دهد پس سیستم داخل ماشین هشدار میدهد: No change laining

3 - BSW : Blind Spot Warning (هشدار نقطه کور)

4 - FCW : Forward Change Warning (هشدار تغییر رعایت فاصله با خودرو جلویی)

5 - DNPW : Do Not Pass Warning (هشدار موقع سبقت نسبت با اینکه از روبه رو ماشین می آید)

6 - IMA : Inter Section Movement Assist (راهنمایی در تقاطع به هر ماشین یک دستور متفاوت میدهد)

7 - LTA : Left Turn Assist (راهنمایی در گردش به چپ)

Application : Behavior driver : هایی هستند که براساس رفتار راننده طراحی شده اند مثلا ماشینی با سرعت 100K در حرکت است ماشین دیگر با سرعت 180 کیلومتر میخواد از آن سبقت بگیرد اما حتما به آن برخورد میکند پس این برنامه قبل از تصادف و طبق بررسی هایی ، Air bag را باز میکند تا وقتی ماشین عقبی به آن برخورد کرد سرنشینها آسیب کمتری ببینند.

Emergency در حال حاضر پیشرفته ترین اپلیکیشن است که وقتی آن را فعال کنید هم خطوط سفید را می شناسد و کنترل ماشین را در دست میگیرد و همچنین اولین مرکز درمانی توسط GPS شناسایی میکند و اعلام میکند به مرکز تا زمانی که به مقصد برسد کنترل ماشین به دست میگیرد .

2) Commercial Application : این برنامه تمام تراکنشهایی مالی را به جزء دریافت وجه انجام میدهد که در ماشین میتوان این کار را کرد .

3) Entertainment Application : مثلا در یک جاده هستیم و میخواهیم موزیکی را play کنیم ولی نداریم به ماشین دیگری در آن جاده درخواست میدهیم و موزیک را میفرستد دانلود میکنیم و گوش میکنیم یا با استفاده از این App میتوانیم نزدیک ترین پمپ بنزین ، رستوران ، هتل ، مکان های دیدنی و .... را پیدا کرد. در حال حاضر کشورهای دیگر با استفاده از GPS از این App استفاده میکنند .

تا اینجا سه نوع نوع شبکه بر اساس جنس Nod را بررسی کردیم ؛

4 - Fly Adhoc Network : اگر 2 نود هواپیما یا پهباد باشند شبکه را FANET میگویند این شبکه از سال 2003 و بعد از vanet آمده است این شبکه موضوع جدیدی است و جز شبکه های 3 بعدی است.

موضوع خارج از درس: در ارشد باید موضوعی که وجود دارد را انتخاب مطالعه و بررسی نمود سپس مطلب جدیدی را از آن خارج کرده و چیز جدیدی را بدست آورد . enhancement

الگوریتم Routing ای در Adhoc است به نام GPSR که در VANET , MANET نیز استفاده میگردد که میتوان آن را تقریب زد و در FANET نیاز استفاده نمود. این الگوریتم دارای مکانیزم Greedy است پس در هر شبکه ای به این مکانیزم نیاز است. یکی از App هایی که در FANET اهمیت دارد safety Application است مثلا اگر دو هواپیما وارد برد راداری یکدیگر شوند Safety App حالت هواپیما را از Pilot به چپ و راست نمیتواند برود و Auto pilot یکی از هواپیماها را بالا میبرد و دیگری را پایین می برد تا همدیگر را رد کنند.

5 - ship Adhoc Network : اگر 2 نود کشتی باشد شبکه را SANET میگویند.

6 - Sensor Adhoc Network : اگر دو نود حسگر باشد شبکه را sensor network میگویند یکی از مهم ترین مباحث شبکه Sensor Body Network است که در مورد سنسورهای است که در بدن انسان جایگذاری میگردد مثلا برای اندازه گیری فشار خون انسان هر لحظه استفاده می گردد.

فصل یک : مقدمه ای بر شبکه 1

دلایل استفاده از شبکه :

1. استفاده مشترک از منابع
2. کاهش هزینه (Cost model) پیاده سازی شبکه مدل هزینه باید مشخص باشد هرچه هزینه کم تر باشد مدل بهتر است، به عنوان مثال بجای خرید 40 پرینتر برای هر بخش یک شرکت با یک پرینتر میتوان هزینه را به 40/1 کاهش داد.
3. قابلیت اطمینان (Reliability) پارامترها باید مشخص باشد مثل Delay packet delivery ratio برای reliability و performance نیز باید متغیرها تعریف گردند
4. کاهش زمان delay شبکه بهتر است که تاخیر کم تری داشته باشد
5. قابلیت توسعه: فرض کنید یک routing طراحی شده است که برای مدل V2V است و مختص اتوبان است و routing دیگری برای V2I شهری طراحی شده است اما میتوان Routing ای را طراحی کرد که هم برای V2V و هم برای V2I کار کند و توسعه پذیر باشد Scalability
6. ارتباطات: یکی از بحث های بسیار کاربردی در موضوع ارتباطات بحث شبکه های LMS میباشد. LMS: Learning Management System که در رابطه با آموزش مجازی است.
LMS به دو بخش تقسیم میشود؛ آنلاین و آفلاین
دانشگاه های مجازی بر اساس LMS آفلاین کار میکنند به این صورت که دانشجو با مراجعه به سایت درس مورد نظر را بدون حضور استاد مشاهده میکند مراجعه دانشجو میتوانند هر زمان و هر روزی تا قبل از جلسه بعدی باشد در این روش صدا و اسلاید وجود دارد ولی تصویر استاد وجود ندارد.
اما در LMS آنلاین همه دانشجویان به همراه استاد بایستی در یک زمان معین حضور داشته باشند پیاده سازی این سیستم بسیار دشوار تر است و دانش آن بر مبنای Distributed Systems یا سیستم های توزیع شده می باشد که شامل سه لایه است :

لایه اول Application / لایه دوم Application Server / لایه سوم Database Access

در طراحی شبکه مواردی که قبل از راه اندازی باید در نظر گرفت موارد زیر می باشد :

(1) **اندازه سازمان :** در قدم اول باید اندازه سازمان مشخص شود تا تعداد کلاینت ها و دفاتر و شعب سازمان و ... بدست آید براساس آن LAN, MAN ... مشخص میگردد .

(2) **سطح امنیت :** که براساس اهمیت شبکه تعیین می گردد و تعیین میکند پارامترهای امنیت اطلاعات چیست .
مثلا در بحث smart house ها هر دوربین که در خانه تعبیه شده است دارای IP است یکی از عیب های Smart house امنیت آن است زیرا Smart house در خارج از ایران نیاز به امنیت بالایی ندارد . کنترل تمام IP ها روی Access point است ذات IP این است که Secure نیست در این روش روی تکنیک های امنیت کار نمیکنند روی فایروال آن کنترل دوربین ها نباید روی IP یا ADSL باشد باید روی شبکه GPRS بیاید پس سیم کارت روی بُرد گذاشته و کد تعریف میکنیم و بعد با اس ام اس کد را به سیم کارت فرستاده و Application را Run میکنیم و دوربین به کار می افتد در GPRS نمی توان فایروال را دور زد .

(3) **نوع فعالیت :** مثلا شبکه برای فعالیتهای آموزشی دارای متغیری است که Data Type آن int است و رنج آن [-32768, 32767] بایستی است و بین اعداد 0 تا 20 یا 0 تا 100 است هرچه دیتا بزرگ تر باشد ترافیک شبکه تغییر کرده و ممکن است سخت افزار شبکه نیز تغییر کند پس نوع فعالیت با ترافیک شبکه رابطه مستقیم دارد .

(4) **مقدار ترافیک :** (فصل سوم)

(5) **سطح مدیریت :** که براساس اهمیت شبکه تعیین می گردد و مشخص میکند هر کسی به کدام بخش از شبکه دسترسی داشته باشد .

(6) **بودجه :** بودجه سازمان ها و شرکتها باید در نظر گرفته شود .

مدل های شبکه

در یک شبکه یک کامپیوتر می تواند هم سرویس دهنده و هم سرویس گیرنده باشد. یک سرویس دهنده کامپیوتری است که فایل های اشتراکی و همچنین سیستم عامل شبکه که مدیریت عملیات شبکه را برعهده دارد را نگهداری می کند برای آن که سرویس گیرنده بتواند به سرویس دهنده دسترسی پیدا کند ابتدا سرویس گیرنده باید اطلاعات مورد نیازش را از سرویس دهنده تقاضا کند سپس سرویس دهنده اطلاعات درخواست شده را به سرویس گیرنده ارسال خواهد کرد.

سه مدل شبکه ای که مورد استفاده قرار می گیرند به قرار زیر است :

✓ Peer To Peer یا نظیر به نظیر

✓ مبتنی بر سرویس دهنده Server based

✓ مبتنی بر سرویس دهنده – سرویس گیرنده Client-Server

Peer To Peer :

در این شبکه ایستگاه ویژه ای جهت نگهداری فایل های اشتراکی ، سیستم عامل شبکه وجود ندارد هر ایستگاه میتواند به منابع سایر ایستگاه ها در شبکه دسترسی پیدا کند هر ایستگاه خاص میتواند هم به عنوان سرویس دهنده و هم به عنوان سرویس گیرنده عمل کند . در این مدل هر کاربر خود مسئولیت مدیریت و ارتقاء دادن نرم افزارهای ایستگاه خود را به عهده دارد از آنجای که یک ایستگاه مرکزی برای مدیریت عملیات شبکه وجود ندارد این مدل برای شبکه ای با کمتر از 10 ایستگاه به کار می آید. ایستگاهها به هم وابسته نیستند و مستقل اند. در اینجا همان بحث شبکه BUS است و تا 10 متر افت سیگنال نداریم .

نکته (در شبکه Server based سرورها میتوانند ..... Application ,Database ,Proxy,FTP ... باشند در سرور Application یک مدل 2 لایه ای و مدل 3 لایه ای وجود دارد که مدل دو لایه ای و سه لایه ای معماری شبکه را تعیین میکند در مدل سه لایه ای Application server در لایه 2 و Database server لایه 3 قرار دارد .

Server based :

در این مدل شبکه یککامپیوتر به عنوان سرویس دهنده کلیه فایلها و نرم افزارهای اشتراکی نظیر واژه پردازها ، کامپایلرها ، بانکهای اطلاعاتی ، و سیستم عامل شبکه را در خود نگهداری میکند یک کاربر می تواند به سرویس دهنده ، دسترسی پیدا کرده و فایلهای اشتراکی را از روی آن به ایستگاه خود منتقل کند مثلا در یک کارخانه Application server را در کارخانه و Data base server در دفتر دبی نگهداری میکنند.

تفاوت Application server با Data base Server وقتی میگوییم لایه 2 یعنی Application server و لایه 3 یعنی Data base Server مثلا برای طراحی سایت براساس لایه ها قیمت گذاری داریم مدل شبکه ای برای این نرم افزار طراحی کرده ایم بعضی وقتها Proxy Server هم داریم یعنی نرم افزار براساس مدل شبکه ای طراحی میشود (این موضوع در فصل 2 میخوانیم).

Client / Server :

در این مدل یک ایستگاه درخواست انجام کارش را به سرویس دهنده ارائه می دهد و سرویس دهنده پس از اجرای وظیفه محوله نتایج حاصل را به ایستگاه درخواست کننده برگشت میدهد در این مدل حجم اطلاعات مبادله شده شبکه در مقایسه بامدل مبتنی بر سرویس دهنده کم تر است و این مدل دارای کارایی بالاتری می باشد مثلا یک PC درخواست خود را به سرور میفرستد و تا زمان دریافت پاسخ از سرور در حالت Standby می ماند اصطلاحا می گویند تا Transaction انجام گردد که براساس مدل 2 لایه و 3 لایه ، process ای که سمت سرور انجام می گردد متفاوت است که در مدل 2 لایه که به آن thinfat میگویند می توان سنگینی کار را در دوطرف Client و server تنظیم کرد.

در این مدل یک ایستگاه درخواست کارش را به سرویس دهنده ارائه میکند و سرویس دهنده پس از اجرای وظیفه محوله ، نتایج حاصل را به ایستگاه درخواست کننده عودت میدهد . این مدل حجم اطلاعات مبادله شده شبکه در مقایسه با مدل مبتنی بر سرویس دهنده کمتر است و این مدل دارای کارایی بالاتری است.

شبکه های فعال (Active Network) : بسته ها میتوانند برنامه هایی باشند که در مقصد اجرا میشوند.

غیر فعال (Passive Network) : داده ها فقط بسته ها هستند .

شبکه سلولی : عبارتست از بسته هایی با طول ثابت اطلاعات.

انواع شبکه از نظر جغرافیایی :

1. **LAN** : در حد یک سازمان است مثلاً آی پی های داخلی دانشگاه که تحت IP اصلی دانشگاه به هم وصل می شوند
LAN هستند.

مانند تماس تلفنی بین دو شماره در محدوده یک کشور و هر دو در یک شهر :

+9821720000

+9821324220

2. **MAN** : شبکه شهری است مثل ارتباط شماره های تلفن در یک کشور از دو شهر مختلف :

+9821720000

+9811728888

گاهی دو LAN به هم از دو شهر مختلف متصل میشوند که به این شبکه نیز MAN میگویند:

در شکل فوق دو شبکه LAN با IP های مختلف هستند که با هم تحت IP یک کشور مرتبط شوند شبکه MAN را میسازند در غیر اینصورت شبکه WAN میسازند

3. **WAN** : شبکه جهانی است مثلاً اگر شماره تلفنی در انگلیس با کد +44 با تلفنی در ایران با کد +98 ارتباط برقرار کند

شبکه WAN میسازد:

+98210000

+44888888

4. **PAN (Personal Area Network)** : در Smarthouse استفاده می شود که شرکت ITS ارائه میدهد ، مثلاً در

یک خانه هوشمند 10 دیوایس داریم بنابر این به ده عدد IP نیاز داریم پس شبکه ای خواهیم داشت با 10 عدد IP

* تذکر : هسته اصلی همه شبکه های فوق IP است .

توپولوژی شبکه

تعریف توپولوژی : به طریقه چیدمان نودها در شبکه گفته می شود.

انواع توپولوژی :

• STAR :

در این توپولوژی یک نود در مرکز قرار دارد که می تواند Hub یا سوئیچ باشد ؛ تفاوت این دو در این اینست که در Hub مکانیزم Broad cast است و در سوئیچ مکانیزم Uni cast است در برخی از کتب عنوان شده است که مکانیزم Hub چون Broad cast میباشد بنابراین تولید ترافیک مینماید و این استدلال بیشتر در تئوری درست است اما در عمل چون در Hub تعداد نودها پایین است در نتیجه ترافیک معنایی ندارد .

ویژگی ها :

در این توپولوژی هر نود به نود دیگر به صورت point to point ارتباط دارد .

در Hub هر دیتایی ارسال شود تمام نودها دریافت می کنند .

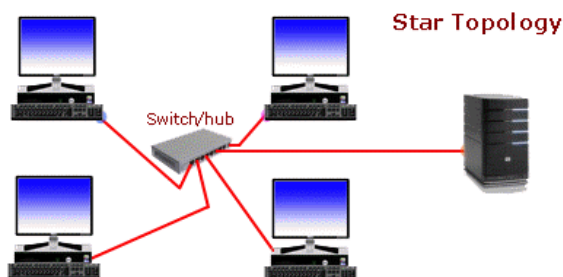
در Hub ، collision وجود دارد اگر نود مرکزی از کار بیفتد کل سیستم قطع می شود.

اگر 5 تا 10 کامپیوتر (تعداد کم) به هم وصل شود از Hub استفاده می کنیم در غیر این صورت Switch استفاده می گردد.

ترافیک شبکه زمانی مطرح است که تعداد نودها خیلی زیاد باشد ممکن است پهنای باند کم باشد و ترافیک نباشد یا پهنای باند زیاد باشد و ترافیک وجود داشته باشد ترافیک به ورودی یا تروپوت سیستم بستگی دارد وقتی 5 نود در شبکه باشد ترافیک وجود نخواهد داشت .

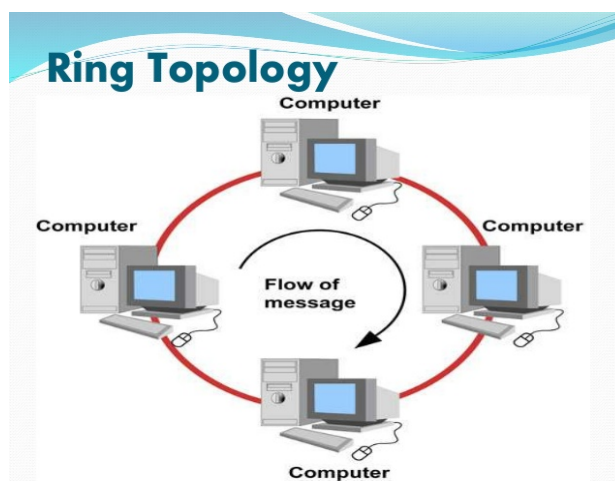
اگر شبکه کوچک باشد و collision رخ دهد در میکروثانیه مجددا بسته ارسال می گردد. Collision در Hub اتفاق نمی افتد چون تعداد نودها کم است .

اگر pc3 بخواهد به pc4 داده بفرستد اول به نود مرکزی می دهد و آن هم به همه Broad cast میکند pc4 بسته را بر می دارد و بقیه آنرا drop میکنند اما در Switch بسته فقط به pc4 ارسال می گردد.

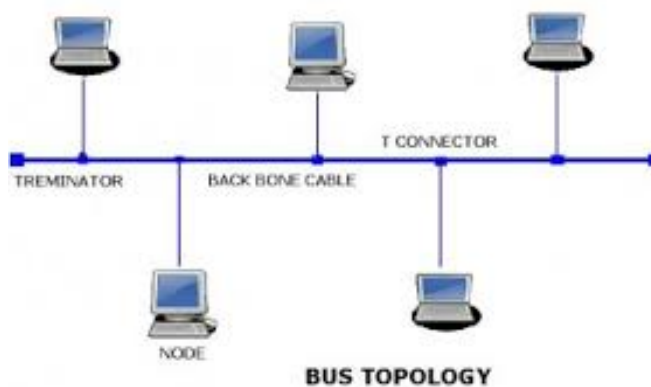
• RING

کاربرد ring در تکنولوژی فیبر نوری است در ایران تکنولوژی فیبر نوری و مخابرات را داریم اما چون زیر ساخت مناسب معماری و شهر سازی نداریم نمی توانیم اینترنت پرسرعت داشته باشیم .
در این توپولوژی کلیه کامپیوتر ها به گونه ای به یکدیگر متصل میشوند که مجموعه ی آنها تشکیل یک حلقه را میدهد ، کامپیوتر مبدا اطلاعات را به کامپیوتر بعدی در حلقه ارسال میکند و به همین ترتیب این روند ادامه پیدا میکند تا اطلاعات به کامپیوتر مبدا برسد سپس کامپیوتر مبدا این اطلاعات را از روی حلقه حذف میکند.

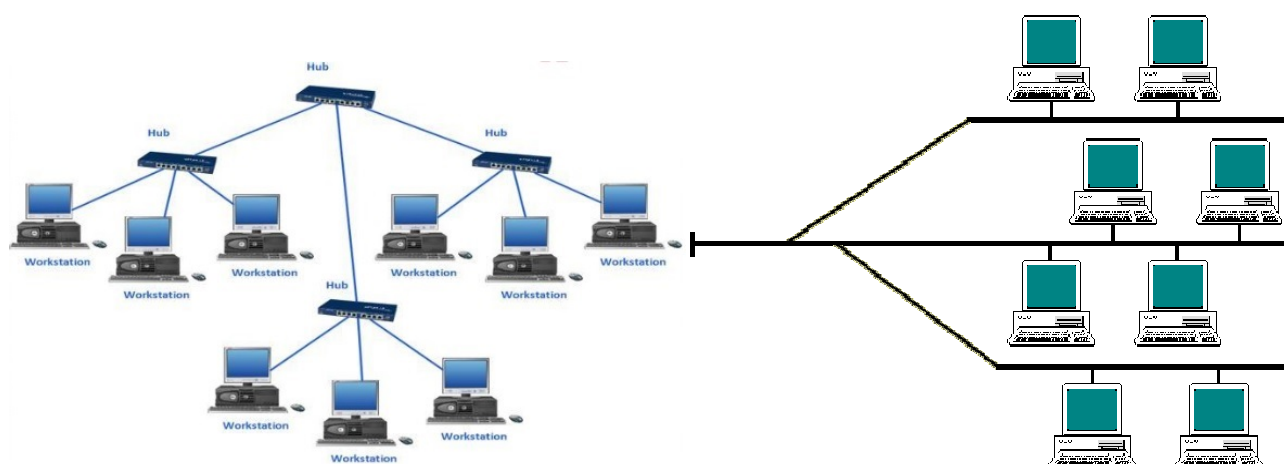
نکته : انواع توپولوژی ها در تمام شبکه های VANET و ADHOC ... وجود دارد .

• BUS

• TREE

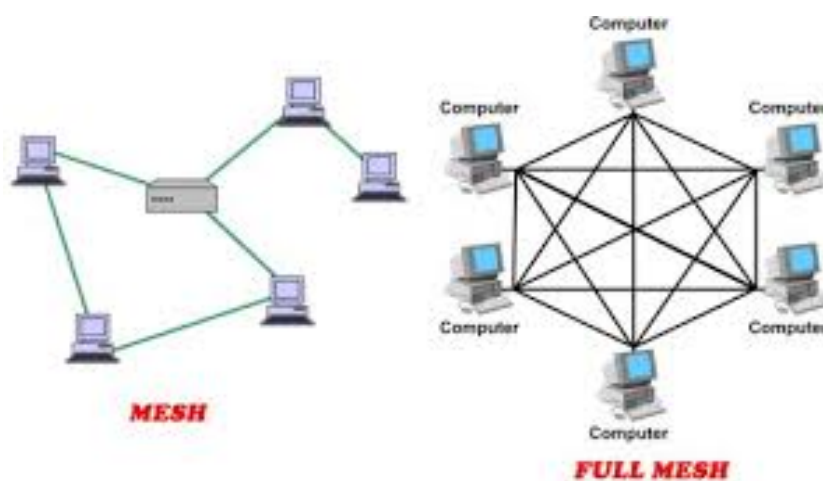
به عنوان مثال در یک ساختمان چند طبقه تمام کامپیوتر های طبقه اول را با یک سوئیچ و با هر نوع توپولوژی شبکه میکنیم و به همین ترتیب بقیه طبقه ها... حال برای کانکت کردن همه طبقات با هم از یک سوئیچ رده بالاتر استفاده میکنیم .

• MESH

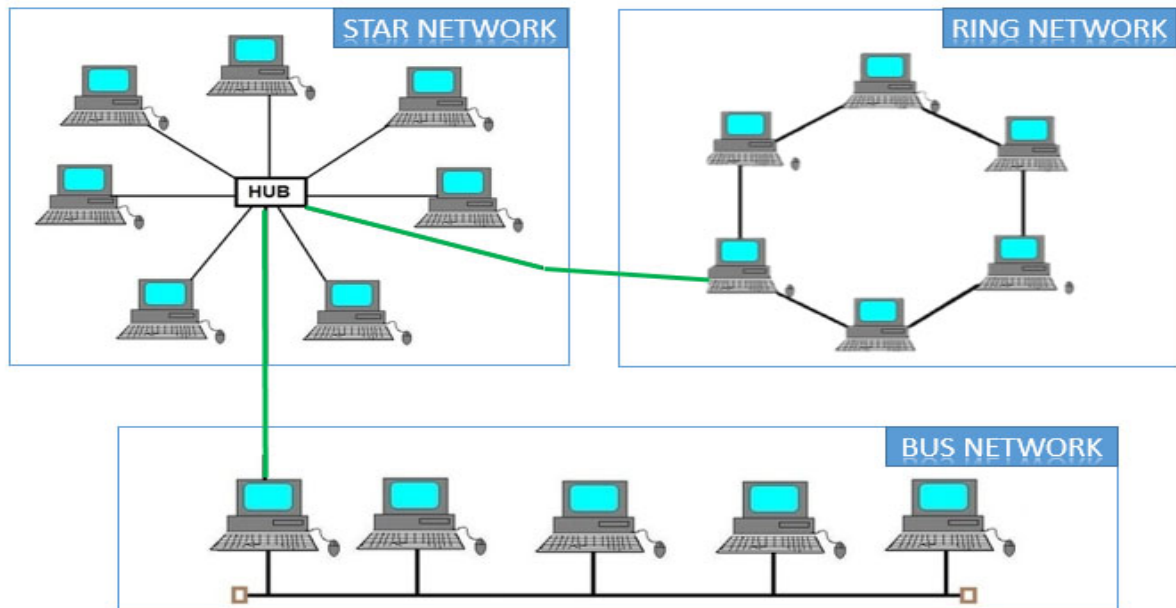
همواره نام این توپولوژی با بحث Security همراه است . در این توپولوژی هر نود مستقیماً به همه نودها وصل می باشد .

این توپولوژی در شبکه های نظامی adhoc بسیار پر کاربرد است ، بمب های خوشه ای در جنگ از این توپولوژی استفاده می کنند هر نود (بمب) با 99 نود دیگر مستقیماً در ارتباط است .

اتصال دو توپولوژی مختلف به هم ایجاد توپولوژی hybrid میکند.

HYBRID TOPOLOGY

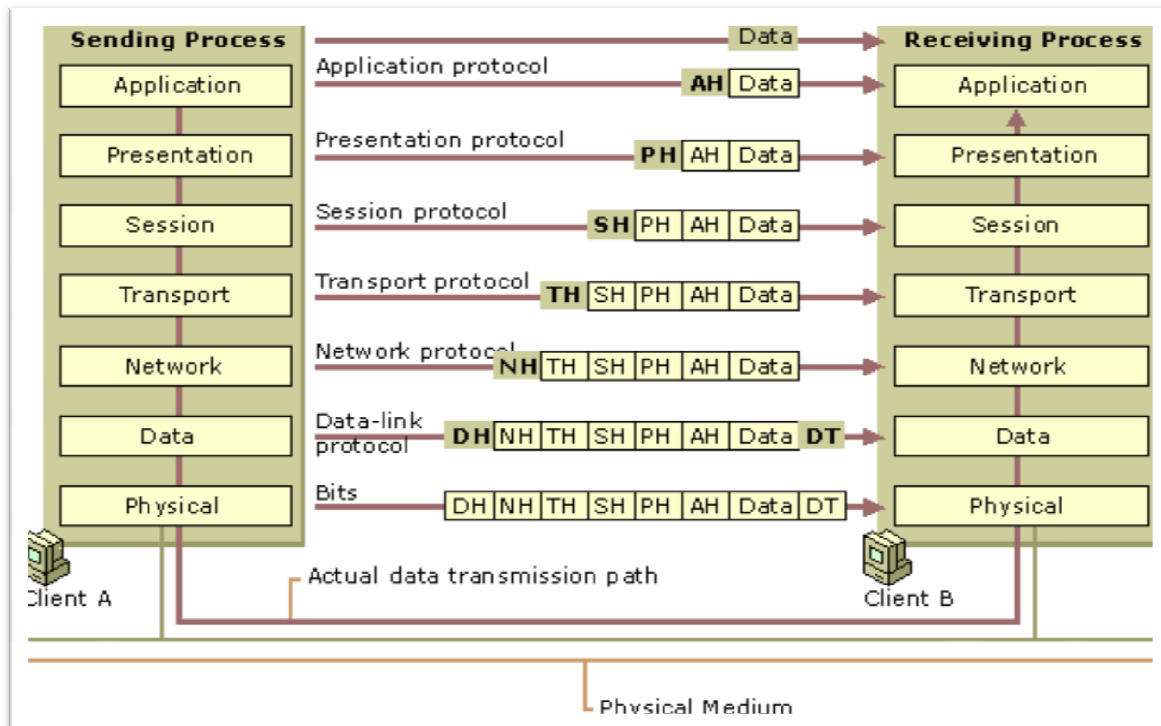

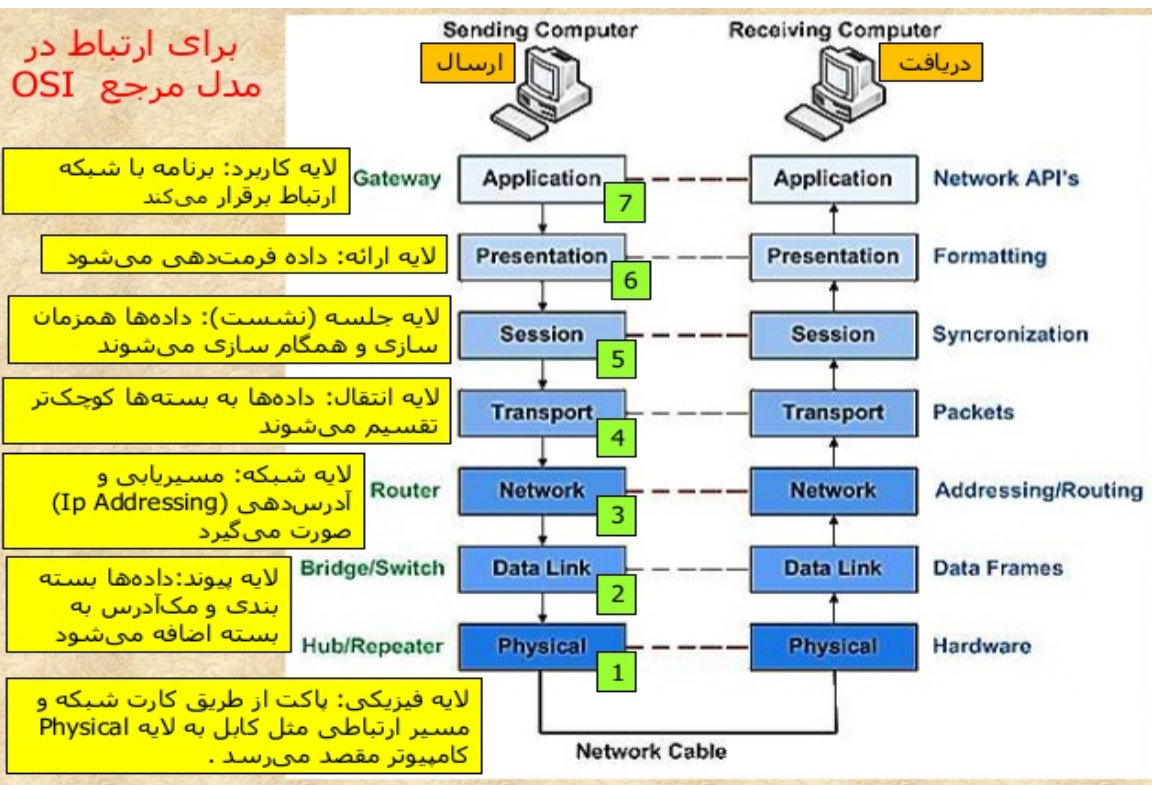

مدل OSI (Open System Interconnection) :

اساساً شبکه را لایه بندی نمودند تا وظایف هر لایه مشخص گردد تا پیاده سازی راحت تر شود، به این صورت راحت تر میتوانیم اشکالات را پیدا کنیم. این لایه ها مبتنی بر قراردادهای هستند که سازمان جهانی ISO به عنوان مرحله ای از استانداردسازی قراردادهای لایه های مختلف، توسعه داده اند.

OSI Model			
	Data unit	Layer	Function
Host layers	Data	7. Application	Network process to application
		6. Presentation	Data representation, encryption and decryption, convert machine dependent data to machine independent data
		5. Session	Interhost communication, managing sessions between applications
	Segments	4. Transport	Reliable delivery of segments between points on a network.
Media layers	Packet/Datagram	3. Network	Addressing, routing and (not necessarily reliable) delivery of datagrams between points on a network.
	Bit/Frame	2. Data link	A reliable direct point-to-point data connection.
	Bit	1. Physical	A (not necessarily reliable) direct point-to-point data connection.

1) لایه فیزیکی: به انتقال بیت های خام که بر روی کانال ارتباطی مربوط میشود در اینجا مدل طراحی با رابط های مکانیکی، الکتریکی و رسانه انتقال فیزیکی سر و کار دارند. علاوه بر چگونگی اتصال 2 نود، نوع رسانه ی انتقال را مشخص میکند مثلاً با کابل یا خط مخابراتی مثل leased line یا ماهواره، اینکه سخت افزار چه باشد و چگونه بهم متصل بشوند (از طریق ماهواره، فیبرنوری، کابل ....) در این لایه تعیین میشود.

2) لایه پیوند داده ها Data Link:

این لایه مبین نوع فرمتها است یعنی شروع و پایان فریم، اندازه فریم، روش انتقال فریم را مشخص میکند و وظایف این لایه شامل مدیریت فریم، خطایابی، ارسال مجدد فریم هاست.

یعنی شروع و پایان فریم و اندازه فریم:

مثل بسته بندی گوشتها در فریزر، اندازه فریم مشخص میشود در واقع گوشت را باید بر اساس تعداد افراد خانواده و یا نوع استفاده (بسته های بزرگتر برای مهمانی) فریم بندی کنیم، یعنی طراحی فریم به عهده طراح شبکه است که در شبکه فریم ها همان پکت ها هستند.

انتقال فریم ها :

باید الگوریتم ارسال فریم مشخص شود ؛ مثلا وقتی افراد داخل کلاس بخواهد خارج شوند چند الگوریتم وجود دارد یک روش اینست که بگوییم به ترتیب سن خارج شوند یا مثلا بگوییم خانم ها اول خارج شوند و ... در این جا هم برای ارسال پکت روش های مختلفی وجود دارد که طراحی schedule ها بر عهده طراح شبکه است مثلا ممکن است به این صورت عمل کند که اگر یک پکت به صورت emergency بود آن را بدون نوبت بفرست یعنی به آنها وزن و ارزش و اولویت میدهم بنابر این در این لایه اطلاعات به صورت فریم است طریقه و روش ارسال و انتقال فریم مبحثی است به نام زمان بندی یا scheduling مثلا برای ارسال 10 فریم کدام اول ارسال شود .

در scheduling الگوریتم های زیر وجود دارد :

GSS ✓

WRR : الگوریتم round robin ✓

STFQ ✓

WFQ : این الگوریتم وزن میدهد یعنی فریم هایی کوچکترند اولویت بالاتری دارند و زودتر ارسال می شوند زیرا فریم های

بزرگ ترافیک ایجاد میکند

WPS ✓

CIF-Q ✓

WFS ✓

CS-WFS ✓

MPFQ : multiclass priority fair queueing درمورد ارسال داده ها به صورت عادلانه است اگر 10 تا فریم برای ارسال

باشند اول کوچکترها ارسال می گردد و بعد درمیان آنها اگر شبکه ترافیک نداشت فریم بزرگ تر را هم میفرستد

* بحث زمانبندی در تمام شبکه ها استفاده می گردد.

(3) لایه شبکه : وظیفه این لایه مسیریابی (Routing) می باشد این مسیریابی عبارتند از تعیین مسیر مناسب برای انتقال اطلاعات ، لایه شبکه آدرس منطقی هر فریم را بررسی می کند و آن فریم را براساس جدول مسیریابی به مسیریاب بعدی می فرستد.

وظیفه این لایه مسیریابی است یعنی پیدا کردن بهترین مسیر (که می تواند کوتاهترین مسیر باشد یا پرترافیک ترین مسیر یا کم هزینه ترین مسیر است).

برخی از Routin Protocol ها :

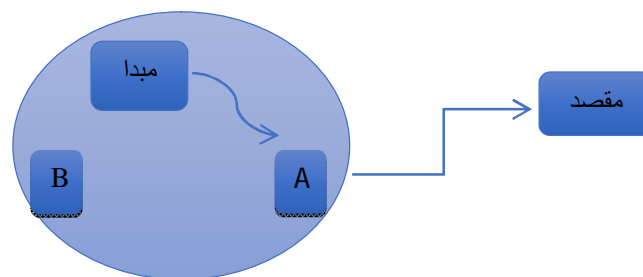
GSR Geographic Source Routing : در شبکه Adhoc ,MANET,VANET داریم .

GPSR (Greedy perimeter stateless routing) : این Routin Protocol در همه شبکه ها وجود دارد در Adhoc ,MANET,VANET و ... وجود دارد. (تقریب خورده است)

GPSR یک Routin Protocol مادر است و بقیه routing protocol ها از این گرفته شده اند و بهترین خاصیتی آن Map Base نبودن آن است و بر اساس GreedyForwarding کار میکند. Greedy یعنی حریصانه اما مفهوم آن به صورت زیر است :

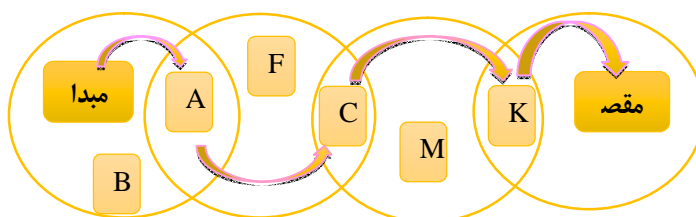
در شبکه زیر نود مبدا دارای بُرد راداری است نود A , B در بُرد راداری مبدا هستند فرض کنید مبدا می خواهد بسته ای را به مقصد بفرستد طبق الگوریتم Greedy forwarding بسته به نزدیک ترین نود به مقصد که در بُرد راداری مبدا قرار دارد ارسال می گردد و آن نود بسته را به مقصد میفرستد .

نکته : طریقه محاسبه فاصله ذکر شده در شبکه های مختلف متفاوت است مثلاً در شبکه VANET فرض بر این است که مبدا و مقصد هر دو دستگاه GPS دارند و هر دو LOCATION های خود را از GPS میگیرند پس مبدا LOCATION مقصد را دارد اما لوکیشن Neighbor های خود را از طریق ارسال HELLO PACKET در بُرد راداری خودش (شعاع 1KM) و دریافت REPLY آنها متوجه میشود که چه نود هایی در بُرد راداری اش قرار دارد.

Greedy forwarding

تذکر : خود نود A,B و .. هم دارای بُرد راداری هستند.

Greedy Routing در شبکه های حسگر بسیار کاربرد دارد و در تمام شبکه های دیگر نیز وجود دارد .

Greedy Routing در MANET , ADHOC به همین صورت عمل میکند در VANET هم به همین صورت عمل میکند اما در یک سناریو دچار Problem میشود :

"ماشین A , B هم جهت به سمت مقصد در حرکت اند نود A میخواهد بسته ی را به مقصد بفرستند اما خودش نزدیک ترین نود به مقصد است"

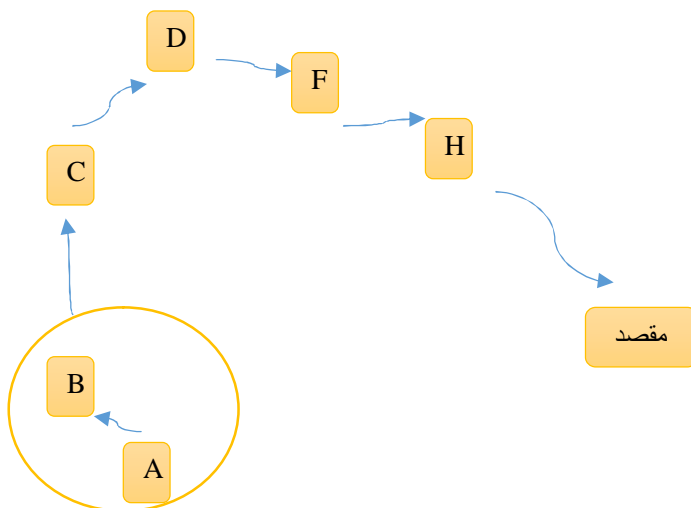
به این مشکل در شبکه های VANET میگویند : Local Maxima Problem

اینجاست که با مفهوم تقریب آشنا میشویم :

وقتی با مشکل بالا روبه رو میشویم میگوییم بررسی کن آیا در برد راداری آیا نود دیگری هم هست ؟ اگر بود connectivity آن را با مقصد چک کن شاید از طریق نود های دیگر این connectivity به مقصد باشد.

با این که نود B بررسی می شود مثلا نود B از طریق نودهای C,D,F,H به مقصد CONNECTIVITY دارد پس بسته به B داده میشود تا از طریق نودهای بالا به مقصد ارسال کند.

این راه حل تقریبی است که از شبکه های دیگر در VANET ایجاد شده است یعنی در 90 درصد موارد مانند الگوریتم همیشگی است اما وقتی Local Maxima Problem ایجاد میشود Routing عوض میشود که به آن تقریب میگویند .

*RoutingGPSR الگوریتم سنگینی است چون بررسی Connectivity کار سختی است .

تذکر :

در شبکه چیزی به اسم Disconnect مطلق وجود ندارد، اساساً درصد disconnect یا connect بودن بررسی می گردد و با احتمال اعلام می گردد مثلاً فرض کنید در شکل بالا بسته تا چهار hopcount1 رفته ولی به hopcount15 نرسیده (hopcount15 آخرین بوده) پس شبکه روی hopcount14 با احتمال 90% disconnect است.

GPSR ، map-base نیست فقط به نودهای بُرد راداری اش نگاه میکند .

حال فرض میکنیم map دارد بنابر این Routing Protocol تبدیل میشود به :

GPCR(Greedy Perimeter Coordinator Routing)

GPCR در واقع همان GPSR است اما با فرض map-base بودن این پروتکل تقریبی از GPSR است که فقط در VANET یا شبکه 2 بعدی کاربرد دارد و در Adhoc و شبکه سه بعدی کاربردی ندارد . فرض کنید در بُرد راداری یک ماشین در یک 4 راه دو ماشین دیگر قرار دارند پس بسته را به نزدیکترین نود به 4 راه میدهد نودی که در چهارراه است را coordinator (همانک کننده) می گویند .

مقیاس Forwarding در این پروتکل Junction (چهارراه) است این Forwarding براساس Map انجام می گردد.

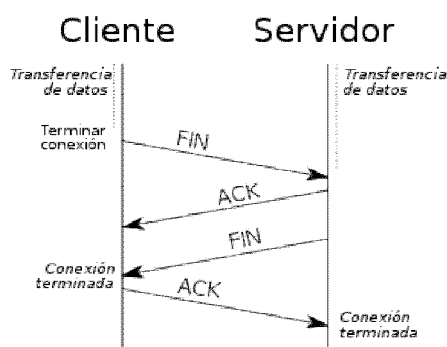
لایه 3 وظیفه روتینگ را دارد و یکی از مباحثی که مطرح است Prediction پیشگویی است و بحث دیگری که مطرح است movability قابل حرکت یعنی شبکه های که حرکت دارند و بعضی ها highmovability هستند مانند شبکه های AdhocVANET , FANET این خاصیت دارد مثلاً یک هواپیما جابه جایی زیادی دارد در ثانیه پس سرعت بالای دارد و وقتی آن را Detect میکنیم برای ارسال اطلاعات در ثانیه دیگر اونجا نیست که ارسال اطلاعات برای آن انجام بدهیم چون اطلاعات برای ثانیه قبل است همان لحظه نیست پس Fail می شود بنابراین مکانیزم Prediction مطرح میشود باید پیشگویی کنیم محاسبه انجام بدهیم مثلاً براساس جهت ، مسیر باید پیشگویی کنیم الان کجا هست پس بحث Prediction در Routing شبکه های highmovability (سرعت بالا مثل FANET) خیلی مطرح است .

(4) لایه انتقال Transport :

وظیفه ارسال مطمئن یک فریم به مقصد را به عهده دارد لایه انتقال پس از ارسال یک فریم به مقصد منتظر می ماند تا سیگنالی از مقصد مبنی بر دریافت آن فریم دریافت کند در صورتی که در این لایه مقصد پیام خود را دریافت نکند مجدداً اقدام به ارسال همان فریم به مقصد میکند ، بحثی که در این لایه مطرح است طریقه انتقال به صورت UDP یا TCP است .

به طور کلی در همه شبکه از جمله VANET , MANET , ADHOC و... تنها دو نوع Connection داریم :

1) *Connection Oriented* یا **اتصال گرا (TCP)** : در این کانکشن اول اتصال برقرار میشود به عنوان مثال فرض کنید در دو طرف سیستم تلفن ثابت وقتی هر دو طرف برای اولین بار صدای هم را میشنوند یعنی کانکشن برقرار شده است در مرحله بعد یکی یک طرف سه پکت : "سلام" "خوبی؟" "چه خبر؟" را ارسال میکند و مقصد هم این سه پکت را با همین ترتیب دریافت میکند پس اولین خاصیت *Connection Oriented* در ارسال بسته های اطلاعاتی مطابق بودن ترتیب ارسال از مبدا و ترتیب دریافت در مقصد است . دومین خاصیت *Connection Oriented* این است که هر بسته ای که به مقصد میرسد پیام acknowledge را به مبدا ارسال میکند.

2) *Connection less* یا **غیر اتصال گرا (UDP)** :

در این نوع کانکشن ، Acknowledge وجود ندارد همچنین هیچ تضمینی وجود ندارد که بسته ای که اول ارسال شده و روی رسانه انتقال قرار گرفته است در مقصد نیز اول دریافت گردد برای این موضوع میتوان مثال اداره پست را در نظر گرفت که نامه ها در زمانهای مختلف می رسند که به دلیل این است که روتینگ های مختلفی ممکن است وجود داشته باشد . برای *Connection* های شبکه highmobability استفاده میشود .

* * UDP مخصوص شبکه های highmobability (شبکه های پر سرعت مانند FANET یا VANET)

* * highmobability چیست : characteristic است مثل شبکه های VANET , Adhoc وقتی یک شبکه را تعریف میکنیم باید ابتدا characteristic آنرا تعریف کنیم مثلا Time mobility

characteristic هر شبکه با شبکه بعدی فرق میکند . وقتی این موارد مطالعه میکنیم ذهن باز میشود مثلا در مورد SensorNetwork میخوانیم یک مشخصه داریم به نام Power saving or energy saving که در VANET این پارامتر نداریم .

* * هسته لایه 4 ، *Connection* های TCP/UDP است .

(5) لایه اجلاس session: وظیفه برقراری یک ارتباط منطقی بین نرم افزارهای دو کامپیوتری که به یکدیگر متصل هستند به عهده این لایه است وقتی که یک ایستگاه بخواهد به یک سرویس دهنده متصل شود، سرویس دهنده فرآیند برقراری ارتباط را بررسی می کند سپس از ایستگاه درخواست نام کاربر رمز عبور را خواهد کرد این فرآیند نمونه ای از یک اجلاس است .

(6) لایه نمایش : این لایه اطلاعات را از لایه کاربرد دریافت نموده و آنها را به شکل قابل فهم برای کامپیوتر مقصد تغییر می دهد .

(7) لایه کاربرد : این لایه امکان دسترسی کاربران به شبکه را با استفاده از نرم افزارهایی مثل FTP و ایمیل فراهم می سازد .

فصل دوم

IP ADDRESSING & SUBNET TING

IP addresses and Subnetting objectives

❖ IP addresses Introduction

❖ Network & Host

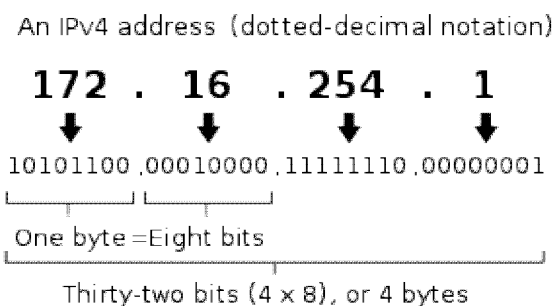
❖ IP addresses Classes

❖ Network ID & broadcast address

❖ subnetting

❖ Supernetting

IP مورد بحث ما در این درس IP ورژن چهارم میباشد (IPv4) که از چهار اوکتت هشت بیتی تشکیل شده است:

* طریقه بدست آوردن باینری یک عدد دهدهی :

با استفاده از جدول از پیش طراحی شده که در ردیف بالای آن وزن های عددی از 1 تا 128 چیده شده است بایستی نزدیک ترین عدد به عدد مورد نظر که میخواهیم آن را به باینری 32 بیتی تبدیل کنیم ، پیدا کنیم ، به عنوان مثال میخواهیم باینری عدد 38 را پیدا کنیم در بین وزن ها نزدیک ترین عدد 32 می باشد در مرحله بعد 32 باید با چه عددی جمع شود تا حاصل 38 شود ؟ ، واضح است که با جمع دو عدد 4 و 2 . به این ترتیب زیر وزن های 32 ، 4 ، 2 عدد باینری 1 و زیر باقی اعداد صفر قرار میدهیم در نهایت میبینیم که این تبدیل انجام شده است.

	128	64	32	16	8	4	2	1
38	0	0	1	0	0	1	1	0
68	0	1	0	0	0	1	0	0
192	1	1	0	0	0	0	0	0

تعاریف :

IP Address

IP Address به عنوان شناسه در شبکه ها استفاده می شود که می تواند نشانگر یک نود شبکه و یا آدرس شبکه باشد. IP Address ، آدرس Logical لایه Network در مدل OSI است.

IP Address ها ، بصورت دسیمال، به صورت ۴ عدد (هر کدام از ۰ تا ۲۵۵ می تواند مقدار گیرد) ، که هر کدام با نقطه از هم جدا شده اند ؛ نوشته می شود. به عنوان مثال :

192.168.0.1

نمایانگر یک آدرس IP است.

ساختار IP Address ها بصورت یک عدد باینری ۳۲ بیتی (۴ بایتی) است که هر ۸ بیت (۱ بایت) توسط نقطه از دیگر بیتها (بایتها) جدا می شود. به عنوان مثال :

11000000. 10101000. 00000000. 00000001

نمایانگر یک آدرس IP است.

Network ID و Broadcast Address

- هر Range آدرس IP داخل یک شبکه واحد، مجموعه ای از یکسری آدرس IP است که همگی داخل آن شبکه اند . از این مجموعه، دو آدرس منحصر به فرد وجود دارد:
- آدرس Network ID: که مشخصه و معرف آن شبکه است.
- آدرس Broadcast: که برای دسترسی به همه نودهای آن شبکه استفاده می شود.
- نکته: این دو آدرس را نمی توان به عنوان آدرس معتبر، به نودها اختصاص داد.

معرفی Host و Network

<u>Borhani Hasan</u>
<u>Hosseini Neda</u>
<u>Sajadi Pedram</u>
<u>Borhani Ali</u>
<u>Borhani Mohammad</u>
<u>Hosseini Siavash</u>
<u>Sajadi Shabnam</u>

معرفی Host و Network

<u>Borhani</u>	<u>Hasan</u>
<u>Hosseini</u>	<u>Neda</u>
<u>Sajadi</u>	<u>Pedram</u>
<u>Borhani</u>	<u>Ali</u>
<u>Borhani</u>	<u>Mohammad</u>
<u>Hosseini</u>	<u>Siavash</u>
<u>Sajadi</u>	<u>Shabnam</u>

معرفی Host و Network

Network	Host
<u>Borhani</u>	<u>Hasan</u>
<u>Hosseini</u>	<u>Neda</u>
<u>Sajadi</u>	<u>Pedram</u>
<u>Borhani</u>	Ali
<u>Borhani</u>	Mohammad
<u>Hosseini</u>	<u>Siavash</u>
<u>Sajadi</u>	<u>Shabnam</u>

معرفی Host و Network

Network	Host
<u>Borhani</u>	<u>Hasan</u>
<u>Borhani</u>	Ali
<u>Borhani</u>	Mohammad

Network	Host
<u>Hosseini</u>	<u>Neda</u>
<u>Hosseini</u>	<u>Siavash</u>

Network	Host
<u>Sajadi</u>	<u>Pedram</u>
<u>Sajadi</u>	<u>Shabnam</u>

معرفی Host و Network

13	21.48.25
Network	Host

192.168.68.	32
Network	Host

172.16	115.2
Network	Host

در مثال های بالا چگونه متوجه شدیم که مرز بین Host, Network کجاست؟ به عنوان مثال چرا برای ip اول یعنی : 13.21.48.25 مرز به این صورت مشخص شده است که اوکت اول را Network و سه اوکت بعد را Host در نظر گرفتیم ؟ برای فهمیدن مرز بین این دو باید کلاس های IP را بشناسیم .

کلاس A : کلاسی است که اوکت اول IP بین 1 تا 126 میباشد و قانون این کلاس به این صورت است که اوکت اول میشود Network و سه اوکت بعدی Host در نظر گرفته میشود.

کلاس B : کلاسی است که اوکت اول IP بین 128 تا 191 میباشد و قانون این کلاس به این صورت است که دو اوکت اول میشود Network و دو اوکت بعدی Host در نظر گرفته میشود.

کلاس C : کلاسی است که اوکت اول IP بین 192 تا 223 میباشد و قانون این کلاس به این صورت است که سه اوکت اول میشود Network و اوکت آخر Host در نظر گرفته میشود.

انواع کلاس های IP Address

Class A

Network	Host		
1 to 126	x	x	x

Class B

Network	Host		
128 to 191	x	x	x

Class C

Network	Host		
192 to 223	x	x	x

آیا آدرس های 220.34.30.42 و 220.34.32.48 در یک شبکه قرار دارند ؟

Class ? **C**

Network	Host
220.34.30.	42

Network	Host
220.34.32.	48

آیا قسمت Network یکسان است ؟ **خیر**

پس دو آدرس فوق داخل یک شبکه قرار ندارند.

* البته این بررسی ناقص است و در ادامه بحث خواهیم گفت که علاوه بر بررسی موارد بالا باید Subnetting نیز بررسی شود *

***طریقه به دست آوردن NetworkID & Broadcast address :**

فرض کنید شخصی وارد یکی از اتاق های دانشگاه میشود و میخواهد از طریق کامپیوتری که آنجا وجود دارد ویروسی را به تمام سیستم های دانشگاه بفرستد ، ابتدا ip کامپیوتری که در اختیار دارد را به دست می آورد که به عنوان مثال 80.32.51.60 میباشد حال باید دو کار انجام دهد :

1) IP کل دانشگاه را بدست بیاورد (IP مادر یا NetID)

2) آی پی Broadcast که به وسیله آن ویروس را به تمام سیستم ها بفرستد.

قانون به دست آوردن NetworkID :

- ابتدا باینری IP مورد نظر را از طریق روش گفته شده بدست می آوریم.
- قسمت NET بدون تغییر نوشته میشود و قسمت HOST همگی **صفر** میشود.
- حال این 32 بیت را به دهمی تبدیل میکنیم.

قانون به دست آوردن Broadcast Address :

- ابتدا باینری IP مورد نظر را از طریق روش گفته شده بدست می آوریم.
- قسمت NET بدون تغییر نوشته میشود و قسمت HOST همگی **یک** میشود.
- حال این 32 بیت را به دهمی تبدیل میکنیم.

NetID و Broadcast address شبکه ای که آدرس IP ، 80.32.51.60 در آن وجود دارد را پیدا کنید.

Class ? A

Network	Host
80.	32.51.60

Network	Host
01010000 .	00100000 . 00110011 . 00111100

Network ID :

Network	Host
01010000 .	00000000 . 00000000 . 00000000

پس NetID این شبکه ، می شود : 80.0.0.0

Network	Host
80.	32.51.60

Network	Host
01010000 .	00100000 . 00110011 . 00111100

Broadcast Address :

Network	Host
01010000 .	11111111 . 11111111 . 11111111

پس Broadcast Address این شبکه ، می شود : 80.255.255.255

مثال :

شبکه ای که آدرس IP ، 201.202.32.40 در آن وجود دارد را تحلیل کنید.

Objectives	Value
Class	?
Network ID	?
First IP address	?
Last IP address	?
Broadcast address	?
Number of Available IP addresses	?

Class ? **C**

Network	Host
201.202.32	.40

Network	Host
201.202.32	.40

Network	Host
11001001 . 11001010 . 00100000	. 00101000

Network ID :

Network	Host
11001001 . 11001010 . 00100000	. 00000000

پس **Net ID** این شبکه ، می شود : **201.202.32.0**

Objectives	Value
Class	C
Network ID	201.202.32.0
First IP address	?
Last IP address	?
Broadcast address	?
Number of Available IP addresses	?

Network	Host
201.202.32	.40

Network	Host
11001001 . 11001010 . 00100000	. 00101000

Broadcast Address :

Network	Host
11001001 . 11001010 . 00100000	. 11111111

پس **Broadcast Address** این شبکه ، می شود : **201.202.32.255**

Objectives	Value
Class	C
Network ID	201.202.32.0
First IP address	?
Last IP address	?
Broadcast address	201.202.32.255
Number of Available IP addresses	?

Network	Host
201.202.32	.40

Network	Host
11001001 . 11001010 . 00100000	. 00101000

اولین آدرس قابل استفاده شبکه :

Network	Host
11001001 . 11001010 . 00100000	. 00000001

Objectives	Value
Class	C
Network ID	201.202.32.0
First IP address	201.202.32.1
Last IP address	?
Broadcast address	201.202.32.255
Number of Available IP addresses	?

Network	Host
201.202.32	.40

Network	Host
11001001 . 11001010 . 00100000	. 00101000

آخرین آدرس قابل استفاده شبکه :

Network	Host
11001001 . 11001010 . 00100000	. 11111110

پس اولین آدرس IP این شبکه ، می شود : **201.202.32.1**

Network	Host
201.202.32	.40

Network	Host
11001001 . 11001010 . 00100000	. 00101000

آخرین آدرس قابل استفاده شبکه :

Network	Host
11001001 . 11001010 . 00100000	. 11111110

پس آخرین آدرس IP این شبکه ، می شود : **201.202.32.254**

Objectives	Value
Class	C
Network ID	201.202.32.0
First IP address	201.202.32.1
Last IP address	201.202.32.254
Broadcast address	201.202.32.255
Number of Available IP addresses	?

Network	Host
201.202.32	.40

Network	Host
11001001 . 11001010 . 00100000	. 00101000

تعداد آدرس های IP قابل استفاده در این شبکه :

Network	Host
11001001 . 11001010 . 00100000	. 00101000

تعداد بیت های هاست

فرمول تعداد IP های قابل تعریف در IP شبکه ی 201.202.32.40 :

$$2^n - 2$$

اولین IP و آخرین IP }
 IP اول : تمام HOST صفر شود (NetID)
 IP دوم: Broadcast address

پس تعداد آدرس های IP قابل استفاده در این شبکه ، $2^8 - 2 = 254$ است.

جواب نهایی تحلیل :

Objectives	Value
Class	C
Network ID	201.202.32.0
First IP address	201.202.32.1
Last IP address	201.202.32.254
Broadcast address	201.202.32.255
Number of Available IP addresses	254

Subnet Mask

مقدمه :

SubnetMask یعنی شکستن یک شبکه بزرگ به شبکه های کوچکتر و عمل subnetting یعنی شکستن IP. در شبکه 201.202.32.40 تعداد 254 pc می توانند شبکه شوند تحت subnetmask:255.255.255.0

اما اگر شبکه فوق به چند زیر شبکه بشکند ، subnetmask آن تغییر میکند . کامپیوتر برای تشخیص تعلق یا عدم تعلق دو آدرس IP به یک شبکه از مفهومی به نام Subnet Mask استفاده میکند. به این صورت که تمام بیت های Network را یک و تمام بیت های Host را صفر در نظر میگیرد تا Subnet mask را بسازد. سپس Subnet Mask را در آدرس IP ، AND میکند.

Subnet Mask Class A

Network	Host
11111111 .	00000000 . 00000000 . 00000000

255 . 0 . 0 . 0

Subnet Mask Class B

Network	Host
11111111 . 11111111 .	00000000 . 00000000

255 . 255 . 0 . 0

Subnet Mask Class C

Network	Host
11111111 . 11111111 . 11111111 .	00000000

255 . 255 . 255 . 0

اگر کامپیوتر بخواهد تشخیص دهد که دو آدرس در یک شبکه قرار دارد یا خیر به این ترتیب عمل می کنیم

Subnet Mask1 AND IP 1 = Result 1

Subnet Mask2 AND IP 2 = Result 2

IF Result1 = Result2 then

IP1 & IP2 are in the same Network.

IF Not then

IP1 & IP2 are in the different Networks.

مثال :

آیا آدرس های 80.23.45.2 و 80.24.35.1 در یک شبکه اند ؟

80.23.45.2

Class ? **A**

Subnet Mask Class A ? **255.0.0.0**

80.23.45.2 AND 255.0.0.0 = Result1

01010000.00010111.00101101.00000010

AND

11111111.00000000.00000000.00000000

01010000.00000000.00000000.00000000

80.24.35.1

Class ? **A**

Subnet Mask Class A ? **255.0.0.0**

80.24.35.1 AND 255.0.0.0 = Result2

01010000.00011000.00100011.00000001

AND

11111111.00000000.00000000.00000000

01010000.00000000.00000000.00000000

Result1 = 01010000.00000000.00000000.00000000

Result2 = 01010000.00000000.00000000.00000000

بنابراین آدرس های 80.23.45.2 و 80.24.35.1 در یک شبکه اند.

Special IP Addresses

127.0.0.0	(loop back)
224.0.0.0 to 238.0.0.0	(Multicast)
239.0.0.0 to 254.0.0.0	(Experimental)
0.0.0.0 & 255.0.0.0	(Reserved)

Private IP Addresses

Class A
10.0.0.0
255.0.0.0
Class B
172.16.0.0 to 172.31.0.0
255.255.0.0
Class C
192.168.0.0
255.255.255.0

حالا این سوال پیش می آید وقتی می توان از روی خود آدرس تشخیص داد که کدام قسمت مربوط به Network و کدام قسمت مربوط به Host است. پس لزوم استفاده از Subnet Mask چیست؟

Subnetting

تا اینجا در مورد شبکه هایی صحبت شد که آدرس دهی آنها با کلاس بود اما ما روش دیگری برای آدرس دهی داریم که به آن آدرس دهی بی کلاس (Class Less) گفته می شود در چنین مواردی تشخیص این مطلب که کدام قسمت مربوط به Network و کدام قسمت مربوط به Host است، کار مشکلی است، برای تشخیص network و host استفاده از مفهوم Subnet Mask ضروری است.

می توان گفت که عدد Subnet Mask هیچ ارتباطی با آدرس IP ندارد و فقط مشخص کننده این است که کدام قسمت آدرس IP مربوط به Network و کدام قسمت مربوط به Host است.

- هدف از Subnet ting این است که یک Range از آدرس های IP را که به ما تعلق دارد، به چند Range آدرس مجزا تقسیم کنیم تا بتوانیم از هر Range جداگانه استفاده کنیم. مثلاً ممکن است بخواهیم برای کاهش ترافیک، شبکه را به چند سگمنت، تقسیم کنیم و بین سگمنت ها روتر قرار دهیم.
- وقتی یک شبکه را Subnet می کنیم، Subnet Mask جدیدی خواهیم داشت که معرف بخش Network و Host خواهد بود.

Network	Host
<u>Shariaty</u>	<u>Seyed Ali</u>
<u>Shariaty</u>	<u>Haj Hossein</u>
<u>Shariaty</u>	<u>Seyed Arman</u>
<u>Shariaty</u>	<u>Haj Ebrahim</u>
<u>Shariaty</u>	<u>Seyed Naser</u>

زمانی که Subnet Mask بصورت بالا در نظر گرفته می شود، همه عضو یک خانواده حساب می شوند.

Network	→ Host
<u>Shariaty</u>	<u>Seyed Ali</u>
<u>Shariaty</u>	<u>Haj Hossein</u>
<u>Shariaty</u>	<u>Seyed Arman</u>
<u>Shariaty</u>	<u>Haj Ebrahim</u>
<u>Shariaty</u>	<u>Seyed Naser</u>

حالا فرض کنید خط Subnet Mask
(خط مجزا کننده Network از Host) را به سمت راست بکشیم:

Network	Host
<u>Shariaty Seyed</u>	<u>Ali</u>
<u>Shariaty Haj</u>	<u>Hossein</u>
<u>Shariaty Seyed</u>	<u>Arman</u>
<u>Shariaty Haj</u>	<u>Ebrahim</u>
<u>Shariaty Seyed</u>	<u>Naser</u>

Network	Host
<u>Shariaty Seyed</u>	<u>Ali</u>
<u>Shariaty Haj</u>	<u>Hossein</u>
<u>Shariaty Seyed</u>	<u>Arman</u>
<u>Shariaty Haj</u>	<u>Ebrahim</u>
<u>Shariaty Seyed</u>	<u>Naser</u>

می بینید که دیگر همه عضو یک خانواده نیستند یک خانواده بزرگ را به دو خانواده کوچک تقسیم کردیم.

Network	Host
<u>Shariaty Seyed</u>	<u>Ali</u>
<u>Shariaty Haj</u>	<u>Hossein</u>
<u>Shariaty Seyed</u>	<u>Arman</u>
<u>Shariaty Haj</u>	<u>Ebrahim</u>
<u>Shariaty Seyed</u>	<u>Naser</u>

Network	Host
<u>Shariaty Seyed</u>	<u>Ali</u>
<u>Shariaty Haj</u>	<u>Hossein</u>
<u>Shariaty Seyed</u>	<u>Arman</u>
<u>Shariaty Haj</u>	<u>Ebrahim</u>
<u>Shariaty Seyed</u>	<u>Naser</u>

یک خانواده بزرگ را به دو خانواده کوچک تقسیم کردیم.
 چگونه ؟ با افزایش فضای **Network** و در نتیجه کاهش فضای **Host**

حالا با دیدی که از این مثال به دست آوردیم، متوجه می شویم که برای اینکه یک **Network** بزرگ را به چند **Network** کوچکتر تقسیم کنیم، راه حل این است که قسمت **Network** را بزرگتر و در نتیجه **Host** را کوچکتر کنیم. اینکار با قرض کردن بیت های قسمت **Host** و اضافه کردن این بیت ها به قسمت **Network** صورت می گیرد.

حالا سوال این است که چند بیت باید از **host** قرض بگیریم و به **network** اضافه کنیم؟

اگر تعداد **Subnet** های مورد نیاز ، مطرح بود:

$$2^n \geq \text{Number of Subnets Needed}$$

n تعداد بیت هائی است که باید از سمت راست از **Host** قرض بگیریم و به **Network** اضافه کنیم.

اگر تعداد حداقل IP های قابل استفاده ، مورد نظر ما بود :

$$2^h - 2 \geq \text{Number of available IP addressees}$$

h تعداد بیت‌هایی است که از سمت چپ Host می‌شماریم تا تعداد بیت‌هایی که باید قرض بگیریم ، مشخص شود.

شبکه 10.0.0.0 متعلق به سازمان ما می‌باشد. می‌خواهیم آنرا طوری تقسیم کنیم که 5 شبکه مجزا به ما بدهد.

Class ? **A**

Network	Host
00001010 .	00000000 . 00000000 . 00000000

$$2^n \geq 5$$

$$n = 3$$

Network	→ Host
00001010 .	00000000 . 00000000 . 00000000

Network	Host
00001010 . 000	00000 . 00000000 . 00000000

گفتیم n تعداد بیت‌هایی است که باید از سمت host قرض بگیریم و به network اضافه کنیم بنابراین در این مثال network برابر با 11 بیت میشود در نتیجه فضای host کاهش و فضای network افزایش پیدا کرد. در مرحله بعد باید subnet mask جدید را پیدا کنیم برای این منظور قسمت network همگی 1 و host همگی صفر میشوند . نکته ای که وجود دارد این است که که طریقه خواندن 8 بیتی است بنابراین بیت‌ها در subnet mask جدید هم به صورت هشت بیتی خوانده میشود :

New Subnet Mask ?

Network	Host
11111111 . 111	00000 . 00000000 . 00000000

255.224.0.0

OR

/11

/11 : دو معنی میدهد (1 یعنی قسمت network شامل 11 بیت است و 2) به معنی 255.224.0.0 (اگر 11 بیت را یک کنیم و host را کامل صفر کنیم میشود 255.224.0.0)

اکنون new subnet mask برابر با 255.224.0.0 است پس میتوانیم شبکه ی 10.0.0.0 را به $2^3 = 8$ شبکه مستقل بشکنیم و چون در صورت مساله از ما خواسته 5 شبکه بنابر این 5 شبکه از 8 شبکه را استفاده میکنیم.

حالا تمام حالت هایی را که با تغییر Network جدید (سه بیت اضافه شده) به دست می آوریم، حساب می کنیم

Network	Host	
00001010 . 000	00000 . 00000000 . 00000000	10.0.0.0 /11
00001010 . 001	00000 . 00000000 . 00000000	10.32.0.0 /11
00001010 . 010	00000 . 00000000 . 00000000	10.64.0.0 /11
00001010 . 011	00000 . 00000000 . 00000000	10.96.0.0 /11
00001010 . 100	00000 . 00000000 . 00000000	10.128.0.0 /11
00001010 . 101	00000 . 00000000 . 00000000	10.160.0.0 /11
00001010 . 110	00000 . 00000000 . 00000000	10.192.0.0 /11
00001010 . 111	00000 . 00000000 . 00000000	10.224.0.0 /11

اگر بخواهیم **شبکه سوم** را آنالیز می کنیم به این ترتیب عمل می کنیم

شبکه 10.64.0.0/11 را تحلیل کنید.

Network	Host
00001010 . 010	00000 . 000000000 . 000000000

Network ID :

Network	Host
00001010 . 010	00000 . 000000000 . 000000000

پس NetID می شود : **10.64.0.0**

Broadcast address:

Network	Host
00001010 . 010	11111 . 111111111 . 111111111

پس Broadcast address می شود : **10.95.255.255**

Network	Host
00001010 . 010	00000 . 000000000 . 000000000

First available IP

Network	Host
00001010 . 010	00000 . 000000000 . 000000001

پس اولین آدرس IP قابل استفاده در این شبکه می شود :

10.64.0.1

Last available IP address:

Network	Host
00001010 . 010	11111 . 111111111 . 111111110

پس آخرین آدرس IP قابل استفاده در این شبکه می شود :

10.95.255.254

Network	Host
00001010 . 010	00000 . 00000000 . 00000000

21
2⁻²

تعداد بیت های هاست

تعداد آدرس IP قابل استفاده در این شبکه :

می شود ۲۰۹۷۱۵۰ آدرس IP

Subnet Mask	255.224.0.0
Network ID	10.64.0.0
First IP address	10.64.0.1
Last IP address	10.95.255.254
Broadcast address	10.95.255.255
Number of Available IP addresses	2097150

توضیح تکمیلی :

یک network را به 8 شبکه کوچکتر شکستیم که با آنالیز تنها یکی از آنها به این نتیجه رسیدیم که تنها یکی از این 8 شبکه میتواند 2097150 آی پی مختلف (کامپیوتر) تعریف کنیم !

شبکه 172.16.0.0 را طوری Subnet کنید که در هر شبکه جدید ۳۰۰ آدرس IP قابل استفاده وجود داشته باشد.

Class ? **B**

Network	Host
10101100 . 00010000 .	00000000 . 00000000

$$2^h - 2 \geq 300$$

$$h=9 \quad n=7$$

Network	→	Host
10101100 . 00010000 .		00000000 . 00000000

Network	Host
10101100 . 00010000 . 0000000	0 . 00000000

Network	Host
10101100 . 00010000 . 0000000	0 . 00000000

New Subnet Mask ?

Network	Host
11111111 . 11111111 . 1111111	0 . 00000000

255.255.254.0

OR

/23

توضیح تکمیلی: 7 بیت به host منتقل کرده بودیم بنابر این داریم $2^7 = 128$ ، یعنی به 128 network شکسته شده است که در هر network تعداد 300 عدد IP وجود دارد.

حالا حالت هایی را که با تغییر Network جدید (۷ بیت اضافه شده) به دست می آوریم را حساب می کنیم

Network	Host
10101100 . 00010000 . 0000000	0 . 00000000
10101100 . 00010000 . 0000001	0 . 00000000
10101100 . 00010000 . 0000010	0 . 00000000
10101100 . 00010000 . 0000011	0 . 00000000
...	...

Network	Host
10101100 . 00010000 . 0000000	0 . 00000000
10101100 . 00010000 . 0000001	0 . 00000000
10101100 . 00010000 . 0000010	0 . 00000000
10101100 . 00010000 . 0000011	0 . 00000000
...	...

172.16.0.0/23
172.16.2.0/23
 172.16.4.0/23
 172.16.6.0/23
 ...

اگر بخواهیم شبکه دوم را آنالیز می کنیم به این ترتیب عمل می کنیم

شبکه 172.16.2.0/23 را تحلیل کنید.

Network	Host
10101100 . 00010000 . 00000001	0 . 00000000

Network ID :

Network	Host
10101100 . 00010000 . 00000001	0 . 00000000

پس NetID می شود : **172.16.2.0**

Broadcast address:

Network	Host
10101100 . 00010000 . 00000001	1 . 11111111

پس Broadcast address می شود : **172.16.3.255**

Network	Host
10101100 . 00010000 . 00000001	0 . 00000000

First available IP

Network	Host
10101100 . 00010000 . 00000001	0 . 00000001

پس اولین آدرس IP قابل استفاده در این شبکه می شود :
172.16.2.1

Last available IP address:

Network	Host
10101100 . 00010000 . 00000001	1 . 11111110

پس آخرین آدرس IP قابل استفاده در این شبکه می شود :
172.16.3.254

Network	Host
10101100 . 00010000 . 00000001	0 . 00000000

تعداد آدرس IP قابل استفاده در این شبکه : $2^9 - 2 = 510$

Supernetting

دقیقا عمل عکس Subnet ting است. یعنی چند شبکه کوچک را با هم ادغام کرده و یک شبکه بزرگ ایجاد می کنیم. از این مورد برای کاهش ترافیک شبکه هایی که قرار است روتر بسته ای را به چند شبکه بفرستد استفاده می شود. نکته مهم این است که هر دو شبکه ای را نمی توان با هم Supernet کرد.

چهار شبکه با IP های زیر وجود دارد ، میخواهیم این چهار شبکه را ادغام کنیم به یک شبکه مادر :

10.128.0.0 /11
10.160.0.0 /11
10.192.0.0 /11
10.224.0.0 /11

ابتدا آدرس ها را بصورت باینری می نویسیم:

Network	Host
00001010 . 100	00000 . 000000000 . 000000000
00001010 . 101	00000 . 000000000 . 000000000
00001010 . 110	00000 . 000000000 . 000000000
00001010 . 111	00000 . 000000000 . 000000000

10.128.0.0 /11
10.160.0.0 /11
10.192.0.0 /11
10.224.0.0 /11

Network	Host
00001010 . 100	00000 . 000000000 . 000000000
00001010 . 101	00000 . 000000000 . 000000000
00001010 . 110	00000 . 000000000 . 000000000
00001010 . 111	00000 . 000000000 . 000000000

همانطور که مشاهده میکنید تا بیت شماره 9 هر چهار شبکه مشابه هم هستند ولی دو بیت آخر مشابه نیستند بنا بر این دو بیت آخر را به Host شیفت میدهیم، قبلا 11/ بود و اکنون به 9/ تبدیل میشود :

Network	Host
00001010 . 1	0000000 . 00000000 . 00000000
00001010 . 1	0100000 . 00000000 . 00000000
00001010 . 1	1000000 . 00000000 . 00000000
00001010 . 1	1100000 . 00000000 . 00000000

New Subnet Mask :

Network	Host
11111111 . 1	0000000 . 00000000 . 00000000

/9 OR 255.128.0.0

Network ID:

Network	Host
00001010 . 1	0000000 . 00000000 . 00000000

10.128.0.0

فصل سوم

مهندسی ترافیک

مفهوم **request** : به معنای درخواست است .

مفهوم **reply** : به معنای پاسخ است .

مثال : وارد کردن آدرس URL به معنی request و باز شدن کامل WEBPAGE به معنی reply میباشد .

مفهوم **Transaction** : یعنی request+reply هر transaction ای دارای محیط عملیاتی است مثلا استاد از دانشجویی معدلش را می پرسد و دانشجو پاسخ می دهد (یک Transaction اتفاق افتاده) که محیط عملیاتی آموزشی است .

هر Transaction یک محیط عملیاتی دارد مانند Transaction در دیتابیس ، Query است .

بستگی به Transaction یک سیستم معماری های متفاوتی خواهیم داشت جنس Transaction ها باهم متفاوت هست .

مفهوم Performance : دارای پارامتر است به معنی بهره وری است یعنی با کم و زیاد کردن پارامترها میتوان بهره وری را تغییر دهیم پارامترهای آن عبارتند از :

(1) Throughput : ترجمه آن گذردهی است به معنی ورودی سیستم است مثل تعداد بازدیدکننده های سایت معنی throughput در وب سایت : تعداد کلیک های که آدرس URL وب سایت را می بیند .

یا به عنوان مثالی دیگر فرض کنید شخصی را مامور میکنیم که جلوی درب ورودی بانک بایستد و وظیفه اش شمارش ورود و خروج تعداد اشخاصی باشد که از 8 صبح تا 4 بعد از ظهر به بانک مراجعه کردند در نهایت این مامور به ما این عدد را مثلا 450 اعلام میکند بنابراین Throughput این بانک در این بازه زمانی برابر با 450 میباشد . هر چه Throughput بالاتر رود ترافیک شبکه نیز افزایش می یابد اما میتوان آن را با مهندسی ترافیک جوری کنترل کرد که با افزایش Throughput ترافیک بسیار کم افزایش پیدا کند .

(2) Response Time: ترجمه زمان پاسخ، در واقع زمان اجرای یک Transaction است و جنس آن زمان است. به عنوان مثال مدت زمانی که کلیک میکنیم تا یک وب پیج باز شود Response Time میباشد ولی این Response Time تا یک حدی قابل قبول است مثلاً اگر این مدت زمان تا 5 ثانیه هم باشد طبیعی است اما اگر دو دقیقه شود قابل قبول نیست و کاربر تا آن زمان صبر نخواهد کرد.

* هرچه throughput بالا رود Response time نیز افزایش می یابد باید تکنیک های کنترل داشته باشیم تا Transaction پایین بیاید به جای اینکه بالا رود.

(3) Utilization: یعنی کارایی در ذهن آن را ترافیک معنی کنید اگر 100% شود شبکه down می شود که اصطلاحاً میگویند شبکه bottleneck شده است. هرچه throughput بالا رود ترافیک، utilization هم بالا می رود اما به میزان Response time و طراحی سیستم بستگی دارد کارایی یکی از قسمتهای بهره وری است.

Utilization کارایی ~ Traffic Intensity شدت ترافیک

مثال $u=80\%$ یعنی 80 درصد آن مشغول است 80 درصد ترافیک دارد

مثال: 2 تا بانک داریم A, B برای اینها مدیران A و B تعریف شده اند هر دو بانک 500 throughput دارند و تعداد کارمندهای هر دو 10 نفر است utilization بانک A 30% است اما utilization بانک B 80% است پس بانک A با 3 ساعت کار کردن دارد 500 مشتری را راه می اندازد اما بانک B با 8 ساعت کار دارد 500 مشتری را راه می اندازد پس بانک A موفق تر و بهتر است.

*** هرچه Throughput بالاتر رود Utilization نیز افزایش می یابد یعنی این دو با هم رابطه مستقیم دارند.

نکته: در پایان نامه خیلی مهم است پارامترها رو حتماً معلوم کنیم. در فصل 3 راه ها باید براساس همین پارامترها باشد و فصل 4 باید نمودارهای این پارامترها رسم شود یعنی اندازه گیری شوند.

نکته: در بحث پارامترهای Performance در اینجا این سه مورد را انتخاب کردیم و مثال است ولی موارد دیگر را نیز میتوان به عنوان پارامتر معرفی کرد.

مفهوم *Application Software*:

برای طراحی یک Application در شبکه مواردی مثل Throuput، مدل شبکه و گرافیک آن و کاهش ترافیک شبکه و ... باید در نظر گرفته شود. ابتدا باید ساختار Application ای که در شبکه استفاده میشود را بشناسیم دو Application تحت

یک API: Application Program Interface و Platform به هم متصل می گردند API به شرکتهای گفته میشود که طراحی App میکنند.

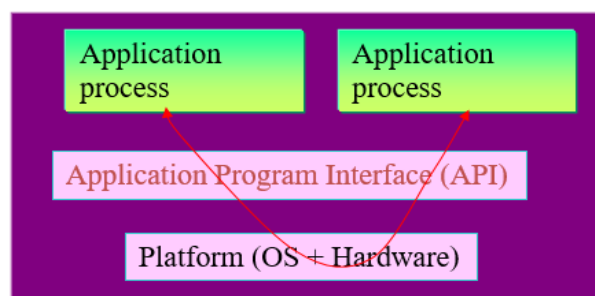
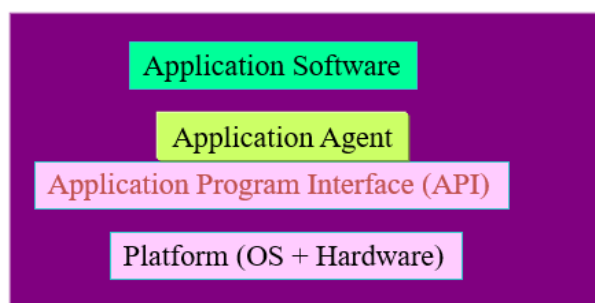
هر software Application تحت یک مدل شبکه اجرا میشود یعنی هر برنامه ای platform اش تحت یک API است

Platform: مجموعه ای از سخت افزار و سیستم عاملهای مختلف است که Application مورد نظر را باید support کنند.

Application Software

□ Platform Services

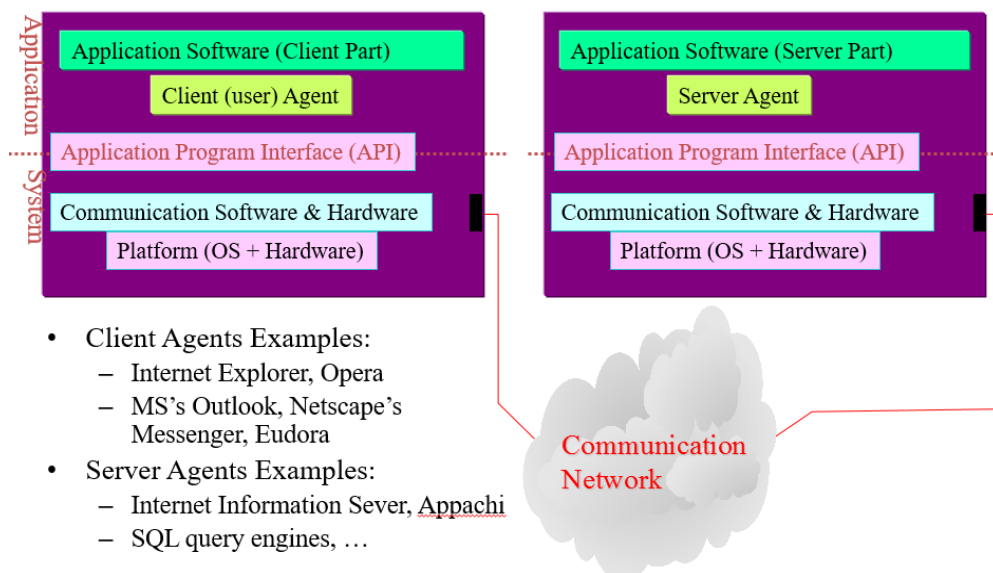
- Graphics
- Data Interchange
- Data Management
- User Interface
- Software Engineering
- Communication Services

دو اپلیکیشن توسط یک API و Platform خاص با هم communicate می شوند .

جالب این است که در بحث شبکه مدلی هست به نام client/server که معمولاً تمام اپلیکیشن‌ها وصل میشوند به یک سرور وصل میشوند اکثر Application ها به صورت client-server کار میکنند .

Distributed Applications = Network Applications:
Client/Server

Network Application=distributed Application

تعداد زیادی Client وجود دارد که Application را استفاده می کنند که به آنها client agent می گویند که مثلاً برای انجام بازی clash و استفاده از Application به سرور وصل می شویم .

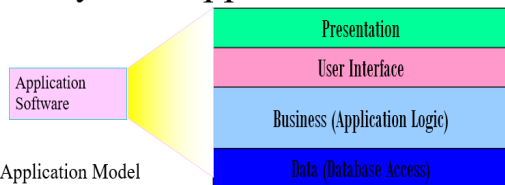
Application Client part توسط API یا Platform به Application Serverpart وصل میشوند

در اصل اپلیکیشن‌ها وقتی بحث میشود 2 بخش داریم بحث اپلیکیشنی و بحث سیستمی شبکه ای آن اپلیکیشن داریم بحث اپلیکیشنی لایه یک بحث سیستمی 2 لایه دیگر است

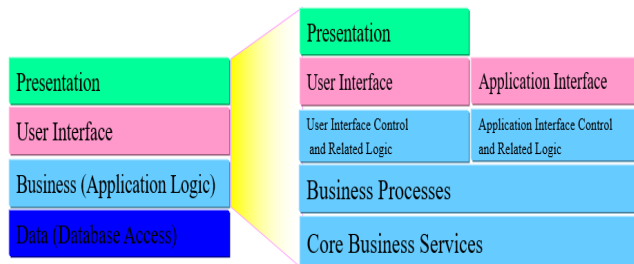
بعداً خواهیم خواند که ما بعضی وقتی 2 لایه و بعضی وقتها 3 لایه communicate میکنیم .

Layered Application Model-2

Layered Application Model-1

- Application Model
  - Presentation: The client agent remains focused on presenting information to or receiving input from the user.
  - User Interface: User's access to the application logic via client agent. It can be dynamical and configured by user. It is build on the top of the user interface control.
  - Dynamic User Interface:
    - Customizing the look (example: www.cstore.com)
    - Customizing the content (examples: my.yahoo.com , www.exite.com)

- Business Rules (Application Logic)
  - Units of processing or algorithms that represents concept of importance to the organization using database.
- Data (Database Access)
  - Logic to connect to database; access/manipulate data held within databases.

* 2 لایه Application و System جدا از هم نیست .

مدل لایه ای Application :

مدل سه لایه : Tier client/server - 3 به Application Network هایی که تحت سه لایه طراحی می شوند گفته می شود لایه

اول Presentation : یا User Interface لایه دوم Business : لایه سوم Data

“Logical Tiers vs Physical Tiers

• Application Model

– Logical Tiers

- Presentation
- User Interface
- Business
- Data

– Physical Tiers

- Client workstation
- Application server
- Data Base

Presentation	Client
User Interface	Workstation
Business (Application Logic)	Application Server
Data (Database Access)	Database

مثالی که برای لایه یک است ، Google می باشد که یک صفحه با یک Textbox در وسط دارد که بالاترین سطح presentation است و هر کس می تواند توسط Textbox جستجو کند و نیاز به آموزش ندارد که اصطلاحا User interface نام دارد.

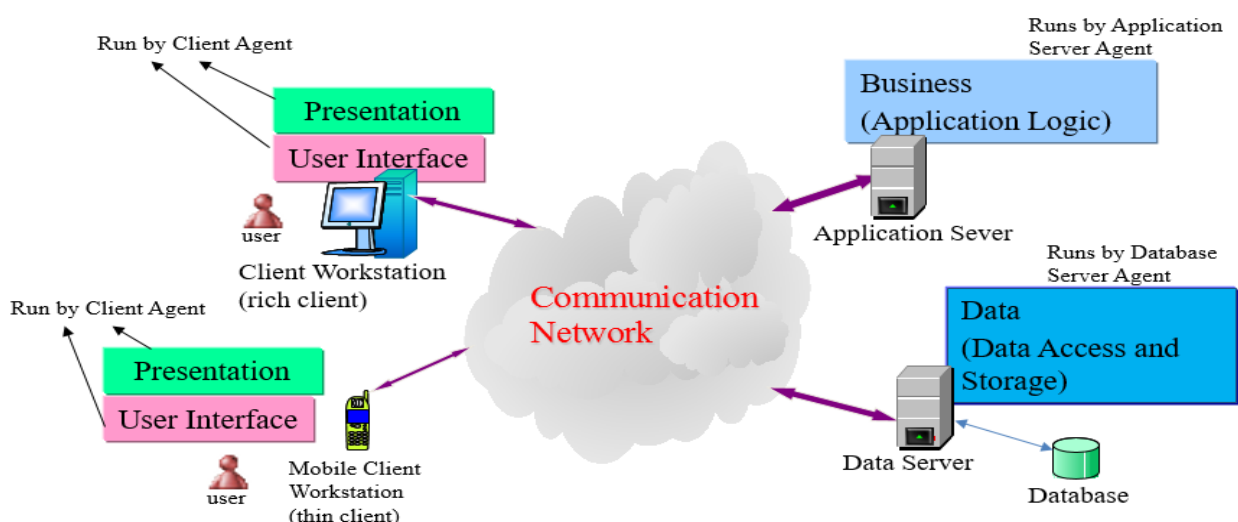
در شکل زیر Clientworkstation مثل دفتر هواپیمایی است که تعداد زیادی وجود دارد Application ای که روی کامپیوتر آنها نصب است جز لایه یک است . لایه یک فقط مخصوص ارسال request است مثلا درخواست بلیط می دهیم که یک request است که این درخواست به لایه 2 ارسال میگردد. لایه 2 Application Server است .

Application Server همه درخواستها را process میکند.

Request از سمت workstation در لایه 1 ارسال میشود به Application Server که محل Run شدن Request است

Data Server که شامل Database است در لایه 3 communicate وجود دارد. تا زمانی که process در Application Server کامل شود پس از کامل شدن Reply به لایه 1 (presentation) ارسال می گردد.

Layered Application: 3-Tier Client/Server Model

معمولا Database Server در جایی خارج از سازمان است تا امنیت داشته باشد و اطلاعات از بین نرود.

لایه 1 لایه presentation است یا user interface این لایه اسمش روش است خودش خودش را معرفی میکند و ظاهر آن کاربر پسند باشد. Google بالاترین سطح presentation دارد و هر کاربری راحت با آن کار میکند باید user interface بودن خیلی مهم است. توسط client agent این قسمت run می شود

محل لایه 1، Client workstation (rich client)، روی کامپیوتر است .

و Mobile client workstation (thin client) روی موبایل تبلت است .

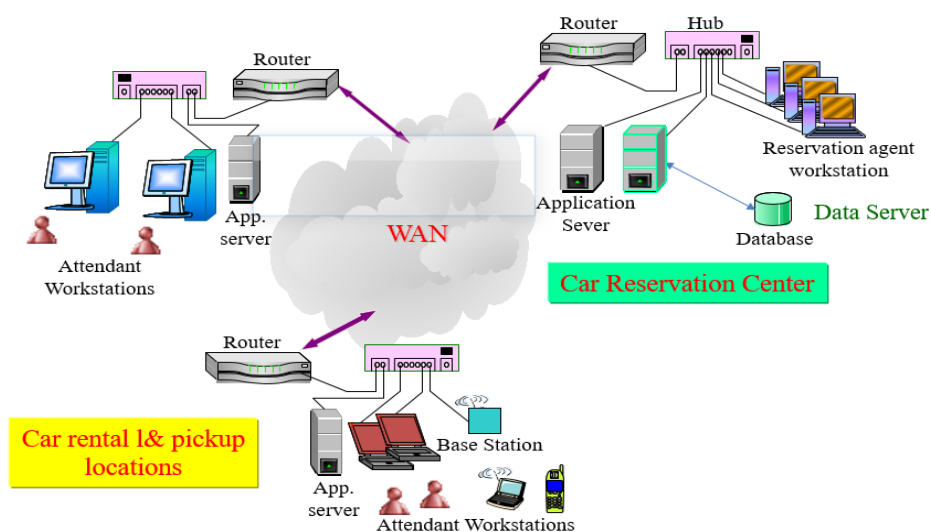
Client workstation presentation پیاده سازی می شود .

لایه 2 : لایه ی business است که مربوط به پردازش اطلاعات است Application در این لایه قرار دارد لایه ی Business روی Application Server پیاده سازی می گردد.

لایه 3: لایه ی Data است که اطلاعات در این لایه قرار می گیرد لایه Data روی Database پیاده سازی می شود.

برای یادگیری راحت ، وقتی یک قرمه سبزی قرار است درست شود از طرف شخصی درخواست داده میشود از لایه 1 درخواست داده شده است آشپزخانه میشود Application server که محل اجرا است لایه 2 بعد باید مواد اولیه را تهیه کرد با زنبیل قرمز میرید به لایه 3 یعنی Database Server یعنی دیتابیس سرورهای مختلف مراجعه میکند تا مواد اولیه را تهیه کند یعنی بارها باید به دیتابیس های مختلف مراجعه کند .

Example: Car Rental

Increasing the load

یک رابطه بین throughput و Response time وجود دارد در شبکه برای کار کردن با یک Application باید تعداد Transaction ها مشخص باشد در جدول بعد 4 تا Transaction وجود دارد اولین قدم در طراحی هر نرم افزار مشخص کردن تعداد Transaction ها است.

هر Transaction دارای Throughput اولیه است

در جدول زیر با $throughput=100$ برای $transaction = local\ reservation$ ، $responcetime$ برابر $1/28$ است.

اگر throughput به اندازه 5% افزایش یابد $Responcetime$ برابر $1/67$ می گردد.

اگر throughput به اندازه 10% افزایش یابد $Responcetime$ برابر $2/45$ می گردد. یعنی 2 برابر می شود

اگر throughput به اندازه 15% افزایش یابد $Responcetime$ تقریباً 4 برابر می گردد.

هر چه قدر throughput افزایش یابد، Response time نیز زیاد می گردد.

پس در طراحی نرم افزار تعداد Transaction ها و اینکه هر Transaction چه Throughput و Responcetime ای دارد باید مشخص باشد.

Increasing the Load

- The load (transactions)
  - Local reservation
  - (at car rental location)
  - Road assistance request
  - Car pickup
  - Phone reservation

Transaction	Current Load Intensity	CLI +5%	CLI +10%	CLI +15%
Local Res.	1.28	1.67	2.45	5.06
Road Ass.	0.64	0.87	1.37	3.20
Car Pickup	0.64	0.76	0.94	1.23
Phone Res.	0.85	1.16	1.82	4.24

Table 1.2. Response Time for Various Load Values (sec)

در شبکه car rental قبل Application Server و Data Server دو کامپیوتر مختلفند ولی در یک شبکه هستند بعضی اوقات throughput انقدر بالا میرود که شبکه Down می شود. بنابراین باید تکنیک های به کار ببریم که از این اتفاق جلوگیری کنیم . یکی از این روشها استفاده از Cache است .

* * اینترنت چیست ؟ به مجموعه ای از اتصال سرورها گفته میشود (در واقع به دسترسی به چند سرور اینترنت میگویند) به عنوان مثال وقتی کلمه ای را در گوگل تایپ میکنیم و سرچ را میزنیم نتایج حاصل هر کدام از یک سرور و از یک کشور هستند بنابراین ما به چند سرور دسترسی پیدا کردیم و این مفهوم ساده اینترنت است .

در شکل زیر پهنای باند شبکه پایینی Mbpsها است و توسط Router به اینترنت وصل است و پهنای باند link ارتباط آن به اینترنت 1.5mbps است فرض کنید معدل اندازه یک بسته اطلاعاتی که در این شبکه کار می کند برابر با $L=100000\text{bit}$ است. از نرم افزارهای benchmark می توان استفاده کرد تا شبکه را monitor کند و اندازه Packet را به دست بیاورید که معدل Packetها را اعلام میکند .

a = قدرت سرور است که در شبکه زیر 15 req/sec است "سروری که در شبکه LAN است می تواند 15 درخواست را در هر ثانیه Support کند" (توانایی سرور است)

R : پهنای باند

$$\text{Utilization or Traffic Intensity on LAN} = \frac{a \times \text{طول بسته}}{R \text{ پهنای باند}}$$

Caching example 1

فرضیات

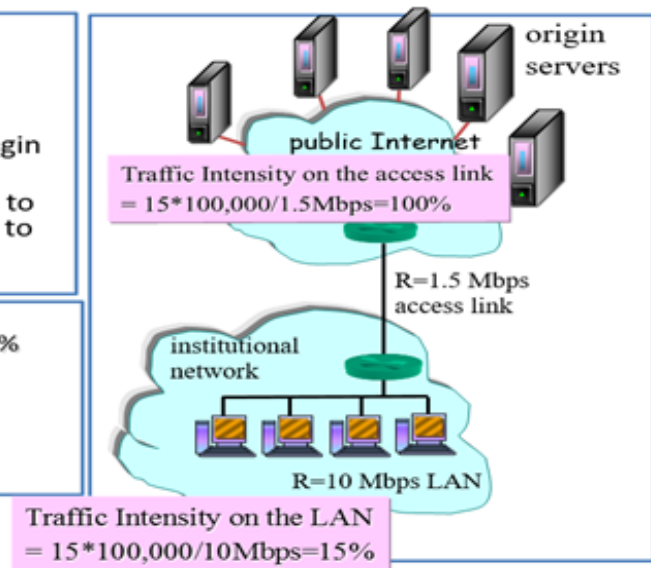
Assumptions

- average object size = $L = 100,000$ bits
- avg. request rate from institution's browser to origin servers = $a = 15$ reqs/sec
- delay from Internet router to any origin server and back to router = 2 sec

Consequences

- utilization on LAN = 15%
- utilization on access link = 100%
- total delay = Internet delay + access delay + LAN delay
= 2 secs + minutes + 20 msec

نتایج

تمام ترافیک 15% روی لینک است پس ترافیک روی Link هم وجود دارد.

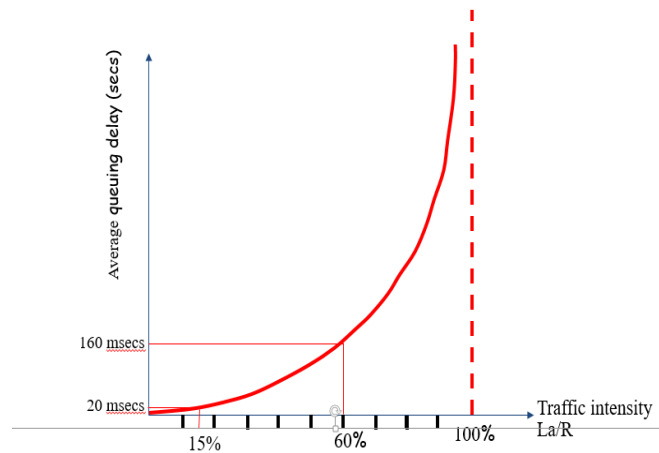
$$\text{Traffic Intensity on LAN} = \frac{a \times L}{R} = \frac{a \times L}{R \times 10^6} = \frac{15 \times 100000}{10 \times 10^6} = \frac{15}{100} = 15\%$$

15% ترافیکی عالی محسوب میشود یعنی 15 درصد ترافیک داریم پهنای باند اشغال است .

(برای تبدیل mb به bit در 10^6 ضرب میکنیم تا صورت و مخرج از جنس بیت باشند)

$$\text{traffic Intensity on the link} = \frac{a \times L}{R \times 10^6} = \frac{15 \times 100000}{1.5 \times 10^6} = \frac{15}{15} = 100\%$$

چون در شبکه ترافیک داریم پس مشکلی وجود ندارد ولی چون ترافیک لینک 100% است پس شبکه Down است، Bottleneck است .

برای حل مشکل فوق راههای زیر وجود دارد : فاز finding problem مهم ترین فاز است :

1) پهنای باند را زیاد میکنیم 1.5 ← ۱۰ افزایش یا کاهش پهنای باند لینک روی شبکه تاثیری ندارد پس

Traffic Intensity از 100% به 15% می رسد ، ترافیک لینک از ترافیک شبکه مستقل است .

برای اینکار Link را عوض کنیم که ممکن است هزینه ی زیادی مصرف کنید که مدل cost این راه را رد میکند حرف اول و آخر را مدل Cost میزند باید راه حلی انتخاب گردد که مدل Cost آنرا تأیید کند.

به عنوان مثال برای کسی که سردرد دارد دو نوع نسخه میتوان داد ، یک اینکه برای آن شخص یک سفر خارج چند روزه تجویز کنیم و حالت دوم دوم اینکه یک عدد قرص مسکن برایش تجویز کنیم ، خروجی هر دو یکی است و مساله را حل میکنند اما مساله cost model در این جا به وجود می آید.

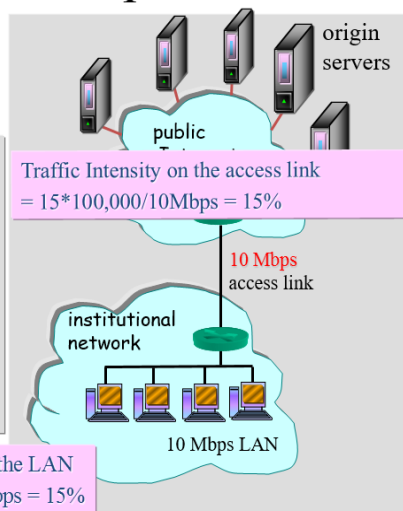
Caching example 2

Possible solution

- increase bandwidth of access link to, say, 10 Mbps

Consequences

- utilization on LAN = 15%
- utilization on access link = 15%
- total delay = Internet delay + access delay + LAN delay
= 2secs + 20msecs + 20msecs
- often a costly upgrade

4-11

نکته (برای اینکه بفهمیم متوسط اندازه Packet یک شبکه چقدر است باید نرم افزار benchmark را به شبکه وصل کرد کار این نرم افزار مانیتور کردن شبکه است .

2) یکی دیگر از راه حل ها استفاده از مدل Cache است در واقع install کردن Cache Server در شبکه LAN که داری 2 نرخ زیر است

Hit rate ➤

Miss rate ➤

Cache چیست ؟ حافظه ای سریع داخل CPU است حافظه ای کوچک است اما خیلی با ارزش می باشد که به دلیل hit rate با ارزش شده است .

اگر Request به cache ارسال شود و پاسخ Request در cache باشد مکانیزم hit rate است ولی اگر پاسخ request در cache نباشد مکانیزم miss rate است . اگر hit rate برابر 0.4 باشد یعنی از هر 10 تا Request ، 4 تای آن پاسخ پاسخ دارد و 6 تا هم پاسخ ندارد پس miss rate برابر 0.6 است ، hit rate مقابل هم هستند .

اگر cache با hit rate=0.4 را در شبکه LAN نصب کنیم client ابتدا request را در cache می بیند اگر پاسخ request در cache باشد request را روی لینک نمی فرستند

به اندازه hit rate ، cache نرخ ترافیک لینک کاهش می یابد

پس به جای تعویض لینک که هزینه بر است از cache server در شبکه استفاده میکنیم

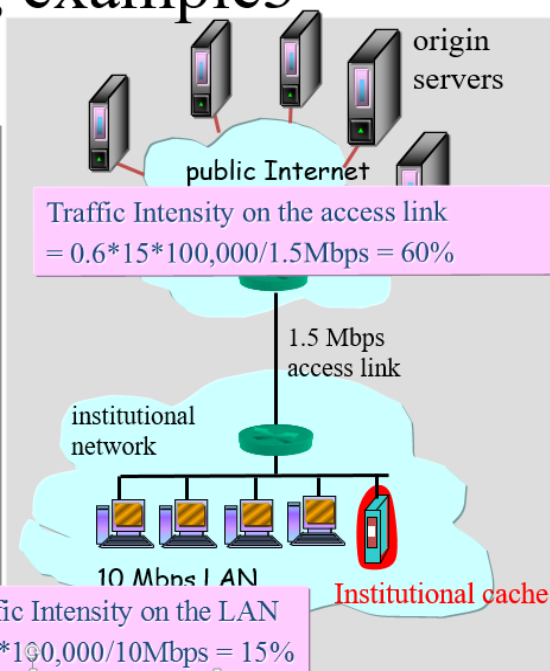
Caching example3

Install cache

- suppose hit rate is 0.4

Consequence

- 40% requests will be satisfied almost immediately
- 60% requests satisfied by origin server
- utilization of access link reduced to 60%, resulting in delays (say 160 msec)
- total delay = Internet delay + access delay + LAN delay
 $= 0.6 \times (2\text{secs} + 160\text{msecs} + 20\text{msecs}) + 0.4 \times 20\text{msecs} = 1.316\text{ secs}$

در صورتی که Cache سرور در شبکه نباشد همه 15req/s روی لینک فرستاده میشود و missrate می گردد اما در حالتی که cache سرور وجود داشته باشد فقط 0.6 درخواستها روی لینک فرستاده میشود و 0.4 آن روی Cache بوده است

$$\text{traffic Intensity on the link} = \frac{a \times L}{R \times 10^6} = \frac{0.6 \times 15 \times 100000}{1.5 \times 10^6} = \frac{0.6 \times 15}{15} = 60\%$$

میبینیم که ترافیک از 100% به 60% رسید ترافیک روان و خوبی است .

تمرین :

در شکل زیر کاربران 2 LAN فایل هایی مشخصات زیر را از سرورها درخواست می نمایند متوسط زمان دریافت یک فایل L1
بیتی را توسط کاربران LAN1 حساب کنید هر دو LAN از یک Cache server استفاده میکنند .

$$L_1 = 100000 \text{ bits} , a_1 = 15 \text{ req/sec} , h_1 = 50\% \text{ (hite rate)}$$

$$L_2 = 50000 \text{ bits} , a_2 = 20 \text{ req/sec} , h_2 = 30\% \text{ (hite rate)}$$

$$\text{Internet delay} = 2 \text{ secs}$$

Traffic Intensity on LAN1 = ?

Traffic Intensity on LAN2 = ?

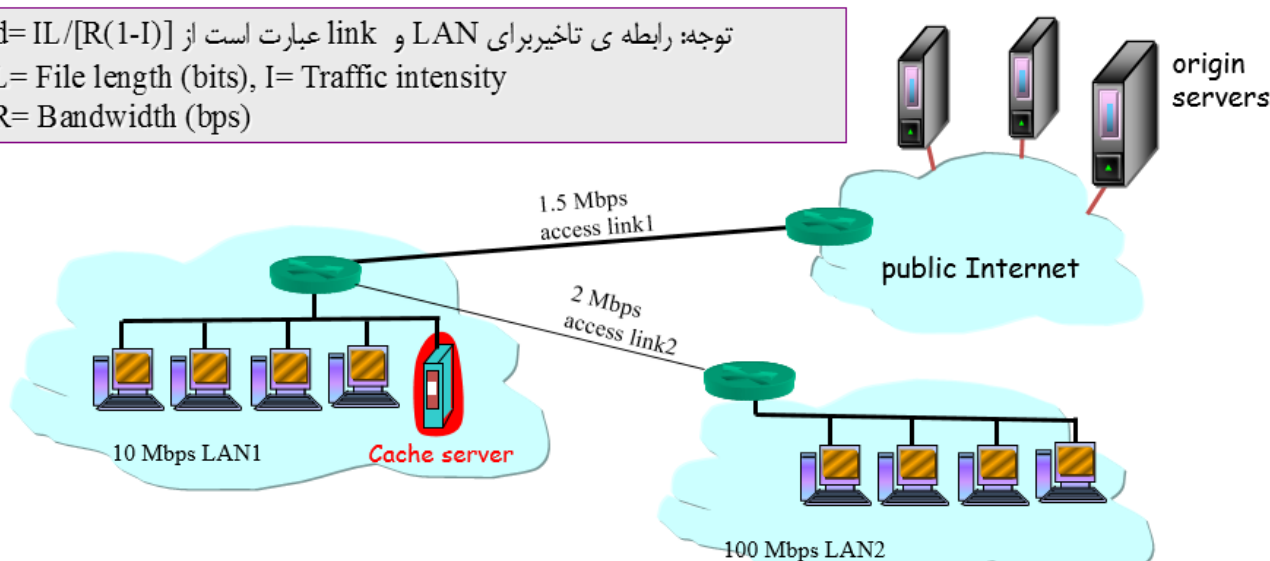
Traffic Intensity on link1 = ?

Traffic Intensity on link2 = ?

توجه: رابطه ی تاخیر برای LAN و link عبارت است از $d = IL/[R(1-I)]$

L = File length (bits), I = Traffic intensity

R = Bandwidth (bps)

تأخیر *Communication-Processing Delay*

تأخیر در ارسال و دریافت Packet مورد بحث است هر Resource یک Response time دارد در مدل 2 لایه ای زیر

Waiting time: مدت زمانی که Request در Queue صف است .

Service time: مدت زمانی که سیستم در حال سرویس دادن به Request است .

Residence time: Waiting time + Service time که همان Response time است اما برای یک Resource .

Response time: مجموعه Residence time است یا زمان اجرای یک Transaction .

Communication-Processing Delay

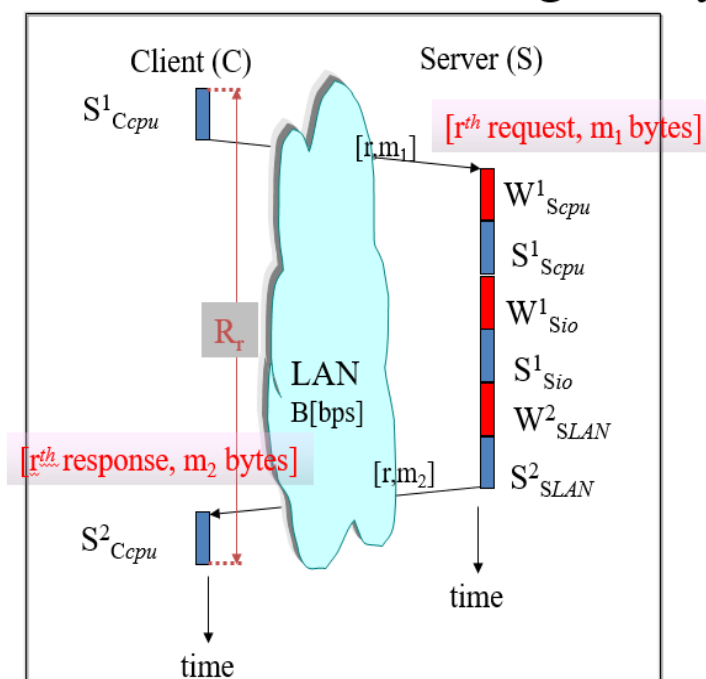
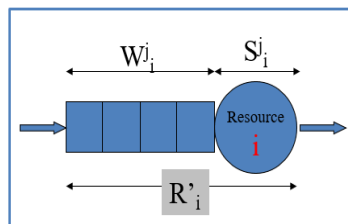

Figure 3.1. Communication-Processing delay diagram for 2-tier C/S system.

The Times

- Service Time during j^{th} visit:
 S_i^j
- Waiting Time during j^{th} visit:
 W_i^j
- Residence Time during j^{th} visit:
 R_i^j

$$R_r = R'_{Ccpu} + R'_{Scpu} + R'_{Sio} + R'_{LAN} \quad (3.2.5)$$

R_r = response time of a request r

R'_{Ccpu} = residence times at the client cpu

R'_{Scpu} = residence times at the server cpu

R'_{Sio} = residence times at the server io

R'_{LAN} = residence times at the LAN

Residence Time

$$D_{Scpu} = S^1_{Scpu} + S^2_{Scpu}$$

Service demand at server's cpu

$$D_{LAN} = 8(m_1 + m_2)/B$$

m_1 = request length [B]
 m_2 = reply length [B]

$$Q_{Scpu} = W^1_{Scpu} + W^2_{Scpu}$$

Queuing time at server's cpu

Service Demand (sum of all service time for a request at source i): D_i

$$D_i = \sum_j S_i^j \quad (3.2.2)$$

Queuing Time (sum of all waiting time for a request at source i): Q_i

$$Q_i = \sum_j W_i^j \quad (3.2.3)$$

$$R'_i = D_i + Q_i \quad (3.2.4)$$

$$R_r = \sum_i R'_i \quad (3.2.5)$$

Service Demand = مجموع زمان تمام سرویس های شکل قبل

Quening time = مجموع زمان تمام انتظارها

پس $D_i + Q_i = \text{Residence time}$

Example 3.1

$$S^1_{Ccpu} = 5\text{ms}, S^1_{Scpu} = 10\text{ms}$$

$$\text{AvgSeek} = 9\text{ms (Server's Disk)}$$

$$\text{AvgLatency} = 4.17\text{msec (Server's Disk)}$$

$$\text{TransferRate} = 20 \text{ MB/s (Server's Disk)}$$

$$\text{DataReads} = 10 \times 2048 \text{ Byte}$$

$$S_d = 9 + 4.17 + 2048/20\text{M} = 13.3 \text{ ms}$$

(Disk Average Service Time)

$$D_d = 10 \times S_d = 133 \text{ ms}$$

(Service Demand at Server's Disk)

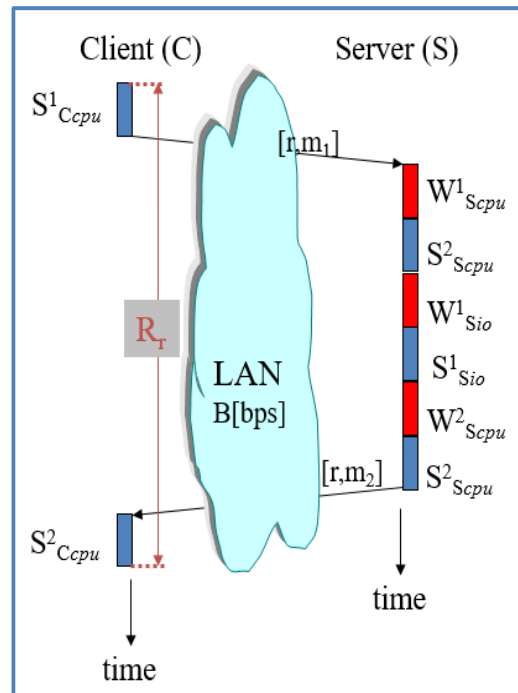
$$m_1 = 1,518, m_2 = 7 \times 1,518 \text{ Bytes}$$

$$D_{\text{LAN}} = 8(m_1 + m_2)/10\text{Mbps} = 9.7\text{ms}$$

$$R_t > D_{Ccpu} + D_{Scpu} + D_d + D_{\text{LAN}} = 158 \text{ ms}$$

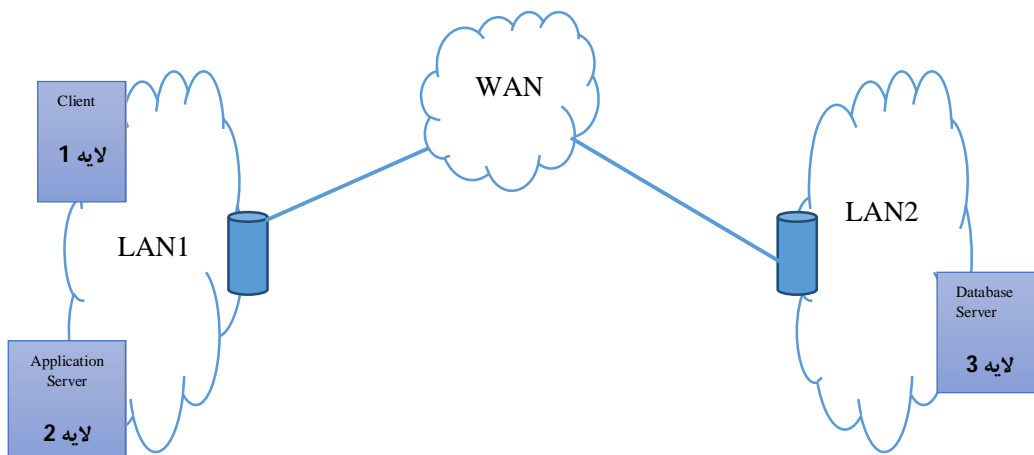
The minimum value for response time

to transaction t ; all waiting times are ignored.

اگر بسته m_1 بایت ارسال گردد چون پروسه روی آن انجام می شود m_2 بایت برمی گردد.

ولی در مدل 3 لایه زیر داریم: Client در لایه یک و Server در لایه 2 (لایه تجاری) است. که لایه 1 و 2 در یک LAN هستند و لایه 3 در LAN دیگری است که توسط WAN به هم مرتبط هستند. LAN ها در کشورهای مختلفی هستند.

تأخیر بسته ای که از لایه 1 می آید به چه صورت است ؟

بسته از Client وارد LAN1 میشود و به Application Server می رود مجددا وارد LAN1 شده و WAN می رود سپس وارد LAN2 می گردد و به Database Server می رود . بین Application Server , Database Server بارها رفت و آمد می کند . Request time , Response time مجموع تمام عملیات فوق است .

Three-Tier

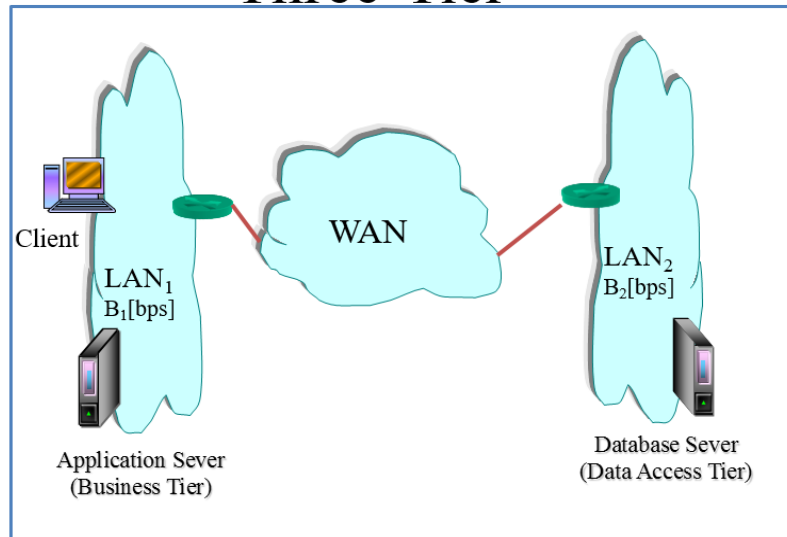

Figure 3.3. Three-tier C/S system.

3-Tier Delay diagram

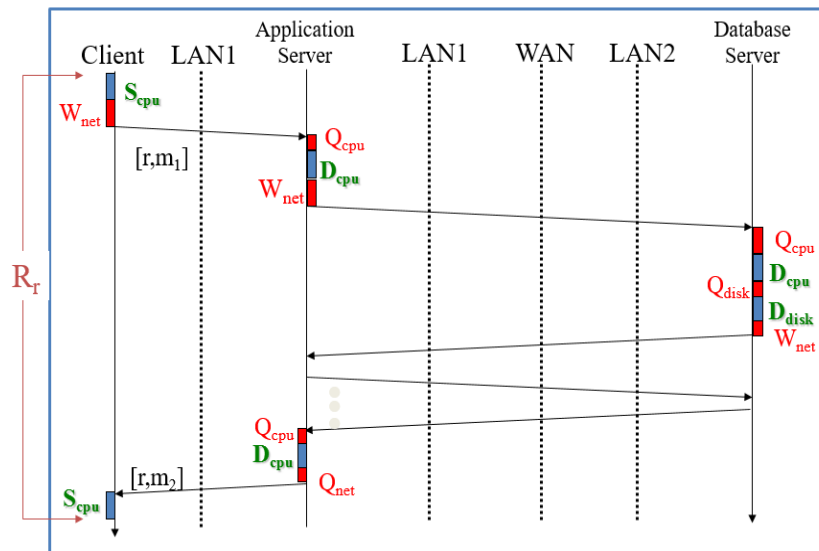

Figure 3.4. Communications-processing delay diagram for a 3-tier C/S system.

چون بسته بارها بین Database Server و Application Server رفت و آمد می کند پس به جای S,W و Q,D در نظر میگیریم Qdisk مربوط به بافر دیسک سرور است . دیسک نیز Service dimand دارد یکی از مشکلات سیستم عامل این است که سرعت CPU از سرعت disk بالاتر است پس Os از مکانیزم Interup استفاده میکند تا سرعت hard disk به سرعت cpu برسد (در واقع یک وقفه می دهد)

پس R_r مجموع تمام زمانهای فوق است .

سوال : چرا در Application Server در قسمت بلا Wnet است اما در پایین Qnet است ؟

چون کلاینت یک درخواست ارسال میکند و بارها process اتفاق می افتد برای آن یک درخواست

: Validating

در IT و در پایان نامه نمونه گیری انجام شده باید تعدادی باشد که valid و معتبر باشد Validating زمانی در نظر گرفته می شود که بخواهیم مدلمان با یک مقدار واقعی مقایسه گردد .

فصل چهارم

شبه ساز شبکه NS2

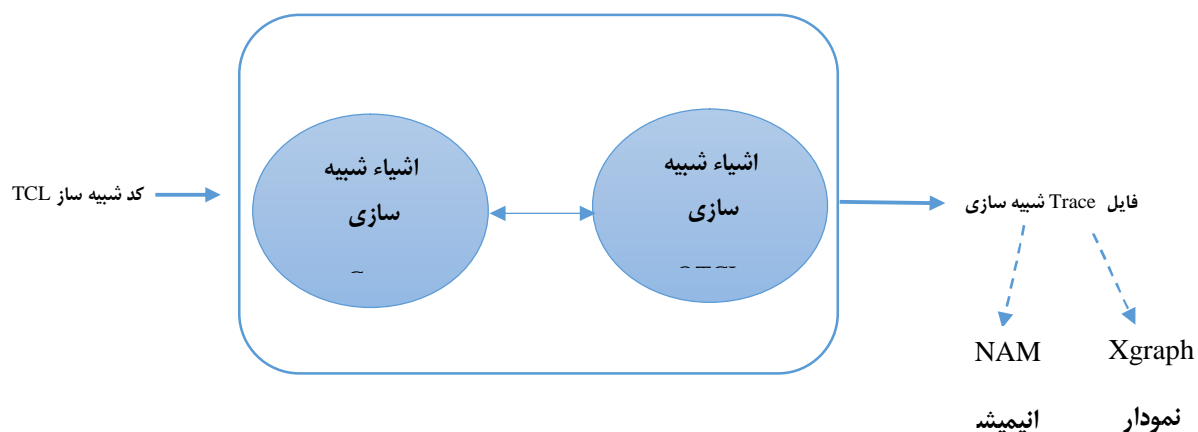
مهد Network در دانشگاه کالیفرنیا است بنیاد ملی ایالت متحده آمریکا یکی از اسپانسرهایش بوده و ISI Information Science Institute از اسپانسرهای NS2 است .

معماری و ساختار NS2

یکی از مزایای NS2، open source بودن آن است NS2 از 2 زبان برنامه نویسی استفاده میکند (C++, Otcl) که همزمان اجرا شده تا بتوانند یک کد شبیه سازی را Run کنند .

در شبیه سازی با دو پارامتر مواجه هستیم :

- ✓ سرعت اجرا : سرعت اجرای C++ بسیار بالا است ولی برای OTCL بسیار پایین است
- ✓ سرعت تغییرات : سرعت تغییرات C++ بسیار پایین است ولی برای OTCL بسیار بالا است

دستور قابل اجرای NS2 یعنی NS

معماری کلی NS2

در شکل فوق که TCL وارد شبیه ساز شده و خروجی آن یک فایل trace است که با 2 حالت خروجی را نمایش می دهد .

NAM : نرم افزار انیمیشن است که به صورت گرافیکی نمایش میدهد

Xgraph : که خروجی را به صورت نمودار نمایش میدهد که در Science از Xgraph استفاده نمیکنیم چون برای یک نمونه آزمایش استفاده می گردد.

رابطه بین OTCL و C++ در کلاس ها می باشد یک کلاس از OTCL و یک کلاس از C++ باهم سنکرون می شوند و ارتباط برقرار میکنند به همین دلیل گفته می شود که NS2 پیچیده است .

کاربرد NS2 : برای شبیه سازی شبکه های با سیم و بی سیم / ماهواره ای / مسیریابی / انتقال TCP , UDP
(Web,Ftp,Telnet) MultiCast ,UniCast / منابع ترافیکی

مزایا NS2

1. از 2 زبان استفاده میکند
2. خیلی از پروتکل ها در Ns2 پیاده سازی شدند و فقط فراخوانی می شوند
3. خیلی از مدل ها را می توان با NS2 ساخت
4. Open source است

معایب NS2

مدت زمان طولانی برای آشنایی با آن

زبان TCL دستورات

درج توضیحات : با علامت # مینویسند ، هر چه در جلوی # نوشته شود در خروجی برنامه نمی آید ولی در Source code دیده میشود چون تعداد خطوط بالا است comment نوشتن بسیار کاربردی است مثلا میتوان با Comment ابتدا و انتهای کد را مشخص کرد

So we are to start programming with TCL

اعلان متغیر: برای تعریف متغیر از کلمه SET استفاده میکنیم دستور زیر یعنی 12 را در a قرار ده

set a=12

زبان TCL همه چیز را رشته می بیند مثلا 1+1 از نظر عددی یعنی 2 ولی از نظر رشته 11 است یعنی کاراکتر را کنار هم قرار میدهد

کلمه Hello را داخل متغیر b قرار میدهد Set b hello

اگر 2 کلمه را بخواهیم در متغیر قرار دهیم باید داخل " " بنویسیم Set c "hello world"

یک کلمه ای را هم میتوان داخل " " نوشت Set b "hello"

چون بین کلمات فاصله نیست میتوان از " " استفاده نکرد `Set c helloworld`

اگر بخواهیم متغیری که استفاده کردیم را حذف کنیم از `unset` استفاده میکنیم `Unset c`

یعنی محتوای `a` را در `d` قرار بده `Set d $a`

یعنی محتوای متغیر را چاپ کن `Puts $a`

510 چاپ میکند (چون رشته است) `Puts 5+10`

15 چاپ میکند `Puts [expr 5+10]`

تابع `expressional` کمک میکند که از رشته به عدد تبدیل شوند

مثال: برنامه ای که عدد 3 را در متغیر `s` و عدد 7 را در متغیر `b` قرار داده این دو متغیر را در هم ضرب کرده و حاصل را در

متغیر `c` قرار داده و نهایتاً مقدار `c` را در خروجی چاپ کند

```
#define a=3 and b=7
```

```
Set a=3
```

```
Set b=7
```

```
# now define c=a*b
```

```
Set c [exp {$a*$b}]
```

```
Puts "c is $c"
```

c is 21 خروجی

مقدمه

شبیه ساز شبکه (نسخه ۲) که با نام NS2 شناخته شده است، بطور ساده یک ابزار شبیه سازی رخداد-گسسته است که در مطالعه طبیعت دینامیکی شبکه های ارتباطی، مورد استفاده قرار میگیرد. به کمک NS2 شبیه سازی پروتکلها و عملکردها (مثل TCP و UDP و الگوریتمهای مسیریابی و ...) شبکه های سیمی و شبکه های بی سیم بخوبی قابل انجام هستند. همچنین امکان تغییر و تعریف پروتکلهای شبکه ای و رفتار متناظر آنها توسط کاربران فراهم شده است.

انعطاف پذیری و طبیعت ماژولار این شبیه ساز، سبب محبوبیت و استفاده همیشگی آن در مجامع تحقیقاتی شبکه (از زمان ایجاد آن در سال ۱۹۸۹) شده است. از آن موقع این ابزار دستخوش تغییرات و تجدید نظرهای سازنده ای شده است که دست اندرکاران این زمینه سهم قابل توجهی در آن داشته اند. از جمله این دست اندرکاران میتوان به موارد زیر اشاره کرد:

- دانشگاه کالیفرنیا^۱ و دانشگاه کورنل^۲ که شبیه ساز شبکه واقعی^۳ را ایجاد کردند، و این شبیه ساز، سنگ بنای NS محسوب میشود.
- آژانس DARPA^۴، که از سال ۱۹۹۵، و از طریق پروژه VINT^۵، توسعه NS را پشتیبانی کرد.
- بنیاد ملی علوم^۶ (ایالات متحده)، که اخیرا به جمع توسعه دهندگان NS پیوسته است.
- ISI^۷، که در حال حاضر توسعه NS2، توسط این انجمن علمی صورت میگیرد.
- و در آخر (و نه به لحاظ درجه اهمیت)، محققان و توسعه دهندگانی که در مجامع مختلف با فعالیتهای مداوم خود، NS2 را پر قدرت و فراگیر نموده اند.

همانطور که گفته شد، در حال حاضر توسعه NS2 بوسیله ISI انجام می شود و توسط DARPA و NSF پشتیبانی می شود. NS2 اساسا برای کار در محیط لینوکس ساخته شده است، اما میتوان به کمک برنامه های کمکی مثل cygwin^۸ (که یک محیط مجازی از سیستم عامل لینوکس ایجاد میکند) آن را روی سیستم عامل windows نیز نصب نمود. جزئیات نصب در ویندوز، بصورت یک فایل ویدیویی تهیه شده است.

۱- University of California

۲- Cornell University

۳- REAL Network Simulator: در اصل به عنوان ابزاری برای مطالعه رفتار دینامیکی جریان و طرحهای کنترل ترافیک (congestion) در شبکه های داده ای سوئیچ-بسته (packet-switched data networks)، پیاده سازی شده بود.

۴- Defense Advanced Research Projects Agency

۵- Virtual InterNetwork Testbed: توسط آژانس DARPA و با هدف ایجاد یک شبیه ساز شبکه که بتواند مطالعاتی در زمینه پروتکلهای مختلف و شبکه های ارتباطی انجام دهد، ایجاد شد.

۶- NSF: National Science Foundation

۷- Information Science Institute

۸- یک محیط شبه لینوکسی (Linux-like) برای ویندوز است و شامل دو قسمت است. یک قسمت، DLL که مثل API لینوکس عمل میکند و قسمت دیگر مجموعه ای از ابزار برای فراموش کردن ظاهر و کارایی لینوکس. این ترم افزار محصول شرکت red hat و با شعار cygwin=Cygnus+GNU+windows میباشد. [مرجع: <http://cygwin.com>]

معماری و ساختار NS2

NS2 بر پایه دو زبان بنا شده است: یکی شبیه ساز شی گرا که به زبان ++C نوشته شده و دیگری مفسر ¹ OTcl که برای اجرا کردن دستورات برنامه های کاربران استفاده می شود. ++C، مکانیسم داخلی اشیاء شبیه سازی را تعریف میکند (در پشت صحنه!) و OTCL بوسیله اسمبل و پیکربندی اشیاء، شبیه سازی را برپا میسازد (روی صحنه!).

تذکر: قطعات NS2 عبارتند از خود شبیه ساز NS و NAM² که انیماتور شبکه بوده و باعث بصری سازی³ خروجی ns می شود.

حال ممکن است این سوال مطرح شود که چرا NS از دو زبان برای شبیه سازی استفاده میکند؟ در پاسخ به این سوال باید گفت: از یک طرف، در شبیه سازی هایی که در آنها پروتکلها با جزئیات زیاد پیاده سازی میشوند، زبان برنامه نویسی ای لازم است که بتواند باینها، بسته ها و سرآیندها را بطور مطلوب دستکاری کند و الگوریتمهایی را پیاده سازی کند که قرار است روی حجم زیادی از داده ها اجرا شوند. در این حالت سرعت زمان اجرا اهمیت بیشتری نسبت به زمان پروسه تغییر و اجرای مجدد (که شامل اجرای شبیه سازی، یافتن خطاها، رفع خطاها، کامپایل مجدد و اجرای مجدد است) دارد.

از طرف دیگر، حجم عمده ای از تحقیقات شبکه ای، شمار اندکی از پارامترها یا پیکربندیها را در بر دارند و به سرعت چند سناریو را کاوش میکنند. در این حالت زمان تکرار مجدد (یعنی تغییر مدل و اجرای دوباره آن) بسیار مهمتر است. از آنجایی که در این حالت، پیکربندی اولیه فقط یکبار (و در زمان آغاز شبیه سازی) اجرا میشود، زمان اجرا اهمیت کمتری خواهد داشت.

NS هر دوی این نیازها را به کمک دو زبان برنامه نویسی برآورده میکند. ++C زمان اجرای بالایی دارد حال آنکه در اعمال تغییرات کند است؛ بنابراین برای پیاده سازی پروتکلهای با جزئیات زیاد مناسب است. در مقابل، OTCL بسیار کندتر اجرا میشود اما در عوض در اعمال تغییرات بسیار سریع است و بصورت تعاملی عمل میکند؛ بنابراین برای پیکربندی شبیه سازی کارایی ایده آلی دارد.

همانطور که در شکل ۱-۱ ملاحظه میشود، کد شبیه سازی که به زبان TCL نوشته میشود به کمک دستور ns (دستور قابل اجرای NS2) اجرا میشود. خروجی، فایل Trace (یا فرمت tr) است که در بیشتر موارد از آن برای رسم نمودار یا متحرک سازی (انیمیشن) شبیه سازی استفاده میشود. در مورد تمامی این موارد در قسمتهای بعدی توضیحات کاملتری ارائه خواهد شد.

++C و OTCL با استفاده از TclCL به هم پیوند میخورند. یعنی در واقع TclCL (Tcl به همراه کلاسهایش⁴) واسط میان ++C و OTCL است؛ به عبارت دیگر، امکان استفاده اشیاء و متغیرها را در هر دو زبان فراهم میکند. به این ترتیب، OTCL میتواند از اشیاء کامپایل شده در ++C استفاده کند و اشیاء OTCL با هر شیء متناظرشان در ++C مطابقت می یابند.

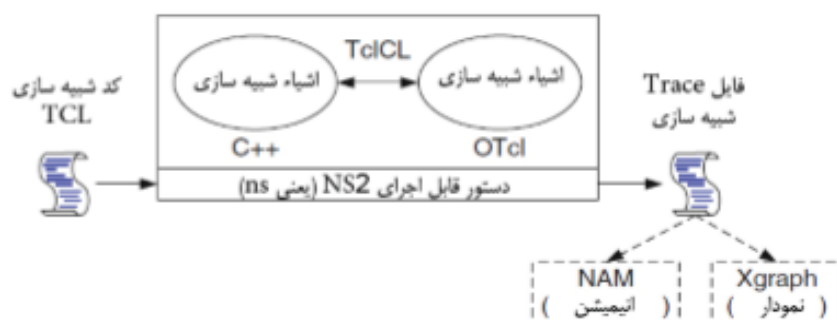
۱- Interpreter

۲- Object Oriented Tool Command Language: تعمیم یافته شی گرای زبان TCL که در سال ۱۹۹۷ توسط David Wetherall از دانشگاه MIT ایجاد شده است

۳- Network Animator

۴- Visualization

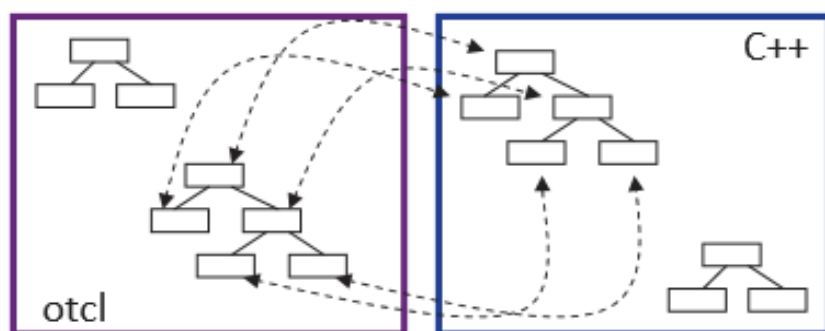
۵- TCL with classes: یک لایه چسبی از ++C روی OTCL ایجاد میکند

شکل ۱-۱: معماری کلی NS2

در اینجا دو کلاس زنجیره ای (سلسله مراتبی) وجود دارد: یکی زنجیره C++ کامپایل شده و دیگری زنجیره OTcl تفسیر (ترجمه) شده که یک تناظر یک به یک میان این دو برقرار است. (شکل ۱-۲)

طراحی شبیه ساز در واقع با جداسازی « داده » و « کنترل » صورت می گیرد. یعنی C++ برای داده (شامل پردازش در بسته ^۳، هسته ^۴ NS2، تسریع در اجرا، حاوی جزئیات مفصل، کنترل کامل) و OTcl برای کنترل (شامل پیکربندی ^۵ سناریوی شبیه سازی، عمل متناوب یا عمل فعال شده ^۶، دستکاری اشیاء موجود C++، تسریع در تغییر و نوشتن).

شکل ۱-۲: قیای مجزای C++ و Tcl

زنجیره C++ کامپایل شده، امکان بازدهی بهتر و اجرای سریعتر شبیه سازی را فراهم میکند. این امر، به ویژه برای سنجش عملکرد پروتکلها و از طریق کاهش بسته ها ^۷ (ی داده) و کاهش زمان پردازش رخداد ^۸، موثر است. در کد OTcl میتوان یک توپولوژی شبکه ای ^۹ مشخص را پیاده سازی نمود که در آن رفتار انواع پروتکلها ^{۱۰}، کاربردها ^{۱۱}، گره ها و... قبلا در کلاسهای C++ تعریف شده اند.

۱- Data

۲- Control

۳- Per Packet Processing

۴- Core of ns

۵- configuration

۶- triggered or Periodic action

۷- Packet

۸- event processing time

۹- Network Topology: شکل و نحوه استقرار شبکه که شامل وسایل شبکه، محل قرار گرفتن آنها و تکنولوژی انتقال می باشد.

۱۰- Protocol

۱۱- Application

در NS2، به عنوان یک شبیه ساز رخداد-گسسته^۲، پیشرفت زمان بستگی به تنظیم رخداد^۳هایی دارد که به وسیله زمانبند^۴ کنترل میشوند. رخداد، یک شیء در C++ است که یک شناسه (ID) منحصر بفرد دارد و به وسیله زمانبند و یک اشاره گر شیء، کنترل میشود.

کارکردهای NS2

بطور کلی کارکردهای NS2 عبارتند از:

شبیه سازی شبکه های باسیم یا بی سیم یا ماهواره ای، مسیر یابی^۵، انتقال (از طریق TCP، UDP، Multicast، Unicast)، منابع ترافیکی (Telnet، FTP، Web)، ضوابط صف بندی، کیفیت خدمات^۶ (Diffserv، Intserv)، شبکه های حسگر^۷، ردیابی^۸ اطلاعات شبیه سازی شبکه، تولید آماری، تولید اعداد تصادفی و نمونه سازی برای سیستم های باسیم.

NS2 برای شبکه های بی سیم، امکان مسیریابی ویژه (غیر عمومی^۹) و تعریف IP سیار^{۱۰} (یا گره سیار^{۱۱}) را فراهم می کند.

مزایا و معایب NS2

مهمترین مزایای NS2 عبارتند از:

- قابلیت پیکر بندی آسان به دلیل استفاده از دو زبان برنامه نویسی مختلف (C++، OTCL)
- بسیاری از پروتکل ها قبلاً در آن پیاده سازی شده اند
- مدل های در دسترس بی شماری دارد
- مدل های سیار واقع گرایانه ای ایجاد میکند
- بهترین گزینه برای کسانی است که علاقمند به سطح دقت بالا در لایه های فیزیکی (PHY) هستند
- در شبیه سازی های بزرگ مقیاس (که معمولاً در این موارد از شبیه سازی مرحله ای استفاده می شود) کاربرد دارد
- قابلیت استفاده در شبیه سازیهای موازی^{۱۲}
- بسیار شناخته شده است

Node -۱

Discrete- Event Simulator-۲

event-۳

Scheduler -۴

Routing - ۵

QOS: Quality Of Services -۶

sensor network-۷

trace-۸

Ad hoc routing-۹

Mobile IP -۱۰

Mobile Node -۱۱

۱۲- در این نوع شبیه سازیها، دو (یا چند) شبیه ساز مختلف با هم ترکیب شوند و بطور همزمان دو نمونه از برنامه شبیه سازی سری (Serial) معمولی را روی پردازشگر های مختلف اجرا می کنند. این نمونه ها مستقل از یکدیگر اجرا می شوند و بصورت پیوسته، پارامترهای مدل شبیه سازی که مشاهده می کنند بر می گردانند یعنی در واقع چند پاسخ بصورت موازی (MRIP: Multiple Replication in Parallel) برگردانده میشود و این همان چیزی است که پردازش کنترلی مرکزی (Central Controlling Process) نیاز دارد. در حال حاضر پروژه هایی مثل پروژه Akaroa2 (که شبیه سازی موازی را با NS2 یا OMNET++ انجام میدهد) وجود دارند که از این قابلیت شبیه سازها استفاده میکنند؛ یا اینکه، افزایش سرعت و قابلیت اطمینان را برای شبیه سازها به ارمان می آورند.

- گروه های کاربران متعددی از آن استفاده میکنند
- Open source بوده و رایگان است

مهمترین معایب NS2 عبارتند از:

- مدت زمان طولانی برای آشنایی با آن
- سورس کد و دستورالعملهای آن بد مستند سازی شده اند؛ مستندات آن برای افراد تازه کار مناسب نیست و تنها برای کسانی که با این شبیه ساز کار کرده اند کارا است
- دشواری در ارزیابی سریع یک ایده کوچک (شما باید تمام ساختارهای شبیه سازی را بدانید حتی اگر بخواهید قسمتی از پشته های پروتکل را شبیه سازی کنید.)

برای شروع کار با شبیه ساز NS2 لازم است تا آشنایی مختصری درباره زبان TCL حاصل شود. از این رو در ادامه به مقدمات زبان TCL پرداخته میشود.

زبان TCL

الف- آشنایی با TCL/TK

TCL^۱، (با تلفظ تیکل Tickle)، به عنوان یک زبان چسبی (که مثل چسب به دیگر برنامه ها می چسبد)، کاربران را قادر می سازد تا برنامه ها و برنامه های کمکی^۲ را کنترل کنند. TCL و مکمل گرافیکی آن یعنی TK^۳ (با تلفظ تی کی tee kay) در سال ۱۹۸۰ توسط دکتر "جان آسترهاوت"^۴ در دانشگاه برکلی کالیفرنیا ایجاد شدند. ایجاد برنامه TCL توسط دکتر آسترهاوت، دو هدف عمده داشت:

- ۱- استفاده به عنوان زبان اسکریپتی^۵، که برنامه ها را قادر می سازد تا با احضار دستورات TCL با یکدیگر ارتباط داشته باشند.
- ۲- استفاده به عنوان مفسر (مترجم) قابل جاسازی^۶ در برنامه های دیگر، که کاربران را قادر می سازد تا به کمک زبان اسکریپتی TCL، برنامه ها (یی که به زبانهای دیگر نوشته شده اند) را به دلخواه خود تغییر دهند. چرا که کار با برنامه TCL، به مراتب ساده تر از کار با برنامه های دیگر است.

TCL، تقریباً مشابه "ویژوال بیسیک برای برنامه های کاربردی"^۷ (VBA) است. همانطور که به کمک VBA میتوان از کارکرد برنامه های World، Excel و PowerPoint در یک برنامه کاربردی دیگر استفاده کرد به وسیله TCL (و TK) نیز میتوان از مجموعه متنوعی از برنامه ها در یک برنامه دیگر بهره برد.

۱- Tool Command Language: زبان دستور- ابزار

۲- Utility

۳- (graphical) Toolkit

۴- Dr. John Ousterhout

۵- scripting language: یک زبان برنامه نویسی ساده که برای انجام کارهای خاص یا محدود طراحی میشود و اغلب با یک برنامه کاربردی خاص مرتبط است.

۶- embeddable interpreter

۷- Visual Basic for Applications (VBA): زبان ماکرونویسی که نگارشی از ویژوال بیسیک بوده و محصول شرکت مایکروسافت است.

همانطور که گفته شد، هدف اصلی TCL به عنوان یک زبان سطح بالا، فراهم کردن امکان تعامل میان برنامه های مختلف بود. اما از مدتها پیش، مثل هر برنامه یا زبان برنامه نویسی موفق دیگر، TCL/TK نیز از مرز هدف اصلی خود تجاوز کرده و گاهی برنامه هایی به کمک آن نوشته میشوند که صدها و هزاران خط کد را در بر میگیرند؛ قابلیت های زبان هسته TCL تا جایی رشد کرده که کاربران این زبان قادرند برنامه های شبکه ای توانمندی را خلق کنند که میتوانند با پایگاه داده ها تعامل داشته باشند، وب را جستجو و در آن گشت و گذار کنند، به صفحات وب خدمت رسانی کنند و ابزار MIDI^۱ را کنترل کنند.

قابل ذکر است که TCL یک برنامه چند-محیطی^۲ است، به این معنی که کدهای TCL که مثلاً در محیط لینوکس نوشته می شوند در هر محیط دیگری (مثلاً ویندوز)، که مفسر (مترجم) TCL در آن وجود دارد، بدون هیچ گونه تغییری اجرا میشود. بنابراین جاوا اولین زبانی نیست که ادعا میکند "یک بار بنویس، همه جا اجرا کن!"^۳. قابلیت چند محیطی بودن TCL، باعث می شود که، به عنوان مثال، کاربران مجبور به یادگیری نحوه تعامل با فایل های لینوکس یا پشته پروتکلی TCP/IP نباشند.

TK در ساده ترین تعریف، امتداد زبان TCL (یا به عبارت دقیقتر، یک کتابخانه TCL) است و در واقع یک ابزار کمکی بمنظور خلق و استفاده از واسطه های گرافیکی کاربر^۴ می باشد. TK شامل دستوراتی برای ایجاد دکمه ها، جعبه های متنی^۵ (و دیگر واسطه های گرافیکی) و همچنین کنترل رنگ و فونت است. با توجه به اینکه استفاده از این ابزار کمکی برای کار با شیبه ساز NS2 ضروری نیست، بیش از این به تشریح این ابزار پرداخته نمیشود. بنابراین در قسمت بعدی مستقیماً به کار با برنامه TCL و دستورات مقدماتی آن تمرکز میشود. با توجه به توضیحات گفته شده، ویژگی های TCL از این قرارند:

- امکان توسعه سریع را فراهم میکند
- از واسطه گرافیکی بهره میبرد
- با بسیاری از محیط ها سازگار است
- انعطاف پذیر است؛ بنحوی که میتوان آن را به سادگی در برنامه های دیگر استفاده کرد
- استفاده از آن ساده است
- رایگان است

ب- دستورات مقدماتی TCL

۱- **درج توضیحات:** برای درج توضیحات^۶ در زبان TCL از کاراکتر # (number sign یا pound sign یا sharp) استفاده می شود. بنابراین عبارتی که در جلوی این کاراکتر نوشته میشوند توسط مترجم TCL تفسیر نمیشوند.

#so we are going to start programming with TCL

۲- **اعلان متغیر:** جهت تعریف متغیرها در این زبان از کلمه کلیدی set استفاده می شود. به عنوان مثال اگر بخواهیم مقدار اولیه ۱۲ را در متغیر a ذخیره کنیم از دستور

set a 12

استفاده میکنیم. بنابر این این عبارت معادل عبارت a=12 (در زبان C) است.

۱- Musical Instrument Digital Interface: رابط دیجیتالی ادوات موسیقی، فایل های MIDI جهت برقراری وینو کنفرانس ها و بخش فیلم در اینترنت به کار می روند

۲- cross-platform: اصطلاحی برای یک نرم افزار کاربردی (یا سخت افزار) که در بیش از یک محیط قابل اجرا (استفاده) است.

۳- Write once, run anywhere

۴- graphical user interface

۵- text box

۶- comment

تذکر: TCL یک زبان رشته-محور^۱ است؛ به این معنی که تمام متغیرها در این زبان از نوع رشته (string) هستند. حتی اعداد! در قسمتهای بعدی متوجه خواهیم شد که چگونه مترجم TCL عملیات ریاضی روی اعداد را (به عنوان عبارت ریاضی و نه به عنوان رشته)، تشخیص خواهد داد.

مثال: اگر بخواهیم رشته hello را در متغیر b ذخیره کنیم مینویسیم:

```
set b hello
```

در صورتی که رشته مفروض پیش از یک کلمه باشد باید از علامت کوتیشن مضاعف^۲ یعنی " در ابتدا و انتهای رشته استفاده کنیم؛

مثلا اگر بخواهیم رشته hello world را در متغیر c ذخیره کنیم مینویسیم:

```
set c "hello world"
```

تذکر ۱: در مورد رشته های تک کلمه ای هم میتوان از کوتیشن مضاعف استفاده کرد:

```
set b "hello"
```

تذکر ۲: اگر یک رشته طولانی داشته باشیم که میان کلمات آن فاصله (space) وجود نداشته باشد، الزامی در استفاده از کوتیشن مضاعف نیست:

```
set c helloWorld
```

تذکر ۳: برای حذف یک متغیر از دستور unset استفاده می شود:

```
unset c
```

در این حالت، و پس از اجرای این فرمان، متغیر c حذف می شود و دیگر متغیری به نام c وجود نخواهد داشت.

۲- نمایش مقدار متغیرها: در مثالهای قبل دیدیم که چگونه مقدار ۱۲ در متغیر a ذخیره میشود؛ حال میخواهیم ببینیم چگونه میتوان

به مقدار ذخیره شده در متغیر a دسترسی یافت. برای دسترسی به مقدار یک متغیر از علامت دلار یعنی \$ استفاده میشود. مثلا اگر بخواهیم مقدار متغیر a را در متغیر d ذخیره کنیم، مینویسیم:

```
set d $a
```

یعنی مقدار a را در d قرار بدیم! این عبارت معادل عبارت d=a (در زبان C) است. در این حالت مقدار متغیر d برابر ۱۲ میشود.

به عبارت کلی هر جا بخواهیم از مقدار یک متغیر استفاده کنیم (چه در عبارات ریاضی، چه در مقدار دهی متغیرهای دیگر، چه در هنگام چاپ خروجی و ...)، از علامت \$ استفاده میکنیم.

۴- چاپ نتایج در خروجی: برای چاپ نتایج در خروجی از کلمه کلیدی puts استفاده میشود. مثلا اگر بخواهیم مقدار متغیر a را در خروجی چاپ کنیم، می نویسیم:

```
puts $a
```

در این حالت مقدار ۱۲ در خروجی چاپ می شود. و اگر داشته باشیم:

```
puts "a is $a"
```

در این حالت عبارت a is 12 در خروجی چاپ میشود.

تذکر: به جای علامت " میتوان از گروه برای مجموعه داده ها استفاده کرد:

```
set c {hello world}
```

که معادل عبارت set c "hello world" است.

تفاوت استفاده از گروه و استفاده از کوتیشن مضاعف با مثال زیر مشخص می شود:

۱- string-based
۲- double quotation

puts "c is \$c" : حالت ۱
c is hello world : خروجی

puts {c is \$c} : حالت ۲
c is \$c : خروجی

همانطور که مشاهده می شود، در حالت اول که از علامت " برای مجموعه ای از رشته ها استفاده کرده ایم، عبارت \$c به عنوان مقدار متغیر c قلمداد می شود در حالی که در حالت دوم که از علامت { برای مجموعه ای از رشته ها استفاده کرده ایم، عبارت \$c صرفاً به عنوان یک رشته تفسیر شده است.

۵- عبارات ریاضی: همانطور که پیشتر گفته شد، تمام متغیرها در زبان TCL از نوع رشته هستند. اما چگونه می توان روی اعداد (که آنها هم به عنوان رشته در نظر گرفته میشوند) عملیات ریاضی انجام داد؟ این کار با دستور expr که از واژه "expression" به معنی "عبارت" (و در اینجا بمعنی عبارت ریاضی) گرفته شده، انجام می شود. به عنوان مثال برای چاپ خروجی جمع دو عدد ۵ و ۱۰ به این ترتیب عمل میکنیم:

```
puts [expr 5+10]
```

۱۵: خروجی

دقت کنید که عبارت ریاضی به همراه کلمه کلیدی expr حتماً باید درون علامت براکت [] نوشته شوند.

مثال: برنامه ای که عدد ۳ را در متغیر a و عدد ۷ را در متغیر b قرار داده، این دو متغیر را در هم ضرب کرده و حاصل را در متغیر c قرار داده و نهایتاً مقدار c را در خروجی چاپ میکند:

```
#define a=3 and b=7
set a 3
set b 7
#now define c=a*b
set c [expr {$a*$b}]
puts "c is $c"
```

c is 21: خروجی

در کد فوق میتوان به جای عبارت `expr{$a*$b}` از `expr($a*$b)` یا `expr $a*$b` استفاده کرد اما بهتر است بمنظور یکدستی برنامه (چنانچه در ادامه نیز خواهید دید)، مجموعه داده ها با { و } مشخص شوند.

تذکر: در زبان TCL نوع اعداد (اعشاری یا صحیح) با توجه به مقادیر متغیرها تعریف میشوند. به مثال زیر توجه کنید:

```
set a [expr 1/5]
```

در این حالت مقدار متغیر a برابر 0 (صفر) میشود. اگر بجای عبارت فوق بنویسیم:

```
set a [expr 1.0/5.0]
```

در این حالت مقدار متغیر a برابر 0.2 میشود.

۶- دریافت مقادیر از ورودی: برای دریافت یک مقدار از ورودی از دستور gets stdin استفاده میشود. به عنوان مثال پس از اجرای کد زیر:

```
gets stdin c
```

TCL منتظر میماند تا مقداری وارد شود و کلید **enter** فشرده شود. در این حالت مقدار وارد شده در متغیر **c** ذخیره میشود. مثال: برنامه ای که با چاپ پیام مناسب، یک اسم را از کاربر دریافت کرده و اسم وارد شده را به همراه تعداد کاراکترهای آن چاپ میکند:

```
puts -nonewline "Please enter name: "  
flush stdout  
set count [gets stdin playerName]  
puts "Player name is $playerName."  
puts "It has $count characters."
```

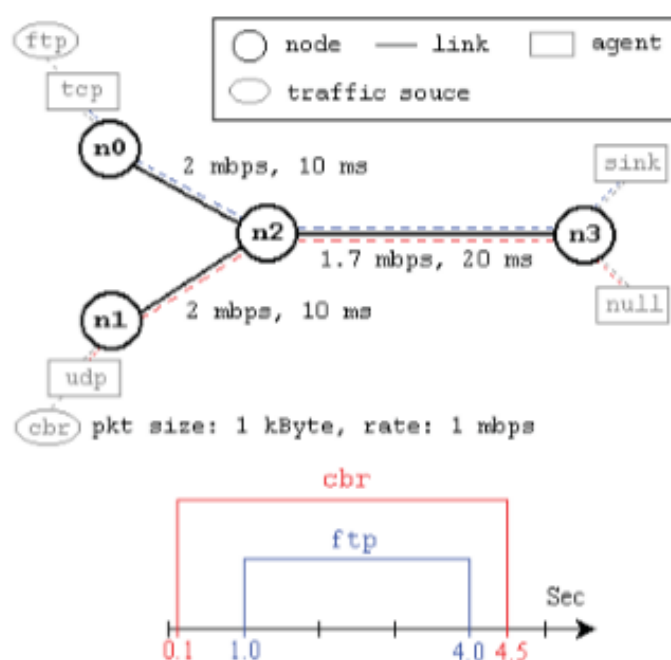
تذکر ۱: عبارت **-nonewline** جهت گرفتن نام کاربر در همان سطر نمایش پیام **"Please enter name: "** استفاده شده است.

تذکر ۲: دستور **flush stdout** برای خالی کردن قسمتی از حافظه (باقر^۱) استفاده شده است. هنگامی که در یک سطر هم پیام چاپ میکنیم و هم ورودی میگیریم باید از این دستور استفاده کنیم؛ تا فضای حافظه مورد نیاز در اختیارمان قرار بگیرد. تذکر ۳: پس از وارد کردن هر رشته بصورت ورودی، تعداد کاراکترهای آن رشته نیز بصورت خودکار وارد چاپ میشود؛ بنابراین نیازی به نوشتن دستور مجزا برای محاسبه تعداد کاراکترهای یک رشته نمیباشد.

۲-۳- مثالی برای آشنایی با نحوه کار با NS2:

در این مثال می خواهیم یک شبکه با ۴ نود به نام های $n1$ ، $n2$ ، $n3$ و $n4$ پیاده سازی کنیم که لینک ارتباطی بین $n0$ و $n2$ و همچنین $n1$ و $n2$ از نوع duplex با پهنای باند ۲ مگابیت در ثانیه و تاخیر ۱۰ میلی ثانیه است و لینک duplex بین $n2$ و $n3$ دارای پهنای باند ۱.۷ مگابیت در ثانیه و تاخیر ۲۰ میلی ثانیه است.

هر نود از یک صف از نوع DropTail با حداکثر اندازه ۱۰ استفاده میکند.

$N0$ حاوی یک عامل tcp و $n1$ حاوی یک عامل tcp-sink است.

عامل های شبکه نشانگر نقاط انتهایی یک اتصال لایه شبکه اند که بسته های این لایه تولید کرده و در طرف دیگر تحویل لایه متناظر می دهند. بخشی از عامل توسط OTCL و بخشی از آن به زبان C++ طراحی شده است. عامل در پیاده سازی پروتکل های لایه ای مختلف استفاده می شود. (به طور پیش فرض اندازه پکت هایی که یک عامل tcp میتواند تولید کند 1 کیلو بایت است. یک عامل tcp sink پکت های Ack تولید و به فرستنده پیام ارسال میکند و پکت هاب دریافت شده را آزاد میکند.)

جزئیات بیشتر را در حین نوشتن اسکریپت ارائه خواهم داد. خوب نوشتن اولین اسکریپت Tcl برای پیاده سازی توپولوژی شکل ۱-۱ را شروع میکنیم:

میتوانید اسکریپت هایی Tcl را در هر برنامه ویرایشگر متن بنویسید.

Nano ns_example.tcl

```
#Create a simulator object
```

```
set ns [new Simulator]
```

```
#Define different colors for data flows (for NAM)
```

```
$ns color 1 Blue
```

```
$ns color 2 Red
```

```
#Open the NAM trace file
```

```
set nf [open out.nam w]
```

```
$ns namtrace-all $nf
```

```
#Define a 'finish' procedure
```

```
proc finish {} {
```

```
    global ns nf
```

```
    $ns flush-trace
```

```
    #Close the NAM trace file
```

```
    close $nf
```

```
    #Execute NAM on the trace file
```

```
    exec nam out.nam &
```

```
    exit 0
```

```
}
```

```
#Create four nodes
```

```
set n0 [$ns node]
```

```
set n1 [$ns node]
set n2 [$ns node]
set n3 [$ns node]

#Create links between the nodes

$ns duplex-link $n0 $n2 2Mb 10ms DropTail
$ns duplex-link $n1 $n2 2Mb 10ms DropTail
$ns duplex-link $n2 $n3 1.7Mb 20ms DropTail
#Set Queue Size of link (n2-n3) to 10
$ns queue-limit $n2 $n3 10
#Give node position (for NAM)
$ns duplex-link-op $n0 $n2 orient right-down
$ns duplex-link-op $n1 $n2 orient right-up
$ns duplex-link-op $n2 $n3 orient right
#Monitor the queue for link (n2-n3). (for NAM)
$ns duplex-link-op $n2 $n3 queuePos 0.5
#Setup a TCP connection
set tcp [new Agent/TCP]
$tcp set class_ 2
$ns attach-agent $n0 $tcp
set sink [new Agent/TCPSink]
$ns attach-agent $n3 $sink
$ns connect $tcp $sink
$tcp set fid_ 1
#Setup a FTP over TCP connection
```

```
set ftp [new Application/FTP]

$ftp attach-agent $tcp

$ftp set type_ FTP

#Setup a UDP connection

set udp [new Agent/UDP]

$ns attach-agent $n1 $udp

set null [new Agent/Null]

$ns attach-agent $n3 $null

$ns connect $udp $null

$udp set fid_ 2

#Setup a CBR over UDP connection

set cbr [new Application/Traffic/CBR]

$cbr attach-agent $udp

$cbr set type_ CBR

$cbr set packet_size_ 1000

$cbr set rate_ 1mb

$cbr set random_ false

#Schedule events for the CBR and FTP agents

$ns at 0.1 "$cbr start"

$ns at 1.0 "$ftp start"

$ns at 4.0 "$ftp stop"

$ns at 4.5 "$cbr stop"

#Detach tcp and sink agents (not really necessary)

$ns at 4.5 "$ns detach-agent $n0 $tcp ; $ns detach-agent $n3 $sink"
```

```
#Call the finish procedure after 5 seconds of simulation time
```

```
$ns at 5.0 "finish"
```

```
#Print CBR packet size and interval
```

```
puts "CBR packet size = [$cbr set packet_size_]"
```

```
puts "CBR interval = [$cbr set interval_]"
```

```
#Run the simulation
```

```
$ns run
```

و برای اجرای آن دستور زیر را اجرا کنید :

```
ns ns_example.tcl
```

توضیحات ns_example.tcl :

قبل از هر کار در هر اسکریپت tcl برای NS2 باید یک شیء شبیه ساز ایجاد کرد. این کار با دستور زیر انجام می شود

```
set ns [new Simulator]
```

این دستور یک شیء شبیه ساز NS را ایجاد می کند و آنرا به متغیر NS منصوب می کند .

با استفاده از روال ها و خصوصیات این شیء می توان توپولوژی شبکه را پیاده سازی کرد.

به عنوان مثال شیء شبیه ساز دارای متدهایی است که عملیات زیر را انجام می دهند :

- گره ها و خطوط ارتباطی بین آنها را ایجاد می کند .
- اشیا مربوط به عناصر شبکه (با 13dged13é-agent) را به یکدیگر متصل می کند .
- ارتباط بین منابع ترافیکی و دریافت کننده ها را برقرار می کند .
- پارامتر های نمایش توسط نرم افزار NAM را مشخص می کند .

(NAM) ابزاری برای نمایش گرافیکی شبیه ساز NS است و محیطی را در اختیار می گذارد که بتوان با استفاده از آن حرکت واقعی بسته های داده ای را مشاهده کرد.)

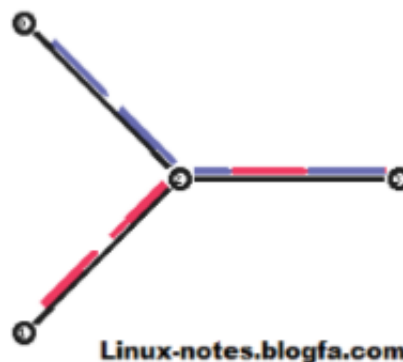
`$ns color 1 Blue`

`$ns color 2 Red`

این خطوط برای تعیین رنگ جریان پکت ها استفاده می شود. Syntax کلی آن به صورت زیر است :

`$ns color fid color`

در اینجا جریان پکت ها با fid شماره ۱ با رنگ آبی و جریان پکت ها با fid شماره ۲ با رنگ قرمز نمایش داده می شود.

این بخش برای تنظیم محیط گرافیکی نمایش شبیه ساز (NAM) است و تاثیری در شبیه سازی ندارد .

NAM برای داده های ترسیم نیاز به یک فایل باز دارد که در اولین خط کد این بخش فایل out.nam را برای نوشتن باز کرده و نام nf را به آن می دهیم . در خط دوم مشخص میکنیم که شیء شبیه ساز ، همه ی داده های شبیه سازی که به NAM مربوط می شود را در فایل out.nam بنویسد.

`Set nf [open out.nam w]`

`$ns namtrace-all $nf`

تعریف روال پایان :

```
proc finish {} {
    global ns nf
    $ns flush-trace
    #Close the NAM trace file
    close $nf
    #Execute NAM on the trace file
    exec nam out.nam &
    exit 0
}
```

یک روال پایان تعریف کردیم تا در خاتمه کار با فراخوانی آن از شبیه ساز خارج شویم.

در این مرحله ۴ نود شبکه ایجاد می کنیم . هر نود را با ایجاد یک شیء جدید با دستور \$node تولید کرده و آنرا با دستور set به متغیر های n0 تا n4 اختصاص می دهیم.

```
Set n0 [$ns node]
set n1 [$ns node]
set n2 [$ns node]
set n3 [$ns node]
```

اکنون نوبت به ایجاد لینک ارتباطی بین نود ها رسیده است :

```
$ns duplex-link $node1 $node2 Bandwidth Delay Queue-type
```

پس لینک های ارتباطی را با مشخصات داده شده (پهنای باند - تاخیر - نوع صف) تعریف می نماییم.

```
$ns duplex-link $n0 $n2 2Mb 10ms DropTail
```

```
$ns duplex-link $n1 $n2 2Mb 10ms DropTail
```

```
$ns duplex-link $n2 $n3 1.7Mb 20ms DropTail
```

همچنین می توان اندازه اندازه صف هر لینک را محدود کرد :

```
$ns queue-limit $n2 $n3 10
```

اینجا اندازه لینک ارتباطی بین نود های $n2$ و $n3$ را ۱۰ محدود کردیم .

برای بهبود شمای توپولوژی شبکه بهتر است مکان نودها را مشخص کرد .

```
$ns duplex-link-op $n0 $n2 orient right-down
```

```
$ns duplex-link-op $n1 $n2 orient right-up
```

```
$ns duplex-link-op $n2 $n3 orient right
```

برای مشاهده ی تاثیر این خطوط بر ظاهر شبیه ساز پیشنهاد میکنم اسکریپت را بدون این خطوط نیز اجرا کنید .

امکان مانیتور کردن پر قدرت در NS یکی از مزایای آن است . در NS میتوان صف هر لینک را نیز مانیتور کرد:

```
$ns duplex-link-op $n2 $n3 queuePos 0.5
```

حال می توانید بسته ها را در صف ببینید و مشاهده کنید کدام یک دور انداخته می شوند . در اینجا با صف از نوع Droptail فقط پکت های آبی دور ریخته میشود . برای مشاهده تاثیر نوع صف آنرا به SFQ تغییر دهید و دوباره آنرا اجرا کنید :

```
$ns duplex-link $n0 $n2 2Mb 10ms SFQ
```

```
$ns duplex-link $n1 $n2 2Mb 10ms SFQ
```

```
$ns duplex-link $n2 $n3 1.7Mb 20ms SFQ
```


تا این مرحله فقط سه نود و لینک ارتباطی بین آنها را ایجاد کرده و مکان آنها را در NAM مشخص کردیم ولی هنوز هیچ نوع داده ای برای تبادل بین نودها مشخص نشده است.

در NS همیشه داده از یک عامل (agent) به دیگری ارسال می شود . بنابراین گام بعدی ایجاد عامل های ارسال کننده (منابع ترافیکی) و دریافت کننده داده است.

برقراری یک اتصال TCP :

```
set tcp [new Agent/TCP]
Step set class_2
$ns attach-agent $n0 $tcp
set sink [new Agent/TCPSink]
$ns attach-agent $n3 $sink
$ns connect $tcp $sink
Step set fid_1
```

در این خطوط یک عامل TCP ایجاد کردیم. کاربران NS2 می توانند هر نوع عامل یا منبع ترافیکی را ایجاد کنند . در واقع عامل ها و منابع ترافیکی شیئی های اصلی در NS هستند که عمدتاً در C++ پیاده سازی شده و در OTCL لینک می شوند. برای ایجاد عامل ها و منابع ترافیکی ، کاربر باید نام کلاس های این اشیا را بداند (Agent/TCP ، Application/Ftp ، Agent/TCPSink). این اطلاعات در مستندات NS موجود است ولی یک راه میانبر برای آن فایل

```
/ns-2/tcl/libs/ns-default.tcl
```

است. این فایل حاوی مقادیر پیش فرض پارامتر های قابل پیکربندی برای اشیا شبکه در NS است. بنابراین راهنمای خوبی برای مشخص کردن اینکه چه نوع شی های شبکه در NS قابل دسترس است و پارامتر های قابل تغییر در NS است.

می توانید پارامتر های مناسب برای هر نوع عامل را در صفحه راهنمای NS ببینید :

(<http://www.isi.edu/nsnam/ns/doc/index.html>)

روال attach-agent یک عامل ایجاد شده را به یک نود پیوند می دهد .

```
$ns attach-agent node agent
```

به عنوان مثال :

```
$ns attach-agent $n0 $tcp
```

قدم بعدی ساختن یک اتصال شبکه منطقی بین اتصالات است. کد زیر یک ارتباط شبکه را با تنظیم آدرس مقصد و گروه آدرس پورت برای هر شبکه برقرار می کند .

```
$ns connect agent1 agent2
```

به عنوان مثال در کد زیر :

```
$ns connect $tcp $sink
```

ارتباط منطقی بین عامل های tcp و sink برقرار شده است .

در این مرحله منبع ترافیکی FTP را ایجاد می کنیم.

```
#Setup a FTP over TCP connection
```

```
set ftp [new Application/FTP]
```

```
$ftp attach-agent $tcp
```

```
$ftp set type_ FTP
```

ایجاد عامل udp و برقراری ارتباط از نوع udp بین n1 و n3

```
#Setup a UDP connection
```

```
set udp [new Agent/UDP]
```

```
$ns attach-agent $n1 $udp
```

```
set null [new Agent/Null]
```

```
$ns attach-agent $n3 $null
```

```
$ns connect $udp $null
```

```
$udp set fid_ 2
```

```
set cbr [new Application/Traffic/CBR]
```

```
$cbr attach-agent $udp
```

```
$cbr set type_ CBR
```

```
$cbr set packet_size_ 1000
```

```
$cbr set rate_ 1mb
```

```
$cbr set random_ false
```

این خطوط یک تولید کننده ترافیک CBR را به عامل UDP متصل میکنند. (CBR مخفی است برای Constant Bit Rate)

اندازه بسته روی ۱۰۰۰ بایت تنظیم شده است و سرعت تولید ۱ مگابایت در ثانیه است.

خوب هم اکنون تنظیمات شبکه انجام شده است . قدم بعدی نوشتن یک سناریوی شبیه سازی است .

شیء شبیه ساز توابع برنامه ریزی مختلفی دارد که مهمترین آن تابع time است :

\$ns at time "String"

این شیء برای زمانبندی شبیه ساز استفاده می شود .

\$ns at 0.1 "\$cbr start"

\$ns at 1.0 "\$ftp start"

\$ns at 4.0 "\$ftp stop"

\$ns at 4.5 "\$cbr stop"

CBR کار خود را در ثانیه 0.1 شروع می کند و در ثانیه 4.5 خاتمه می دهد و همچنین منبع ترافیکی ftp کار خود را در ثانیه 1.0 آغاز و در ثانیه 4.0 به اتمام می رسد .

در آخر کار عامل ها را از یکدیگر جدا می کنیم . اگر چه این کار لازم نیست .

\$ns at 4.5 "\$ns detach-agent \$n0 \$tcp ; \$ns detach-agent \$n3 \$sink"

خط آخر نیز برای اجرای ns است .

نحوه نصب و راه اندازی NS2

ابتدا فولدر MPR Tutorial روی هارد کپی میکنیم .

نرم افزار xmind داریم داخل این مجموعه که نرم افزار مدیریتی و کاربردی است که می توانیم مثلا برای نصب یک نرم افزار از این برنامه استفاده کرد تمام مراحل را به صورت فلوجارتی برای مانمایش خواهد داد تمام نکات و سلسله مراتب بهش میدهیم و برای ما به صورت فلوجارت نمایش خواهدداد و طراحی کارهای مدیریتی را میتوانیم با این نرم افزار انجام دهیم مثلا برای مهندسی نرم افزار میتوانیم از این نرم افزار استفاده کنیم .

فولدر بعدی به نام VirtualMachin ، توجه داریم که NS2 تحت لینکوس هست پس اینجا یک image داریم از این مجموعه تهیه شده است .

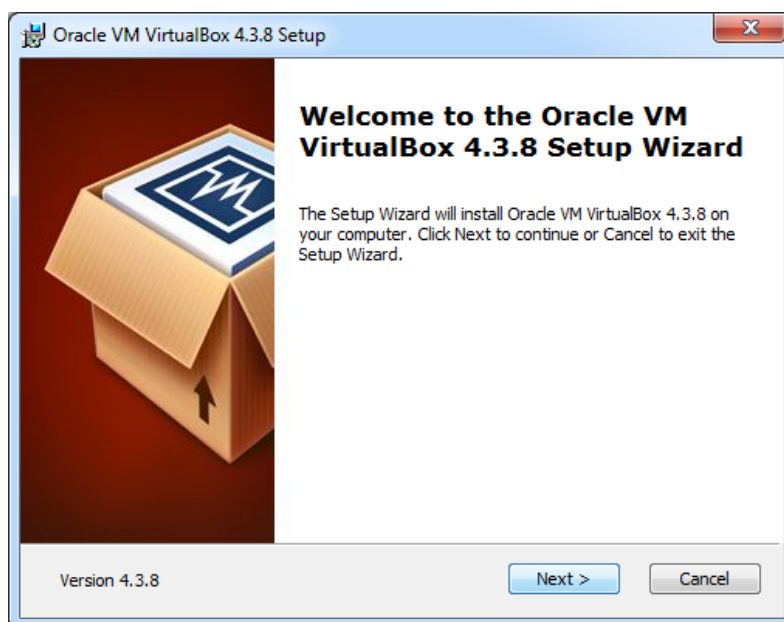
یک فایل Readme هم داریم که با رایت کلیک کردن و باز کردن توسط Notpad میتوانیم اطلاعات داخل آنرا مرتب شده مشاهده کنیم که Username , password داریم .

فولدر بعدی VirtualBox است نسخه های لینکوس و ویندوز داریم .نسخه ویندوزی انتخاب میکنیم

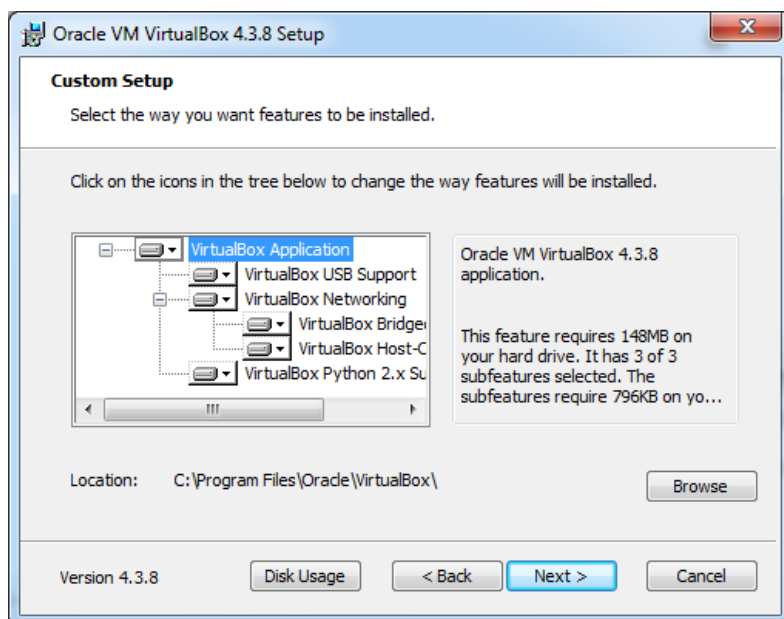
1-ابتدا فایل شماره 1 را اجرا کنید.

 Oracle_VM_VirtualBox_Extension_Pack-4.3.8.vbox-extpack	2	VBOX-EXTPACK File	10,189 KB
 VirtualBox-4.3.8-92456-Win.exe	1	Application	104,722 KB

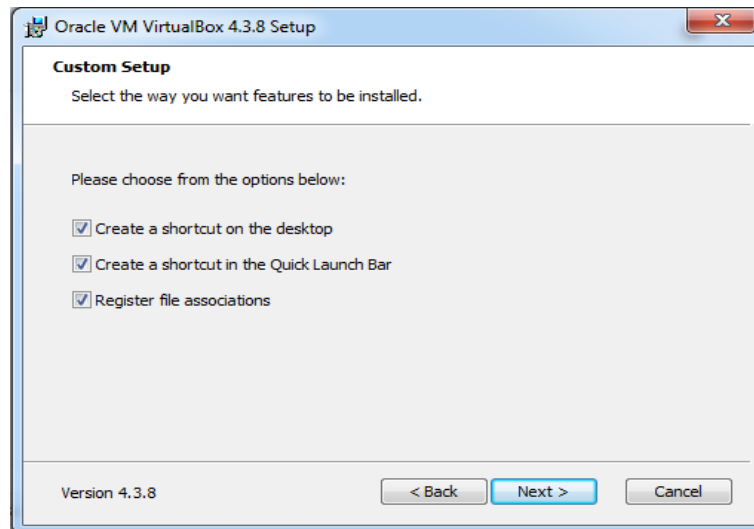
2- بر روی Next کلیک کنید.

3- بر روی زیر شاخه مورد نظر کلیک کنید تا ویژگی مورد نظر خود را انتخاب نمایید ، همچنین محلی که می خواهید برنامه شما نصب شود را تعیین کنید.

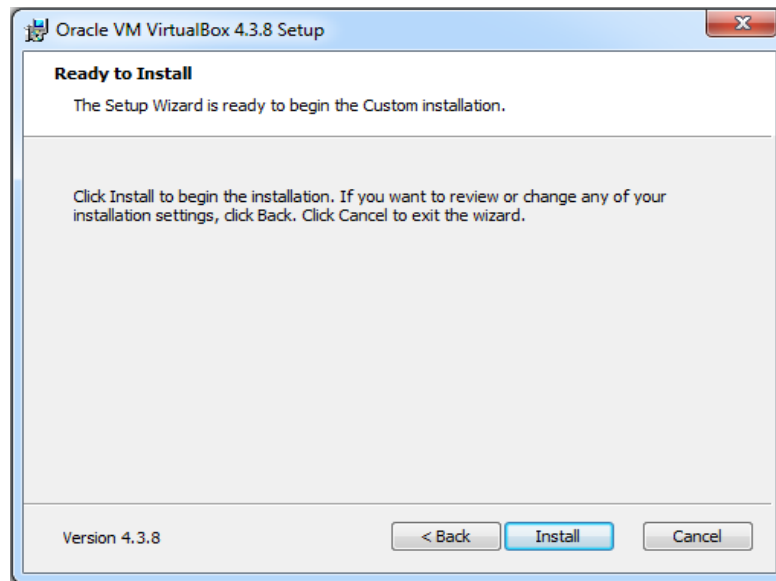
4- محلی که می خواهید فایل شما ایجاد شود را انتخاب کنید.

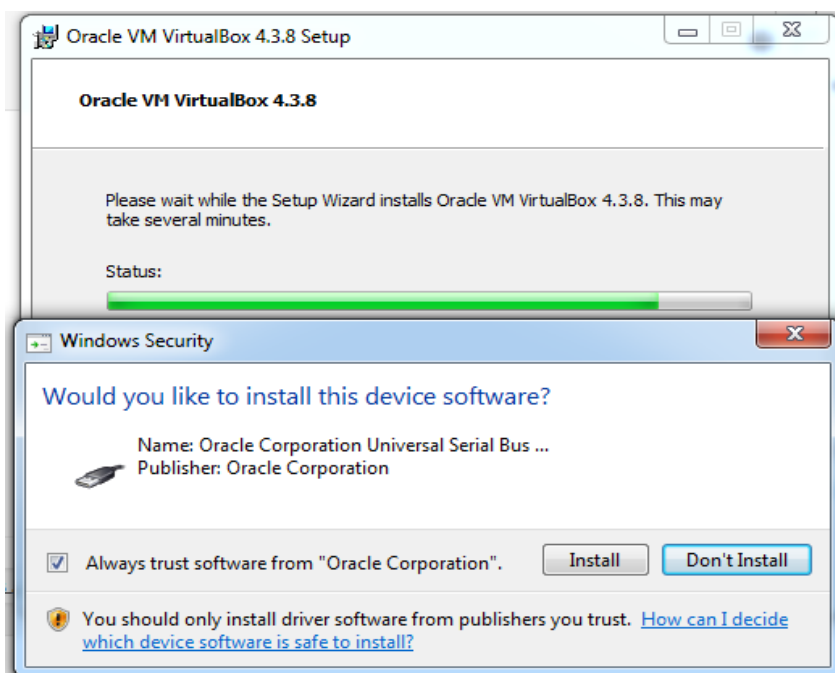
5- در این مرحله از نصب پیام میدهد که با نصب Network Connection ، VirtualBox شما ریست میشود و موقتاً Disconnect میشود.

6 Install - را بزید تا برنامه شروع به نصب کند.

7- در زمان نصب یک پنجره باز می شود در آن check Box را تیک بزید و Install را کلیک نمایید تا ادامه نصب را انجام دهد.

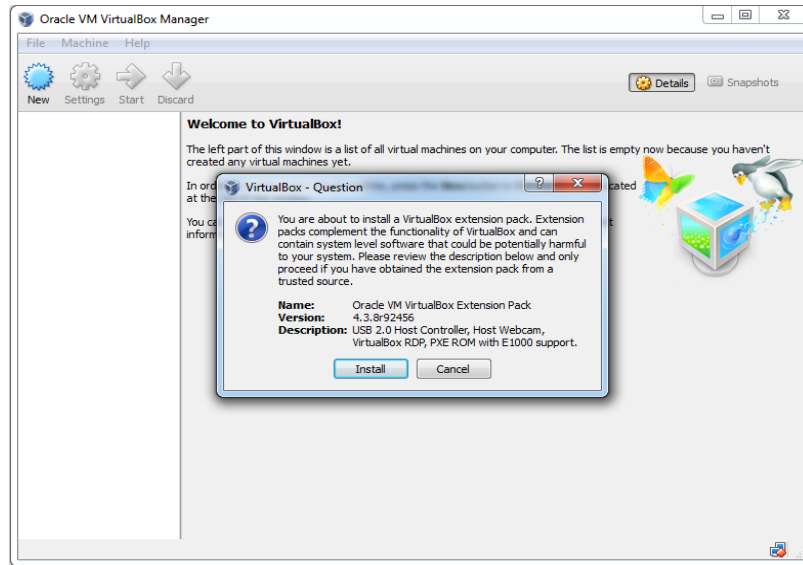
8- با زدن Finish نصب شما به پایان میرسد.

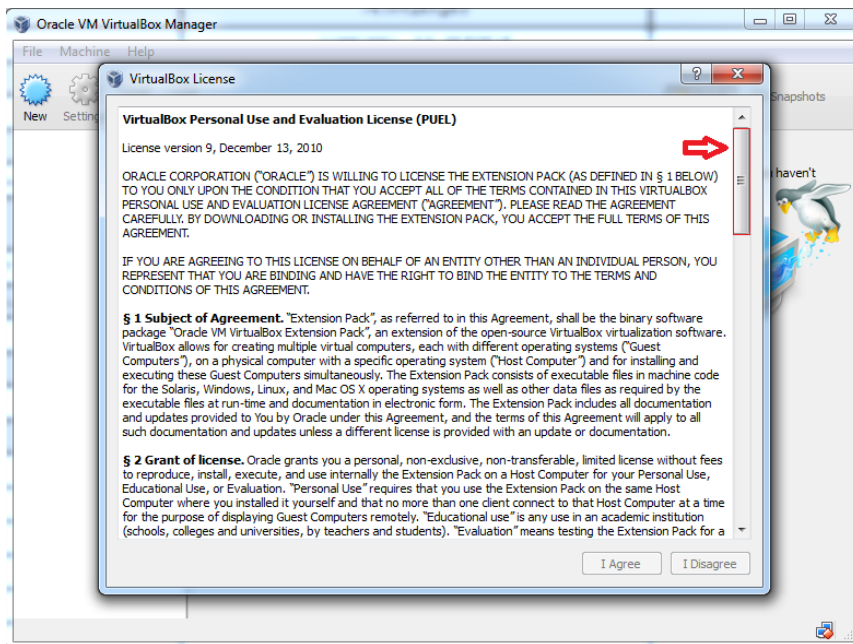
9- اکنون فایل شماره 2 که در تصویر اول مشاهده نمودید به این شکل در آمده است :

 Oracle_VM_VirtualBox_Extension_Pack-4.3.8.vbox-extpack	 2	VBOX-EXTPACK File	10,189 KB
 VirtualBox-4.3.8-92456-Win.exe	 1	Application	104,722 KB

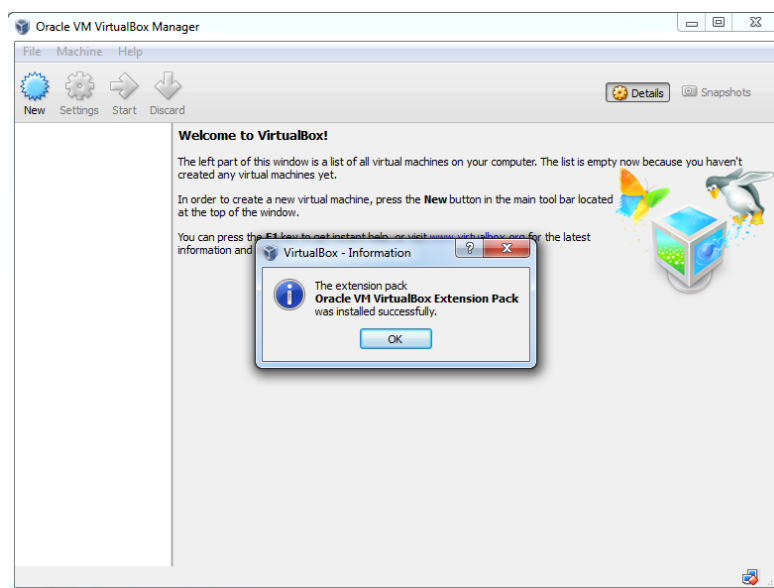
10- بر روی فایل شماره 2 کلیک کنید و Install را بزنید.

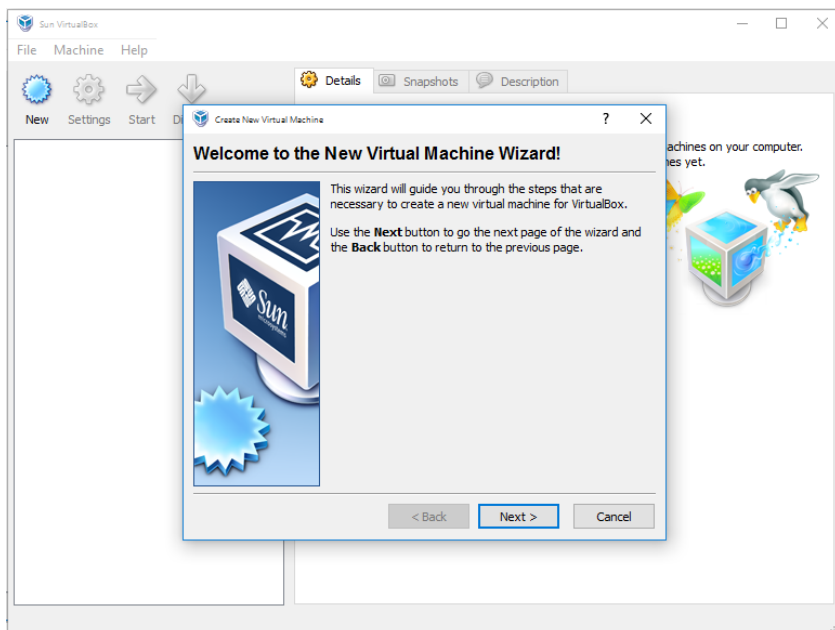
11- ScrollBar سمت راست را به سمت پایین تا انتهای توضیحات بکشید تا دکمه I Agree فعال شود.

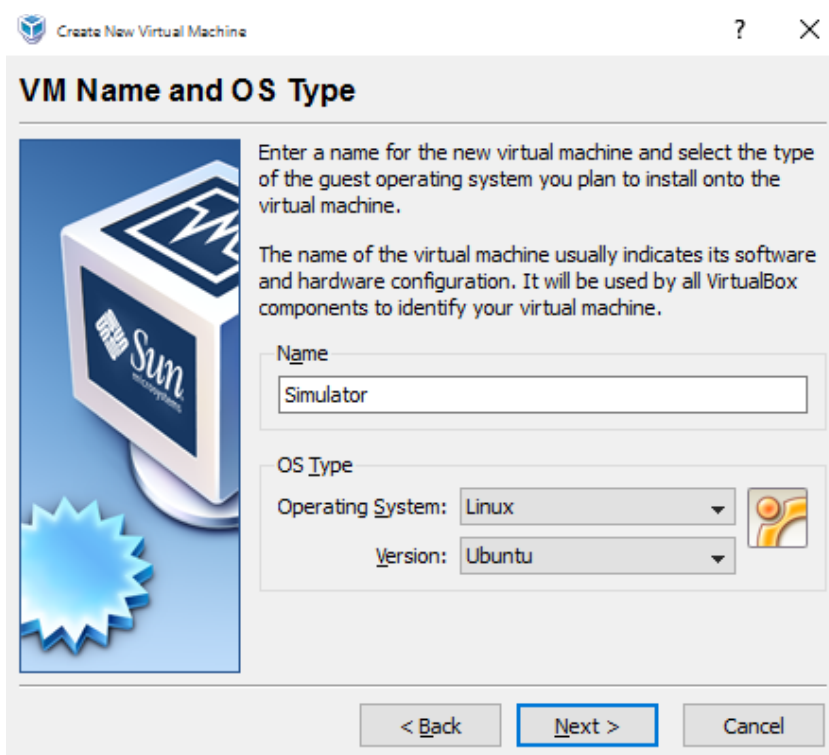
12- با زدن I Agree ، پیغام میدهد با موفقیت برنامه شما نصب شده است.

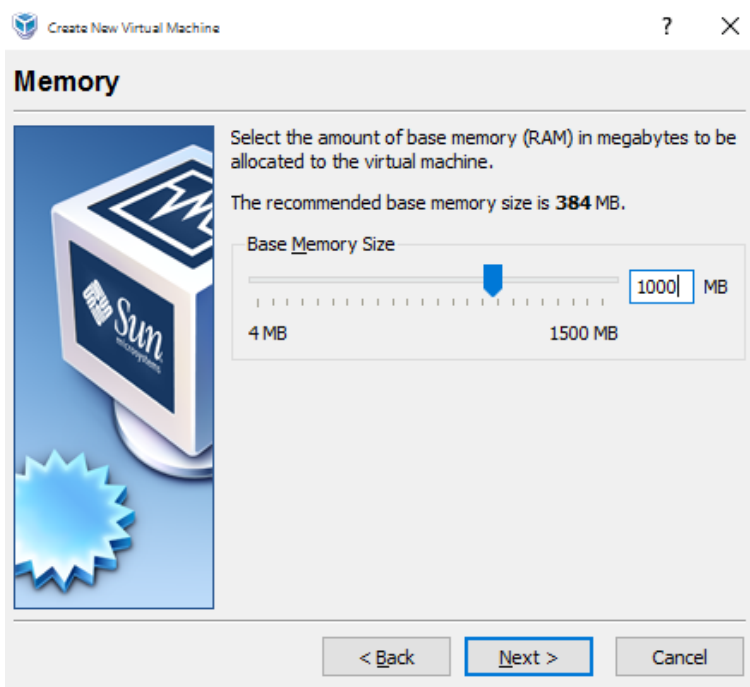
در این مرحله با انتخاب دکمه New مراحل ادامه میدهم سپس Next انتخاب میکنیم :

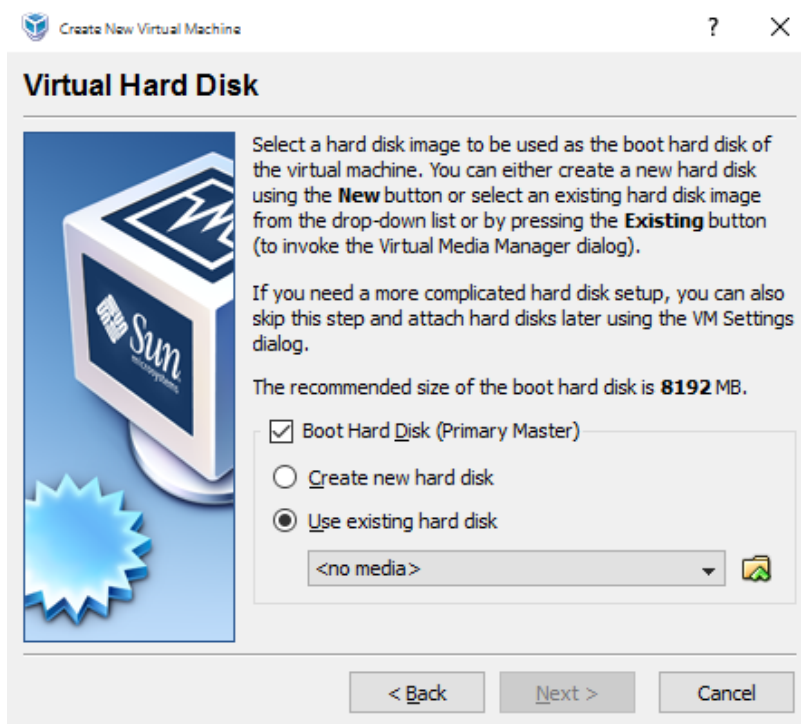
- در این مرحله OS و Version مشخص میکنیم

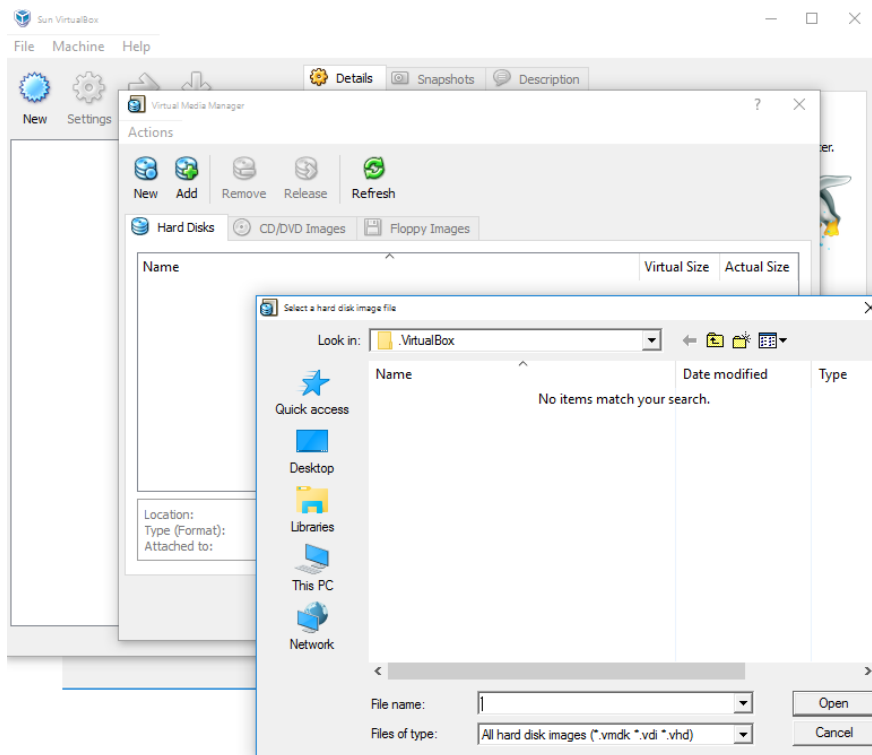
- Memory را مشخص میکنیم

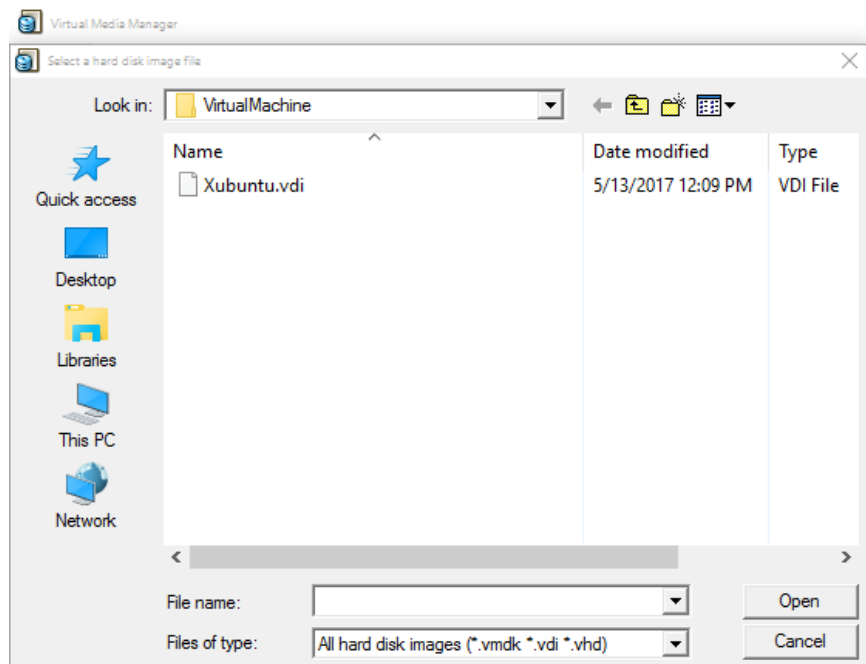
- در این مرحله گزینه دوم انتخاب میکنیم و گزینه Browser انتخاب میکنیم :

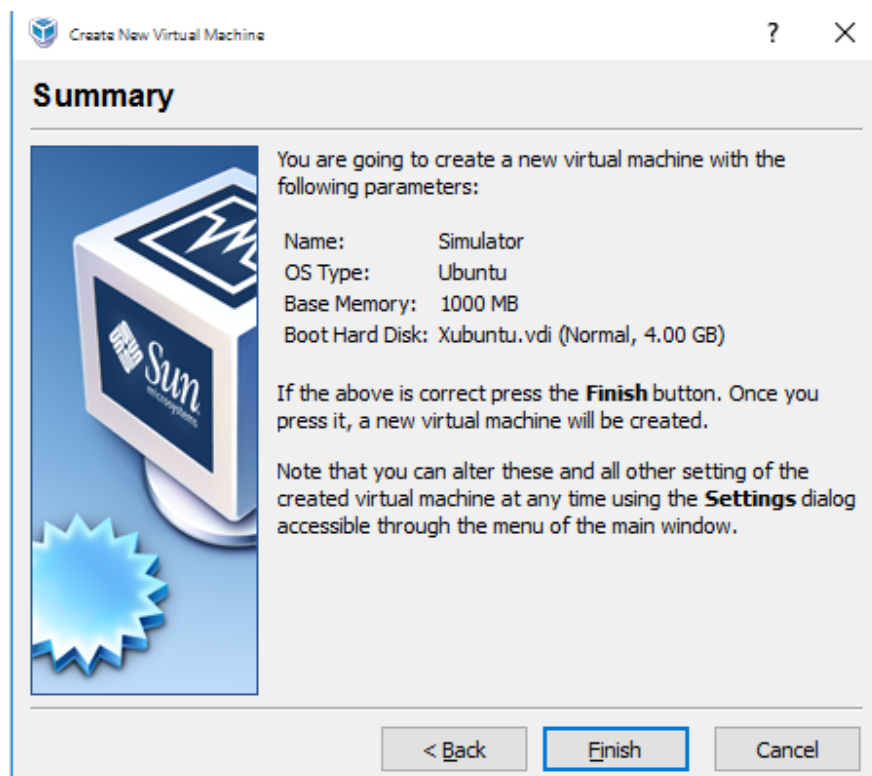
- با انتخاب گزینه browser، کادر زیر نمایش داده میشود که گزینه Add انتخاب میکنیم :

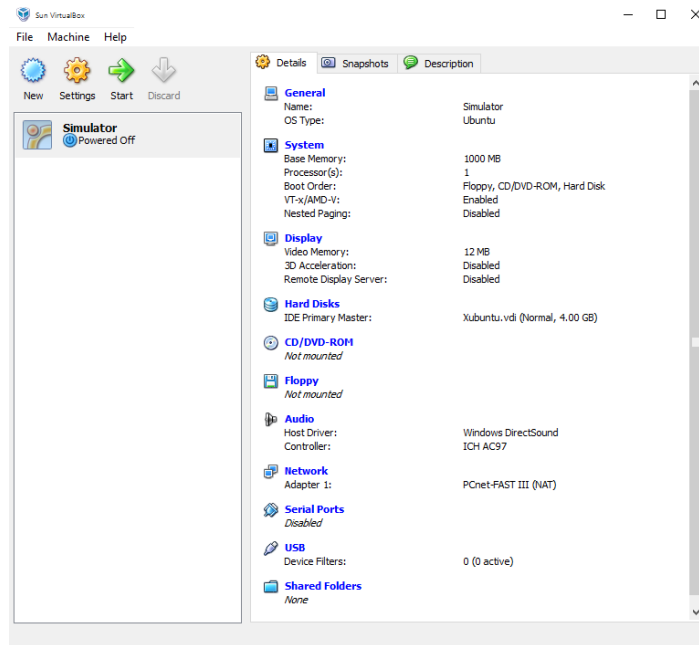
- در اینجا فایل Xubuntu.vdi از مسیر انتخاب میکنیم:

بعد از انتخاب فایل مورد نظر و بارگذاری با انتخاب دکمه Nex وارد مرحله پایانی و نصب انجام خواهد شد:

مراحل نصب که تمام شد گزینه Start انتخاب میکنیم :

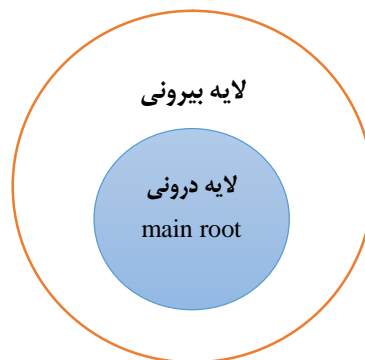
در این مرحله محیط عملیاتی ما لینوکس خواهد شد :

username: hassan

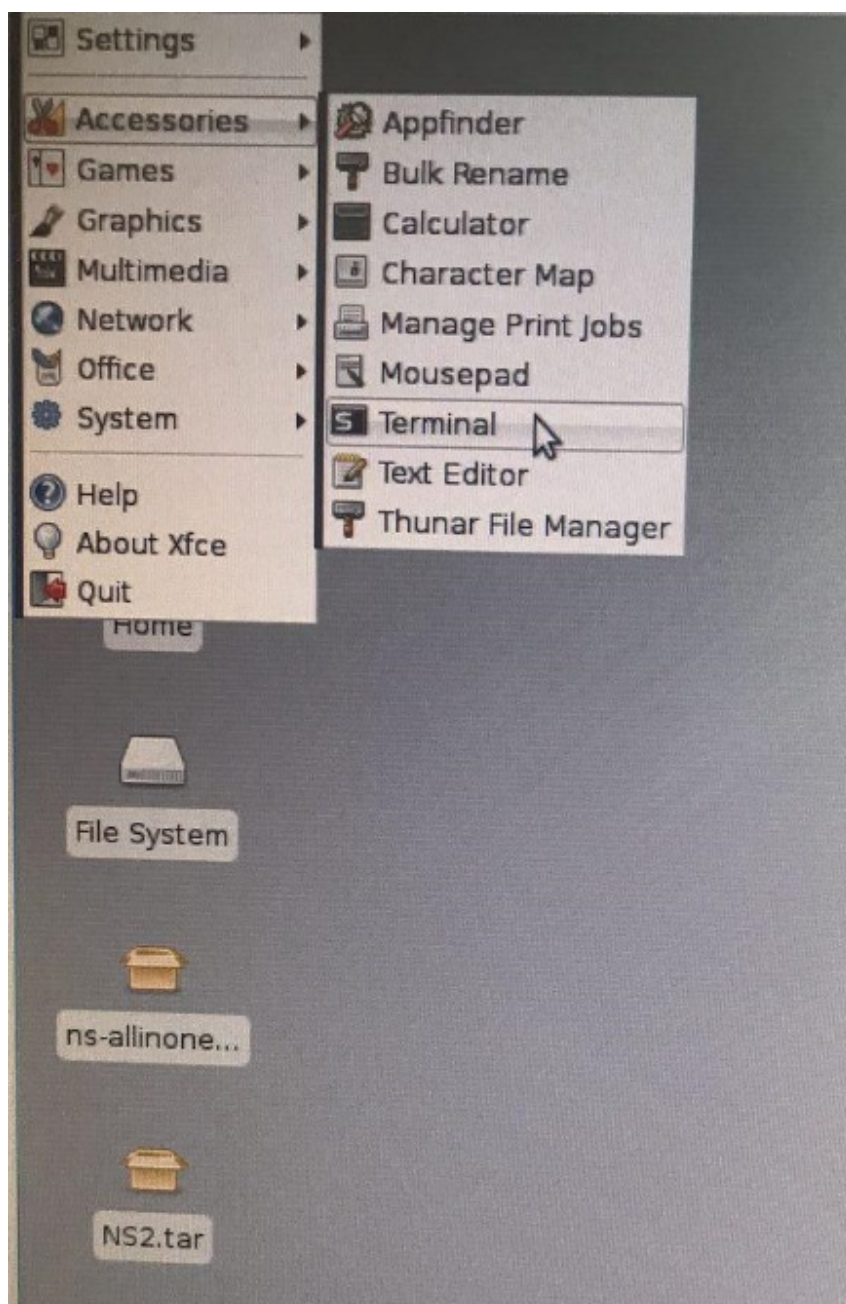
password: EF-MPR

وارد بحث سیستم عامل لینوکس میشویم :

امنیت بالاتری نسبت به ویندوز دارد یک سیستم عامل پایدار است از لحاظ بحث کسب و کار ویندوز بهتر است چون کاربر پسند تر است اما لینوکس محیط گرافیکی مناسبی ندارد لینوکس 2 لایه است لایه درونی امنیت بالاتری دارد هرچی روی لایه بیرونی نصب شود راحت اجرا میشود اما اگر در لایه درونی نصب شود باید دسترسی داشته باشیم و باید پسورد وارد کنیم برای دسترسی باید دستور `su` یا `sudo` وارد کنیم برای دسترسی به لایه درونی و خودمان دستور نصب میدهم کجانبص شود

از مسیر Application / accessories/terminal وارد شده و اگر اینجا دستور NS بزنیم پیغام میدهد که وجود ندارد بنابراین SU یا SUDO وارد میکنیم :

بعد از وارد کردن دستور su از ما پرسورد میخواهد که وارد میکنیم بعد علامت % نمایش داده میشود وارد میکنیم

